

Fantázia 2008

e-zborník na Fantazia.sk

*Povedky z literárnej súťaže Cena Fantázie 2008
vybrané porotcom Ivanom Pullmanom*

Partneri: www.knihy.sme.sk a Incheba, a.s.

Obsah:

<i>Beáta Takáčová :</i>	
<i>Teerova dcéra</i>	<i>4</i>
<i>Dávid Muráň:</i>	
<i>Posledný burácajúci akord</i>	<i>39</i>
<i>Bohuslava Vargová:</i>	
<i>Reflexy podvedomia</i>	<i>49</i>
<i>Adam Valenčík:</i>	
<i>Kolíska lesa</i>	<i>70</i>
<i>Beáta Takáčová:</i>	
<i>SOTA</i>	<i>102</i>

IVAN PULLMAN

Ked som sa rozhodol, že akceptujem rôzne vonkajšie podnety a rozbehnem projekt elektronických zborníkov z Ceny Fantázie, cítil som, že si na seba šijem obrovskú budú. Každý rok je ťažké vybrať päť poviedok, ktoré vhodne doplnia skladbu finálových poviedok v papierovej podobe. Ale vybrať ďalších päť poviedok, to už vyzeralo na misiu nemožnú.

Pri výbere som sa snažil sústrediť na texty, ktorých autori majú potenciál na kvalitatívny rast. Autori ma presvedčili, že v ich prípade nie je potreba zmeniť profesiu na pestovateľa okrasných drevín, ale stačí pár krát predčítať dielo izbovej rastlinky a na miestach, kde už začne vädnúť zabezpečiť nápravu.

Tak, hor sa do čítania.

BEÁTA TAKÁČOVÁ:

Teerova dcéra

*Hranie sa s obrazmi, iný svet. Zaujímavé, aj keď občas máťúce.
Musím sa priznať, že som sa strácal...*

Ivan Pullman

Bar aký všetci poznajú – dve rozbité okná, dvere bez pántov a prah, ktorý treba prekročiť. O taký podnik sa ľudia netrhajú, ale všetci ostatní v ňom nájdu svoje miesto. A tí neomylné vedia, že tu patria. Tí, ktorí veria, že sú nesmrteľní, tí, ktorým nič nepatrí – nik iní nemôže vstúpiť – stráž spoľahlivejšia ako pri nebeskej bráne. A tak sa tu opäť zišli, spíť sa tak, aby necítili svoje telo, a potom vstať z mŕtvych, aby vedeli, že nemajú za čím smútiť. Zomrieť na skúšku ako každú noc... a potom zomierať celý deň naozaj.

Otvorili sa dvere. Dovnútra sa vknísala mohutná postava. Hlavou by oškrabovala strop, keby sa nehrbila v ramenách, napriek tomu stihla dôjsť až k baru a sotva si ju niekto z opilcov všimol. Tohto muža tu ešte nikto nikdy nevidel. Celé telo skrýval pod dlhým plášťom, slabé svetlo sliepňavej žiarovky nemohlo preniknúť tieň kapucne stiahnutej hlboko do čela. Barman po ňom len raz hodil okom v nádeji, že ako sa zjavil, tak sa aj stratí v zašitých uličkách. Obor však pokračoval až k nemu. Pri knísavej chôdzi za sebou nechával tmavú stopu – z malého plátenného vreca, ktoré niesol, presakovala lepkavá tekutina. Ozval sa odporná zvuk a barman odlepil zrak od špinavého kýblu. Z vreca na pulte zacítil nezameniteľný pach čerstvej krvi. Obor sa nepohol ani neprehovoril, ale barman poslúchol jeho nemý príkaz. Špinavými prstami štitivo potiahol šnútku... Po dvadsiatich rokoch v tejto diere ho prvý raz ohromilo, čo vo svojom bare videl. Aj cez krvou zlepené

oči a vlasy ho spoznal. Hlava Teera, najvplyvnejšieho politika okresu a jediného ochrancu periférie mesta. Akokoľvek sa títo ožrani naliali a zmlátili, nakoniec zaspali na ulici s vedomím, že sa ráno zobudia. A to len vďaka nemu.

Kým sa barman spamätal, bol opäť sám, neznámy zmizol v pachu biedy a špiny mesta. *Možno je načasе zavrieť*, pomyslel si a odhodil handru na riad. *Začali sa pre nás zlé časy.*

Zo zrkadla na mňa pozerala vystrašená tvar. Kvapky studenej vody po nej stekali do umývadla alebo sa zachytávali na končekoch mastných čiernych vlasov. Zhlboka som dýchala, lebo sa mi práve podarilo docieľiť, čo som chcela – cítila som každý pór svojho tela, cítila som, že žijem, a to ma vydesilo. Musela som sa zachytiť vane a sadnúť si, aby som sa upokojila. Všetka táto sterilná čistota vo mne vzbudzovala strach, že je to iba sen, ja sa zobudím a nájdem sa na zaprášenej asfaltke vedľa rozbitej karosérie. Ten výbuch som si pamätala, pardon, tu haváriu, ako mi sestričky stále vtíkali do hlavy, nebála som sa, že by nebola skutočná. Ale ako sa im to podarilo zakamuflovať? Všetci im ako vždy naleteli, len ja som ani na okamih nezapochybovala, že šlo o ich prácu. No dobre, ak sa ma chceli zbaviť, tým lepšie pre mňa.

Otvorili sa dvere. Skoro som sa zdrúzgala do vane – ešte vždy, keď počujem vrzgot dverí, spanikárim, že sú tu. Doktori to nejako nazývajú, ale už si neviem ako. Tento tu sa ma pokúšal zdvihnúť – moc mu to nešlo, hoci by sa nedalo povedať, že som spolupracovala. Keď som sa mu tretíkrát vyšmykla, vyjachtal: „To nič, Maja, skúsime znova.“

Lútostivo som na neho pozrela, vyzeral, že by som ho aj zbila, možno to ešte urobím. Doviedol ma do izby a prikryl, váhu paplóna ešte zvládol, aj keď ktovie, čo bolo ťažšie: ja, on alebo periny. Stavila som na doktora, aj keď vyzeral, že

je mladší a vystrašenejší než ja. Familiárne ma potľapkal po pleci a vytasil sa vetou: „Môžem ti niečo priniesť?“

Bolo mi z neho do plaču, ale nemala som chuť povedať mu, že jediné, čo chcem, je, aby konečne vypadol. Napriek tomu to urobil. Štafetu po ňom prevzal primár. Bol väčší a starší, ale nepokúšal sa ma zdvíhať ani prikryť – on sa pýtal.

„Takže, Maja, ako to ide?“

Nevolám sa Maja, pokúsili sa ma zabiť nastraženou bombou v aute a ležím mokrá v studenej posteli.

„Fajn.“

„Mám pre teba dobrú správu!“

Vieš o mne asi toľko ako o existenčných problémoch 30. storočia, ale ak si myslíš, že vieš, čo mi urobí radosť...

„Príde tvoja mama!“

...tak sa mylíš! Ja mám mamu?

„Bála sa o teba a veľmi sa na teba teší. Rovnako ako my si nevie vysvetliť, ako sa pätnásťročné dievča dostalo do takýchto problémov,“ vzdychol si. „No čo už, jej to možno povieš.“

A nemám pätnásť! Viem, že na svoj vek nevyzerám ani náhodou, ale pätnásť? To, čo tu na mňa našili, už dávno nepripomína len frašku.

Odzrazu som to začula...

Nezameniteľné klopanie ihličiek o gumenú podlahu...

Musela som viditeľne ozelenieť, lebo primár ihneď zareagoval: „No tak, už to bude len lepšie, už ide!“

To som počula, že sem lezie, ty kretén! Idiot! Ako ťa mohlo čo i len napadnúť, že ona... Pokúšala som sa vytrepať z postele, ale trvalo mi neuveriteľných tridsať sekúnd, kým som sa posadila, takže keď som zdvihla hlavu, už stála vo dverách. Áno, bola síce zmachlená a sukňu mala rozhodne vyššie, ako smeroval primárov pohľad, ale ako si mohol myslieť, že žena ako ona by mohla byť matkou?

Alebo mojou matkou? Možno to bolo len tým, že som ju poznala, lebo nikto z celého personálu nemocnice sa ani na chvíľu nepozastavil nad bizarnosťou našej dvojice, keď si vysoká, krásna plavovláska ťahala za ruku malého, neduživého strašiaka. Zreteľne som počula jednu babizňu, ktorá po mne fľochla pohľadom: „Zdrogované decká! Takto sa nám odpláca dnešná mládež!“

Drogy! S nimi by sa to zvládalo určite lepšie, no ak by to niekto z nás skúsil, zabili by ho. Moja mama skryla úsmev za uplakanú tvár. Fraška pokračovala, aj keď sme sedeli v červenej škodovke 120.

„Vyzeráš dobre. Nemáš skoro žiadne popáleniny a vážne žiadne...“

„Tower, bola som v nemocnici, čo si čakala, že ma pustia s rukou privretou v kufre auta? A už sme vonku, môžeš s tým prestať.“

Zmĺkla, ale keď pribrzdila na križovatke, zase začala. Teraz však k veci:

„Otec zúri.“

Zastavili sme na konci mosta. Bol len podvečer, ale už sa zotmelo, blížila sa búrka. Tower sa oprela o zábradlie a pozerala do rozzúreného mora, aby si okoloídúci mysleli, že sme zastavili kvôli výhľadu.

„Nejdeš ďalej?“

To bola otázka. Mohla som povedať nie? Nie. Pekné slovo, luxus akurát tak pre snilkov a bláznov. Aj ja som podišla k zábradliu. Niekde tam stáli kamenné schody, viedli asi meter a pol pod asfaltku, potom sa rozpadali. Ľudia si mysleli, že tadiaľ chodia inštalatéri, inštalatéri že feťáci a feťáci nemysleli, takže tu sa reťaz uzatvára. Bola to jedna z ciest do nášho dúpä.

Šla som prvá. Tower zrejme odstavila škodovku a o chvíľu som ju už počula za chrptom. Zliezla som po schodoch

a kamenných rozpadnutých výrastkoch. Pod nohami som začula známe šplachnutie, vzápätí skočila do stoky aj Tower. Brodili sme sa po tme, no zanedlho sme spamäti našli relatívne suchú chodbu. Kráčala som trochu oťapená skoro radostným tempom, lebo z toho šoku z výbuchu som sa ešte stále celkom nedostala. Pobyt vonku mi akosi zvýšil sebavedomie, prestala som si robiť starosti, ako ma privítajú, a Tower povedala za celý čas len tri vety, takže ani ona ma nijako nehecovala. Bola to silná a uznávaná, hoci mladá, mohla by som ju obdivovať, ak by som chcela, ale radšej som ju nenávidela. V podsvetí sa o nej rozprávali hotové legendy, najmä taký ako Rypák sa v nich vyžívali, no pravda bola zahalená rúškom tajomstva. V tomto svete lži a neistoty som bola zvedavá, či sama cie pozná skutočnú pravdu o tom, kým je.

Došli sme k bledej navlhnutej stene. Tu napravo boli široké mreže, ľahko sme sa cez ne prepchali. Škodoradostne som pomyslela na Otca – ak sa mi raz podarí ujsť, bude to tadiaľ, cez mreže by sa za mnou nedostal. Teraz sme museli ísť opačným smerom, ako sme sem prišli. Ľahkovážne som zaostávala, sama som tade prešla už tisíckrát. Narazila som však na prekážku, ktorá tu nikdy predtým nebola – Otec.

Sedel na stoličke a venoval mojej šokovanej tvári jediný pohľad, kým ma fackou zhodil na zem. Úder ma prekvapil, no keď som si prešla rukou po tvári, zistila som, že mám len rozbitú peru. Bol nezvyčajne nežný.

„Si husa,“ poznamenal, kým som prišla k sebe. Nenávistne som si prezerala Tower, ktorá sa opierala o jeho rameno alebo o stoličku, neviem, a otrávene sledovala divadielko. „Ani mi nevysvetľuj, čo si robila v tom aute.“

„Ani sa neobťažuj kecami, že za to mohla Kráska!“

Vstal alebo skôr vyskočil zo stoličky, pre istotu odvrátila tvár, ale nezahnal sa. Ktovie, čo si v duchu hovoril, keď pri-

nútil svoje laby k pokoju, no určite so sebou bojoval. Niečo sa zmenilo. Silne pochybujem, že by to mala na svedomí nejaká odvykacia kúra.

Jednoducho sa na mňa vykašľal a obaja šli ďalej. Poslúchla som ich nemý príkaz a nasledovala ich vlhkými chodbami. Už pri prvom rohu som počula známe funenie a trieskanie kovu o stôl. Bola som doma.

Vykukla som spoza rohu a malý chlapík v červenej bunde s červenou šiltkou skoro spadol z nôh. Rypák. Nič pekné na pohľad, ale nekecá a hoci robí všetko, čo mu prikážu, robí to decentne. A to meno? Stačí ho raz vidieť: v detstve mal zajačí pysk, potom to nejako prerástlo...

„Slušne tu zateká,“ ozvala som sa.

„To ten imbecil Grass. Nechcel som s ním obchodovať, tak nás vytopil.“

Rypák ma nikdy neignoroval. Keď so mnou hovoril, nikdy na mňa nepozrel, ale odpovedal ako Otcovi. Rátala som s tým – pýtať sa na veci, do ktorých ma nič, bolo ďalšia ukážka môjho vzdoru. No keď odíde, arogancia mi bude na houbu.

„Najprv mi chcel zohnať ženy, povedal som mu, že štetiek máme dosť. Tak sa mi teraz pokúša predať vodu. Chce zbrane, zbytočne mu vysvetľujem, že nie sme YACUZA a že pozerá priveľa seriálov.“

„Ale vodu potrebujeme ako soľ.“

„Ešte viac.“

Tej noci bol Otec preč. Chvela som sa na celom tele, keď som ležala na studenej lavici a počúvala jeho kroky, keď sa vrátil. Vedela som, že odteraz nás nikto nebude vydierať. Mala som veľmi neprijemný pocit. V nemocnici pri mne ležali ľudia, ktorí umierali, chodili za nimi ich príbuzní, nosili im ovocie a kvety a potom, keď sa to stalo, plakali. Tam mi napadla tá čudná myšlienka, že možno ľudský život má nejaký zmysel.

Všade bolo mokro. Zo steny na mňa pomaly padali studené kvapky. Nemohla som spať. Stekali po stenách a duni-vo dopadali do mlák zadržiavajúcich sa v kútoch. Ich zvuk sa ozýval od prázdnych stien a menil sa v hukot. Každá kvapka dopadala ako kameň, zvuky sa odrážali, miešali a silneli a ja som si zrazu uvedomila, že nie som sama a že to, čo počujem, nie sú iba kvapky...

Náhle som sa posadila a rozhliadla okolo seba. Z vysokých stien, končiacich až niekde v uliciach mesta, zliezali dole hlavou maskované postavy. Nevedela som, čím sa zadržiavajú, ale hoci bola tma a mokro, postupovali rýchlo a bez najmenšieho zaváhania. Vyvrátila som hlavu dohora. *Odrazu som sa cítila ako na konci tunela, keď sa na vás rúti vlak a vy sa nemôžete ani pohnúť... Ó, áno, bola som doma. Vzduch preťal dlhý, silný výkrik, plač, rev raneného zvieraťa – rútili sa dole zo škripotom, aký vydáva pri pohybe hmyz – nedalo sa to počúvať... Bol to môj krik.*

„Nehýb sa!“

Bol to celkom tichý pokyn, ale poslúchli ho. Aj keď patrili mne.

Na prahu stála Tower. V rukách držala dlhú hrubú hadicu, nevedela som, na čo to má. Zrazu sa jej v rukách zablyskli obnažené drôty...

V poslednej chvíli som si stihla rukami zakryť tvár, ale cez prsty mi aj tak prešlo svetlo explózie... S hlavou v dlaniach a v úplnej tme som sa triasla ešte veľmi, veľmi dlho, kým som sa opovážila ľahnúť si. Potom som už nemohla zabrániť viečkam, aby sa otvorili.

Vyzerali ako stúlené spiace mačky. Zrazu ich bolo málo, málo tiel porozhadzovaných po kútoch, tiel, ktorých sa nie je prečo báť. Prerušené vedenie tam nechala. Dá ho ráno preč? Dá ho vôbec niekedy preč?

Musela som sa myliť, keď som si myslela, že sa správajú ináč.

Bola som doma.

Neskôr v noci som sa znova zobudila zo spánku. Na okne som po chvíli rozoznala siluetu ženy, mesačné svetlo rozmazávalo jej siluetu a odrážalo sa vo vode. Opierala sa o stenu a ľavá noha sa jej hompálala vo vzduchu. Vedela som, že ma sleduje, hoci som nevidela jej obrysy, ale nemusela som sa báť. Videla, čo sa stalo, dnes v noci sa ku mne neodváža. Ale bolo to zvláštne. Prečo som odrazu taká dôležitá? Ja? Nestála som o takúto pozornosť, hoci ako živá som bola len rozmarom mocných. Ako mŕtva budem len mŕtva.

„Tak čo, Mikey?“

Mladý detektív si vytiahol hlavu z dlaní. Tvrdiť, že je to fajn, by bolo asi príliš nápadné. Na rohu stola sa rozlieval jeho vysmiaty šéf, ale aj cez nacvičený nepríjemný úsmev si Mike všimol, že by najradšej vyskočil a utekal a utekal, kým by ho nezasiahla prvá guľka vystrelená kontrolným úradom – keby nebol úplne grogy. Zrejme nebol čas na zlé správy. Bude ich musieť zabaliť do cukrového obalu.

„Pustili ju,“ hlesol. Sladká poleva sa rozpustila po prvom slove. „Jednoducho ju pustili! Tri dni im vyvolávam, kedy bude schopná vypovedať, a oni ju pustia! Bez adresy, bez kontaktu, bez zmyslu!“

„Čo kecaš? Veď tu ju máš!“ zdvihol mu šéf občianku zo stola pred oči.

„Hej? Toto je práve tak tvoja občianka ako jej!“

„Prečo?“

„Prečo?! Dick, ja som ju videl! To nie je ona!“

„Bola v kóme,“ hláskoval šéf ako päťročnému decku.

„V bezvedomí. Ale to je jedno...“

„Po výbuchu!“ pokračoval tlstoch.

„Na tvári mala jedinú modrinu. Nebola to ona!“

„Dievčatá sa menia.“

„Podľa toho tu,“ zamával mu dokladom pred nosom, „má pätnásť. Vydali jej ju tak pred dvoma mesiacmi.“

„Pozri, ak si chceš sťažovať prácu, tak si ju sťažuj. Prečo proste nevyhľadáš jej adresu?“

„Vyhľadal som...“

„A čo ti povedali?“

„...nebol som tam.“

„Mike, celý policajný zbor je na teba hrdý!“

Mike sa dnes nemienil ešte aj pohádať so šéfom, tak len vrátil požičané: „A ty? Vyzeráš...“

„Viem, šťastne ako baletka s fraktúrou. Majú popraviť Terryho Facelessa, čítal si o tom.“ Niečo sa mu zamarilo. Bolo to vo včerajších novinách. „Bude to pre všetkých istá úľava. Len nech je už po tom a nič sa nepohnojí. Veď už si to musí želať aj on sám.“

Terry Faceless. Mike si ho pamätal. Keď ho videl prvý raz, bol si istý, že len prišiel vyzdvihnúť opitú sestru, aby sa rodičia nič nedozvedeli – inteligentný pohľad, krásna tvár, strašný sympťák. Toto si o mužoch bežne nemyslieval, ale ... ho zaujal na celý deň. Potom sa, nanešťastie, dozvedel, že je tu pre vraždu a nie jednu. A dnes sa jeho príbeh uzavrie. Navždy.

Vrahov nepopravovali bežne. Vrahov ako nebolo bežné nájsť, ale tomuto mestu sa ušiel Čierny Peter. Mike jeho register len preletel. Nechcel to vedieť. Za pár mesiacov sa mu na neho podarilo zabudnúť, ale mrazivý tieň mu niekde v mysli ostal. Bol istý, že keď zomrie, bude ho chodiť strašiť – ale až po Dickovi, ... bol jeho prípad. Nevedel si prestaviť, koľko nocí kvôli nemu prebdel, mal však nepríjemný pocit, že jemu podobné peklo pripraví ten výbuch. Bez motívu, bez

svedka, bez obete a bez zisku. Jediné decko, čo to schytalo, samu stratilo, bolo však vylúčené, že by bol namierený proti nej. Skomplikovali to nepravé doklady, čo našli pomerne blízko tela. Na rozdiel od Dicka však najskôr nebude nijaké sladké zadostučinenie v podobe uznania za zatknutie masového vraha, len prípad opusteného decka, čo zrejme ušlo z domu.

„Držím ti palce,“ zamrmal Dickovi, ktorý sa šiel nadopovať kofeínom, a obrátil v ruke občianku. Možno by tam naozaj mal zájsť.

„Čo tu chcela Kráska?“ spýtala som sa nahlas, aby to počuli Otec aj Tower, len čo som sa zobudila a prešla pomedzi mŕtvol. Žiadna odpoveď, chýbal mi tu Rypák. „Hľadala niečo?“

„Asi liezla cez tú najsilnejšiu stráž,“ zamrncala Tower a usmiala sa na moju tridsaťkilovú postavičku. Tiež som sa zaškerila. Odkedy som prišla, prepiekli sa mi bez trestu stále odvážnejšie veci.

„Možno by ste mali vypadnúť,“ ozval sa z ničoho nič Otec. „Kúpte si niečo jesť.“

Styky s vonkajším svetom mali na starosti výlučne Tower pre svoju normálnosť a Rypák, lebo mal styky. Otcova hrieva, ruky a postava vyťahaná ako opica veci riadne komplikovala, no vedela som, že vychádza, len som netušila kde a prečo.

Vyšli sme spod mosta dosť nenápadne, bolo poludnie a okolo nás sa hemžili davy turistov. Sama som si vykračovala s ľahkosťou a hojdala sa na zábradlí, čo vyvolávalo úsmevy na tvárach všetkých okrem Tower. Strčila do mňa a zavrčala: „Chceš hotdog?“ Čumela som na ňu ako blbá, až sa pri nás zastavil jeden Číňan a chcel mi to preložiť do nemčiny, ale to sme už pohli. A zase sme sa zašili v dave.

Tower ma ťahala do malej kaviarne, ale ja som sa jej vytrhla.

„Tie sú o ničom,“ prehodila som, lebo som sa chcela cítiť ako hviezda ešte aspoň chvíľočku. Stalo sa však niečo neuveriteľné – Tower sa zamračila, zmenila smer a išli sme hľadať lepšie stánok.

Nadvihla som obočie. No čo už, možno aj ona mala chuť na niečo lepšie. Jedného dňa sa zobudím a zistím, že to, že ma nebuzerujú v špinavej stoke, sa mi len sníva.

„Pohni sa!“ zašepkala zrazu vystrašenejšie ako mala vo zvyku a objala ma okolo pliec. Chcela som sa obrátiť a pozrieť, čo sa deje, ale v tom mi zakričala do ucha: „Vyber si!“ až mnou heglo. Odrazu som len videla, ako sa na mňa usmieva ona a ako sa škerí predavač a stáli sme tak asi minútu, keď Tower konečne došli nervy: „Dva väčšie s horčicou!“

Hotdogy usmievavému obstarožnému pánovi takmer vytrhla z ruky a metrovými krokmi zdrhala na druhý chodník, keď ma zrazu niekto potiahol za ruku. Dezorientovaná všetkými tými dotykmi a úsmevmi som sa otočila a civela do tváre mladého plavovlasého muža, veľmi pekného, ale tak sterilne pekného ako z tých plagátov pri cestách a budovách.

„Ako sa voláš?“

Keď som hneď neodpovedala, stisol mi ruku, ale to ma už z druhej strany schytila Tower.

„Čo od nej chcete?!“

Na Towerinu veľkú zlosť ukázal odznak, ale aspoň trochu skrotla, aj keď pochybujem, že to ocenil.

„Voláš sa?“ zopakoval naliehavo.

„Čo od nej chcete?!“

„Ukážte doklady!“

„Na to nemáte právo!“

„Práveže mám!“

Tower si podoprela ruky v bok a kým očami obkreslila jeho postavu, stihla si vymyslieť odpoveď.

„Nemá...“

„Viem. Stratili ste ich.“ Celý čas sa obracal na mňa.

„Čo od nej chcete? Pozrite, buď ju zatknite, alebo jej dajte pokoj. Ponáhlame sa!“ nevzdával sa môj blondavý sprievod, ale ja som už do toho šepkala: „Danae.“

„A priezvisko? Pochopte, musím urobiť výsluch.“

Tower mlčala iba chvíľočku: „O čo tu, dočerta, ide?! Teraz? Tu?“

„Ak vám to nevyhovuje, môžeme sa dohodnúť. Tu je moja adresa. Čo tak...“

Ale Tower krútila hlavou: „Ja... vám vôbec nerozumie, nemusím vám veriť a okrem toho je to tu nanajvýš nevhodné...“

„Ja si to uvedomujem, ale pochopte... v nemocnici som ju stratil, je mi to veľmi ľúto, neviem, ako sa to mohlo stať...“ Zrazu vyzeral naštvane, to asi kvôli jej nepreniknuteľnému pohľadu... „Musíte vedieť o čo ide. Vaše decko takmer zomrelo pri výbuchu.“

Aha, takže tak. Tower ma odtiaľ odviekla, aby zabránila môjmu výsluchu, a zaobchádzajú so mnou ako v perinke, aby som jedného krásneho dňa nezdrhla na políciu... Mala by sa od hanby prepadnúť, že je to jej vina, a ona sa tu pokojne rozdrapuje ako najväčšia svätica.

Pozrela najprv na mňa, potom zase na neho, akoby o niečom rozmýšľala.

„Dobre, tak kedy?“

„Vy ste jej matka?“

„Nie, ale momentálne ju beriem na zodpovednosť. Bola som po ňu v nemocnici a neboli problémy.“

„Hovorili mi, že ju vzala matka.“

Tower prevrátila očami.

„Neplnoletá modelka, ani nie je odtiaľto.“

Stále mu hľadiac do očí ma Tower postrčila pred sebou a znovu sme kráčali s davom. A hotdogom.

„Stále nás sleduje.“

„Ktorý únikový východ?“ opýtala som sa so samozrejmou. Mali sme ich niekoľko. No Tower sa rozčúlila: „To nám teraz nepomôže, aj tak by nás našiel.“ Odrazu rozhodne zastala. „Odbavíme si to hneď.“

Pohľadom našla poliša, kývla mu a odovzdane čakala.

Nazvať tú chodbu Zelenou mílou by bolo príliš cynické, ale najvýstižnejšie, hoci tam žiadna zelená guma na podlahe nebola. Na tejto chodbe policajnej stanice (spojenej s väznicou) boli len normálne sivé obkladačky, presne také, o akých bežný človek ani netuší, ako vyzerajú. Ani o týchto to nikto nevedel, okrem tých, čo kráčali chodbou naposledy, tí si všímali všetko, akoby si chceli aspoň nejaké spomienky zobrať tam hore alebo skôr tam dole so sebou.

Aj Terry Faceless sa na ňu pozrel, dvakrát. A raz sa poškrabal na nose. Na čele mal pár drobných kvapiek potu, ale tvár pomerne pokojnú. Nerozprával vôbec, žiaden odkaz, o ktorom by bol presvedčený, že je nevyhnutne dôležité odovzdať trom strážnikom, katovi a týmto múrom. Keď otvorili dvere a on uvidel kreslo, tiež sa nepohol. No nebol ktovieako nadšený.

Dvere sa zavreli.

„Čisto ako na záchode, hajzlík. Nemyslíš?“ uškrňal sa jeden zo strážnikov.

Hajzlík sa na neho súcitne a zároveň bezočivo obrátil s pohľadom typu Neboj sa, raz z toho vyrastieš.

Za zavretými dverami bolo počuť z chodby nejaké bežné kroky – asi nejaká kontrola z hora. Nestrácajú však čas,

posadili väzňa na kreslo a pripútali. Zvuky sa približovali a strážnici prevracali očami, kedy sa už tomu krívajúcemu dzedovi uráči. A uráčilo sa mu.

Dvere vyleteli z pántov a schyťal to prvý strážnik. Druhý uvidel len hlaveň pištole svojho mŕtveho kolegu a viac už mohol sledovať len z onoho sveta. Ďalšiemu zlomil väzy prudký výkop svalnatej, štíhlej nohy a kat sa najprv potešil zlomenému nosu, kým pocítil na krku ...onovo zovretie. On jediný uvidel zvláštnu, exoticky krásnu, ale šialenstvom zohavenú tvár svojej smrti.

„Uži si to,“ odporučila ...ovi a keď prehovorila, zmyselné pery odhalili dva atypicky vyvinuté očné zuby. Nakoniec bol veľmi rád, že to nebola ona, kto ho dostal. Smutná hračka šťasteny.

Kráčala som pred nimi neznámymi ulicami. Odrazu tu bolo strašne veľa áut a strašne veľa ľudí, všetko sa to ponáhľalo do nekonečne vysokých budov s množstvom okených tabúl... bolo to úplne iné ako v nemocnici, krútila sa mi z toho hlava a mala som pocit, že sa každú chvíľu sklátim. (Ale potom by ma prešlo niekoľko miliónov nôh.)

Zastali sme pred vchodom do jednej z miliónov budov z miliónom rovnakých okien.

„Na stanicu je to ešte pár blokov a aj tak mám väčšinu dokladov doma...”

„Robte, čo chcete,“ znechutene odvrkla Tower.

Odomkol. *Dočerta, čo tam len bude, kam nás to vedie?!* Za dverami bola malá, veľmi malá sivá dláždená chodbička. Vošli sme, ale hneď sme zastali pred ďalšími dverami. Zasvietilo malé červené svetielko.

„Výťah asi zase nepôjde.“

Vtedy sa ozval zvuk, pri ktorom som nenadskočila len ja, ale obzrela sa aj Tower. Mike sa slabo usmial: „Je to tu staré.“

Nakoniec sme sa vyviezli hore. Ďalšie dvere.

„Človek musí byť maniak, ak ide za poliša. Nič z toho nemá...“ zasmiala sa Tower. Aj Mike.

Keď sme vošli, usadil Tower do jednej izby a mňa odviezol do druhej. Trochu som spanikárila, ale nedala som na seba nič znať. Veď keby dačo, tak ho niečím ovalím. Otcova škola.

Usadil ma na jeden koniec stola a sám si sadol oproti. Strašné miesto. Vážne by ma zaujímal, kde je, kde spí, kde vlastne žije, keď je to tu také čisté.

„Takže...“ začal a prehrňal sa v nejakých papieroch. „Meno?“

Otvorila som ústa ako ryba na suchu. To bola dosť dobrá otázka.

„Danae.“ Snažila som sa aspoň tváriť suverénne. Bolo to fakt ťažké.

„A priezvisko?“

„Mmmm...“

Vzdychol si.

„Som Danae.“

„To je tvoje umelecké meno, čo?“

Veselo som prikývla, lebo hoci som nevedela, čo tým myslí, vyzeralo to ako prijateľné riešenie prvej otázky.

„Fajn. Takže si bola v nemocnici kvôli výbuchu...“

„Áno,“ skočila som mu do reči, „ale hovorili mi, že to bola nehoda...“

„Bol to výbuch, v tom sme si načistom.“

Víťazoslávne som sa zahniezdila. Nech mi ešte raz skúsia tvrdiť, že za tým nie sú oni, pankharti! Konečne niekto, komu môžem dôverovať. Asi to vycítil, lebo sa tiež usmial. Ale možno som len bola veľmi nápadná.

Keď sme sa dousmievali, zvažnel.

„Tak, Danae, teraz by bolo dobré... dátum narodenia?“

Čo je to za blbosť?

„Nemôžeme sa radšej rozprávať o tom výbuchu?“

Pozrel mi priamo do očí, tak náhle, až som skoro vyskočila a musela som sa zachytiť stola.

„A čo o ňom vieš?“

„Čo chcete počuť?“

Tower stála na balkóne. Otec ju zabije. Bude mu musieť urobiť nejakú protislužbu. Celá sa triasla, ale nedala to na sebe vidieť, za tie roky sa naučila skryť v sebe aj najotrasnejšie tie pocity a vyčkávať. Až potom, vo vhodnej chvíli, bez najmenšieho náznaku udrela.

Prišiel za ňou a ponúkol jej cigaretu. Aká zvláštna žena. Mohla by byť pekná, veľmi pekná – pevná postav, dlhé blond vlasy, ale kruhy pod očami a odmeraná tvár... Karieristky. Jedného dňa zistia, že im to za to nestálo. Táto to už možno zistila.

A Tower si premeriavala jeho. Aký dokonalý obal a aký je tupý. Nič nevie. S Dickom, to by bolo iné. Dúfala, že to nezájde tak ďaleko, aby mu musel všetko povedať. Nie, takých ako je Dick viac nepotrebujeme a aj on je viac ako dosť. Mal by skapať, len sa k tomu akosi nikto nemal.

Z dverí konečne vyšla aj malá Danae.

„Bude to všetko?“ obrátila sa Tower na Mika.

„Ešte potrebujem kontakt. Budem vás priebežne informovať, ak niečo zistím.“

„Tu máte.“ Podala mu vizitku, nad ktorou Danae nevychádzala z úžasu. *Odkiaľ to má?*

Mike ju chvíľu obracal v ruke, keď ho Tower s úšľabkom upozornila: „Len nás príliš neotravujte.“

„A mohol by som vás otravovať osobne?“ Mike ani nevedel, prečo ho to napadlo.

„To by ste mohli,“ usmiala sa.

Keď sa vrátil dovnútra, uvedomil si, že by mal ísť na stanicu a urobiť so vo veciach poriadok. Malá mu toho veľa nepovedala, každopádne nepovedala všetko, čo by mohla, ale to príde. Podľa nej šla k autu, keď vybuchla nastražená bomba. Nie, nevidela nikoho, kto by tam išiel pred ňou, ale... A áno, viezla sa tým autom na miesto výbuchu. Kto riadil? Tower... (Ale dal by krk na to, že neboli samy!) bolo to celé veľmi zvláštne a to nemal na mysli ani tak to, ako sa nakoniec podpísala dvoma krížikmi.

Vracali sme sa domov až za šera, ľudia a budovy sa už nezdali také strašné. Všimla som si, že hoci sú ich tisíce, nikto ma v skutočnosti nevidel, a preto som si pripadala slobodná. A silná.

„Tower, kde to vlastne bývame?“ Chcelo sa mi utekať dopredu.

„Mlč! Zavediem ťa.“

Prevrátila som očami. Rozmýšľala som či aj tých ostatných ľudí stále niekto sprevádza a kto sprevádza tých, čo sprevádzajú takých ako ja. Mohla by som sa stratiť? Prečo nie?!

„Počkaj!“ toto už bol *fakt* príkaz.

„Ale veď...“ zastala som a počkala na ňu. Keď sa ma dotkla, zašepkala som: „To je jeden z našich východov, však?“ Stáli sme oproti konštrukcii rodinného domu, ktorý stavali už roky. Bola tam jedna z našich únikových ciest, keby došlo k najhoršiemu. Ale k tomu úplne najhoršiemu.

„Tá patrí aj Kráske,“ šepla, skoro som ju nepočula. „Na tú zabudni.“

„Ale odtiaľto cestu poznám.“

„Dnes nie. Zabúdaš, čo bolo v noci?“

Už začínala byť vážne tma.

„Ach, pohnime sa, lebo tu fakt uviazneme!“ zavrčala s pokračovali sme.

Keď sme pokračovali okolo kostry domu, z roztopaše som vliezla do asi dvojmetrovej plechovej rúry, posledné, čo som uvidela, bolo, ako Tower prevrátila oči do hora, ale nechala sa strhnúť mojou hrou – pootočila ju. Najprv som sa zasmiala, ale keď som si pri tom tresla hlavu o plech, nebola to sranda. Dezorientovaná som vyšla a obzerala sa, kým som zistila, že cesta je na druhej strane, ako som vyšla. Rozoznala som v šere postavu, ktorá zaliezla pod konštrukciu domu. Niečo na mňa kvaplo. Pochopila som, Tower zmenila názor, berieme skratku cez túto únikovú cestu.

„Počkaj ma!“ zakričala som za postavou, ktorá mi medzi tým zmizla z očí a ponáhľala sa za ňou. Nieкто zažal svetlo a vtedy som začula Towerin hlas z vonka: „Danae!“

Po chrbte mi prešiel mráz. Za kým som sem vlastne šla? Ten murár bude načisto vyvalený, keď ma uvidí. So smiechom som sa otočila a pod lampou som ho uvidela. Ale na murára nevyzeral.

Pozeral priamo na mňa. Vyzeral oveľa normálnejšie ako ten sterilný poliš, mal mokré čierne vlasy a mocné ruky, ten by sa u nás skôr uživil. A tiež taký normálnejší pohľad, žiadne *že Pardon, madam, nechcete stoličku?* A čo to chcel? Aha! *Dátum narodenia!* Zase som sa musela rehoť.

„Som rád, že sa bavíš. Nerád sa unúvam kvôli suchým ksichtom.“

Zarazila som sa: „Ty si tu kvôli mne?“

„Isteže, miláčik, teraz si ty dôležitá.“

Bolo to zvláštne. Žeby ďalší spojenec, ktorý mi pomôže odhaliť pravdu?

„Ale prečo?“

Posmešne, ale nie veľmi nápadne, skrivil pery.

„Tebe nepovedali?“

Pokrútila som hlavou.

„Povedz mi ty...“ moja prosba zanikla vo výkriku: „Danae!“

Zamračil sa a pozrel, odkiaľ krik vychádza. Dobehla ku mne Tower, chytila ma a strčila za seba. „Zmizni!“ rozkázala mu, akoby bol nejaký prízrak.

Zase sa len usmial, ale na očiach som videla, ako zúri.

„Už má aj ochranku?“

„Stále ju mala!“ odpovedala Tower. „Ale povedz ty, miláčik“ napodobnila ho, „kto sa postará o teba?“

Zo záhadria vytiahla ručný granát. Zírala som, odkiaľ má tie vecičky.

„Vyhrala si!“ zasyčal, svetlo zhaslo a on zmizol.

Na skratku sme sa vykašľali.

Terry sa obrátil ku Kráske: „Sledoval som ich, videl som, kde išli za tým polišom.“

„Preverím to. Otec ma podceňuje. Najprv narafičí ten výbuch a strčí tam to dievča, akože mu na nej nezáleží a potom ju *nenápadne* vytiahne z nemocnice a myslí, že si nič nevšimnem! Ak o nie je Teerova dcéra, zjem kefu! A vďaka jej krvi,“ rukou rozčerila hladinu stojatej mláky, „budem zase krásna!“

To ani nemohla byť pravda. Videl, ako Dick priam fyzicky trpí, keď mu vysvetľoval, že Faceless je vonku. Nevedia ako. Nemôžu tomu uveriť, ale to im nepomôže, hodil Dick rukou. Nie, nie, nie. Chodil po všetkých kanceláriách a rozmýšľal, akoby sa vôbec pri takom niečo dalo dačo vymyslieť. Jednoducho ho budú musieť chytiť. A to nebolo v prípade ... možné ináč, len pri čine. Oboch mužov pri tom mrazilo.

Keď Mike prišiel neskoro v noci zase domov, zapol si Barbru Streisand na prastarom gramofóne a rozmýšľal či mala Tower pravdu a či počúva také

shity, lebo má z kriminálu vymletú hlavu. Bola to pravda. Usadil sa do obľúbeného kresla a privrel oči. Na tvári zacítil príjemný vánok. Dočerta, pomyslel si, po meste behá psychopat a ja spím pri otvorenom okne. Neochotne vstal a pomaly prešľapoval na balkón oproti nemu však zastal.

V mesačnom svite čosi pohlo. Podišiel bližšie. Srdce mu bilo až kdesi v krku. A vtedy ju uvidel. Stála tam, asi meter od neho, ako dýchala, jej krásne zvlnená hrud' sa rýchlo dvíhala a klesala. Tlačila sa na zábradlie, akoby jej nehrozilo, že takto sa každú chvíľu môže zrútiť na zem. Z izby sa stále ozývala tá stará platňa... Nemohol povedať ani slovo, nemohol, kým nepovie ona. Vtom si uvedomil, že je detektív, že rieši pokus o mnohonásobnú vraždu a že ak sa mu niekto o polnoci vláme na balkón, nemôže tam len tak stáť a zízať ako idiot. Chcel urobiť krok vpred a chytiť ju za ruku, aby neušla a mohol ju vypočúvať, aj keď v skutočnosti s ňou mal iné plány. To je sprostosť, hovoril si, nezačneš sa teraz správať ako hlupák!

Keď sa pohol, vystrašene mykla hlavou a pohodila vlasmi temnými ako celá táto noc.

„Pod,“ povedal asi najhlúpejšiu vetu, akú povedať mohol.

Chyba. Prudko sa otočila a z celej sily ho kopla do brucha. Odletel až na druhú stranu svojho malého bytu, kde ho zabrzdilo prastaré hlboké kreslo. Zdvihol hlavu. Stále tam bola, opierala sa o zábradlie a hľadela na neho. Videl iba obrysy jej dokonalého tela, nič iné mu nechcela ukázať. Bolo to všetko také absurdné, že ani on nemohol konať logicky, a tak ani nemohol mať strach. Pristihol sa, ako naučeným gestom zvyšuje hlasitosť gramofónu, takže škrípал ešte odpornejšie. Zvláštne, akoby ju práve to prinútilo vojsť do izby.

Ako tam tak dvaja stáli oproti sebe a v pozadí hrala sentimentálna hudba, urobil to najprirodzenejšie a v tejto situácii aj najzvláštnejšie gesto, aké urobiť mohol – natiahol k nej ru-

ku. Ani si neuvedomujúc, privrel oči, kým nepocítil teplo jej dlane. Potiahol ju k sebe a ona, hnaná zvláštnym zvieracím pudom, placho, ale majetnícky prešla rukami po jeho pleciach a pritiahla sa k nemu.

Chlad z vonka im neustále pripomínal, že dvere sú otvorené a že táto chvíľa je taká pominuteľná a neistá, aké traslavé a neprirodzené bolo ich objatie. Otáčali sa ako v začarovanom kruhu, z ktorého napriek napätiu a úzkosti, ktoré ho tvorilo, nemohli ujsť. Do tónov piesne sa pomaly vzniesli aj zvuky jej tichých, bolestivých vzdychov, ktoré odnášali bez nádeje ich zväzku.

Napokon mu položila hlavu na rameno. Držala ho krčovitoko ako korisť, ako ukradnutý chlieb, na ktorý sa vrhajú oči tisíciky hladných tulákov. A držala sa takmer do rána. A gramofón hral a oni tancovali.

„Kráľ periférie má neotrasiteľné postavenie,“ zamiešal sa Rypák úlisne a po očku sledoval účinok svojich slov na Otca.

„Len aby sa nám tu nepriplietlo nejaké princátka,“ pozvzdychla si Tower.

„Tých je tu viac než dosť,“ pokračoval Rypák odmerane. „Ak sa tu nahrnú fízli tak len kvôli Terryemu.“

„Na čo ho tu bolo treba?“

„Kráska chce čistiť ulice.“

„Nech si berie metlu. To jej treba tank na topenie mačiatok?“

Mačiatok sa v kúte zatriaslo. Takže naozaj prišiel iba kvôli mne. Neklamal...otec z ničoho nič vyštartoval ku mne a odhodil stoličku, ktorá mu nestála v ceste.

„Čo si mu povedala?!“

„Najskôr len prikyvovala,“ krotila ho Tower, „keď si overoval doklady.“

Nereagoval. Chytil ma za sánku a zdvihol až som sa musela postaviť na špičky.

Mýlila som sa, ach, dočerta, ako som sa mýlila! Zostala som len obyčajným poskokom, handrou na zaplátanie dier a chránilo ma jedine to, že deravou handrou sa plátať nedá. A možno ani to, možno len nebola príležitosť.

„Nič!“ zasyčala som z posledných síl. „Čo... Čo by som... dočerta, pusti ma! Veď ani neviem, čo som mu nemala povedať!“

Znechutene sa odvrátil a uvoľnil zovretie – nevadil mu môj krik ani že som mu pri tom pľula do tváre, pery sa mu skrivilili odporom, keď počul moje *neviem*. V tej chvíli som si uvedomila, že to, že v tomto svete nič neznamenám a ani nebudem, nie je dôvod, prečo sa nikdy nič nedozviem, ale že som sa ocitla na dne kanála len pre svoju nevedomosť. A nezaujím. Kedysi mi povedali, že život vonku je iný, že sa ma netýka a ani nikdy nebude a ja som sa oň, namiesto aby ma prepadla neznesiteľná zvedavosť, prestala zaujímať rovnako ako o všetko. Veď čo by ma mohlo fascinovať na tomto živote? Po výbuchu sa podľa všetkého situácia zmenila – ak nezistím, čo sa deje, neprežijem.

„Ak tu uvidím nejakého fizla...!“ obrátil sa ešte ku mne.

Pozerala som na neho zúrivejšie, než by čakal, ale bolo mu to jedno. *Vedel*, že to nič neznamená, že nič nemôžem urobiť. Iba sa (zúrivo) pozeráť. Ale mne to nestačilo.

„Čo som mu mala ako prezradiť? Moje meno? Zabiješ ma za to?“ vysmievala som sa. „Alebo že ste sa ma rozhodli roztrhať na kusy a keď sa to nepodarí, poskakujete okolo mňa ako okolo kvetinky, akože nevieme, čo sa čudujeteš?! Tak čo sa to tu vlastne robí? Čo sa to so mnou vlastne stalo?! Čo sa stalo s vami? Bude ma to zase stáť život? Tak čo odo mňa vlastne chcete?!“ to už som skoro revala. A to Otec nevydržal.

„Čo od teba chceme?!“ namieril si to zase na mňa. Zaváhal, potom na mňa skočil a chytil ma za rameno. „Čo chceme?“ teraz skoro šepkal. Čakala som, že zomriem. „Len tvoje telo...“ Pre strach som nemohla ani dýchať. „...a tvoju krv.“ Pustil ma a ja som chrptom udrela do steny. „Tak si ju poriadne strážiť!“

Akoby na to nikto nemal čo povedať, akoby už nebolo čo vysvetľovať. Ničomu som nerozumela. Myšlienky, ktoré mi napadali pred pár sekundami stratili zmysel a nové nechceli prísť. Zase som len čumela.

„Môžem zarobiť!“ ozvala sa Tower do ticha.

Otec sa strhol: „Ako?“

„Ako hosteska,“ bezočivo sa zasmiala, možno sama sebe, „na policajnom plese.“

„Na plese...“ pomaly zopakoval Otec. Tower prikývla, ale ani na ňu nepozrel. „Tak tam bude aj on,“ pokračoval. „Zabiješ ho!“

Bolo to ako blesk z jasného neba... aj keď nie až také nečakané, ale na Tower to zapôsobilo. Za tie roky som sa na ňu naučila dívať a vidieť ju, ako ju nikto iný nevidel. Sánka jej zbledla a vpadnuté líca prehĺbili. Ale inak sa nič nestalo. Neodpovedala. Otcove slová boli sami osebe odpoveďou.

„Pôjdeš dole!“

Dick nečakal odpoveď – veď ani nedal otázku. Vo dverách ale stál taký tučný a naštvaný, akoby chcel povedať: POHNEŠ SA A ZABIJEM ŤA! Nemohol za to – profesionálna deformácia.

„Sakra, nemôžem!“

„Sakra, musíš! Každý deň ujde nejaký šialenec, ale ľudia by sa zbláznili, ak by to vedeli. Ako ty!“

„Bojím sa o to dieťa. Bojím sa o jeho *manažérku*. Ten výbuch ju zničil. Jej kariéru a s ňou aj...“ *A mám plnú hlavu tej krásky zo včerajška, ale to nemusíš vedieť.*

„Nie, zničila ju anorexia, a blbý job. Ako aj ďalšie tisíce. Možno zomrie,“ mykol Dick plec, „ale určite ju nezrazí autom šialenec, čo naložil svoje imanie do kufra, zbalil rodinu a vezie ich k matke, lebo v meste *vyčíňa psychopat!*“ napodobnil hysterické jačanie malomestskej manželky šermujúc rukami okolo hlavy. „Tak už ideš?“ a zase bol z neho policajný šéf.

Mike sa zaksichtil: „Mám na výber?“

„Máš nabitý zásobník?“

Mike sa zdvihol zo stoličky a s predstieraným úsmevom odovzdane pokrútil hlavou.

„To je škoda. Máme pekné hostesky.“

Mike prevrátil očami: „Si úchyl!“

„Viem, ale na to sa nezmiera,“ uškrnul sa. „A ani ťa za to nemôžu zavrieť.“

Mike poslušne kráčal dole schodmi do vstupnej haly. Bolo tam množstvo ľudí, z ktorých poznal akurát tak senátora. To bude zase *párty!* No čo už, prežil aj horšie. Prechádzal sa po medzi hostí, z niektorými prehodil dve-tri slová a znášal túžobné pohľady senátorovej obstarožnej manželky. Bol až prekvapený, koľko ľudí ho poznalo a verilo, že *s tými výpalníkmi narobí poriadky!* Nech žije sladká nevedomosť!

Odrazu na svoje veľké prekvapenie uvidel známu vpadnutú tvár a svetlé vlasy. Vyzerala veľmi pekne s make-upom a v slušivej tmavomodrej sukničke.

„Netušil som, že sa tak skoro stretneme.“

Tower sa k nemu obrátila a div na neho nevysypala poháre so šampanským. Ešte nikdy nestretla človeka, ktorý by ju jediným pohľadom prinútil usmiať sa.

„Život je plný prekvapení.“

„Ste mojou jedinou záchranou, myslel som, že tu umriem od nudy!“ zveril sa jej, akoby ich nespájal trápny incident s neplnoletou asociálkou a narýchlo vymýšľanými ospravedlneniami, ale príjemná rande na lavičke v parku.

„Dobre, ale nesmiem sa vám príliš venovať,“ pohla opatrne táckou – bola zvyknutá pri reči hádzať rukami. „Vlastne, som nešika, zoberte si!“ a strčila mu tácku s pohármi pod nos.“

„Viete, ako rád by som vám pomohol?“

„Vezmite si rundu,“ usmievala sa ako slniečko, „budem mať ľahšie.“

„Teda, Mike, ty si vieš vybrať!“ šepol mu Dick ironicky, keď sa Mike na radu Tower od nej trochu vzdialil.

„Pre teba je všetko o obale. Uznávam, nie je to kráska, ale... človek ju musí spoznať!“

„A ty ju poznáš?“ zažmurkal Dick nedôverčivo.

„Nie,“ priznal Mike, „ale páči sa mi. Je taká... ostrá!“

Dick od neho ustúpil ako od šialenca s nabitou zbraňou.

Okolo polnoci organizátor, ktorý nezabudol Towerin výzor šesťkrát obkecať, kým ju navela prijal (mala dar presviedčať ľudí), ju celkom natešene pustil domov skôr, lebo hostia pomaly odchádzali, ale nezabudol pripomenúť, že jej to strhne z platu. Mike ju počkal pri vchode, chvíľu sa prechádzali a potom ili pohľadať nejakú zašiváreň – aj v tom sa Tower vyzнала.

Zhruba o polhodinu – dýchajúc trochu prudšie, než býva v takúto nočnú hodinu zvykom – sa ruka v ruke mlčky prechádzali mestom. Nerozmýšľali, kam idú, nerozprávali sa, ale inštinktívne sa zrazu dostali na miesto výbuchu. Keď si to uvedomili, obaja hanbiac sa za to, čo skrývajú jeden pred druhým, si vymieňali tiché ospravedlnenia a pohľadom blúdili po okolí.

Zhodou okolností tu stála krvná banka. Na bielej stene mala namaľované už roky rovnaký slogan, začínalo to *Kvapka krvi...* Aj teraz ho bolo veľmi dobre vidieť, ale aj niečo viac.

„Sprejeri?“ ozvala sa zase Mikeova profesionálna deformácia.

Tower sa len smiala, ale podišli bližšie a zasvietili vonkajšie svetlo. Towerin smiech sa stratil v mrazivom tichu.

Teerova Kvapka krvi... písalo tam teraz.

Mike sa postavil celkom blízko a prstom potiahol po nápi-se. Na posledných článkoch mu ostali červené škvrny.

„Tower, zmiznime!“ povedal celkom ticho. Ale ona sa nehýbala. Stála tam akoby ju niekto priviazal. Natiahol k nej ruku. „Tower, rýchlo! Pod!“

Nemohla. Cítila na krku jeho dych a na bokoch jeho ruky.

„Hovoril som ti, že sa vrátim, zlatko!“ šepkal jej od ucha tak ticho, že mu ledva rozumela. Mike ho nemohol vidieť. Stál napäto pri slogane a ťažoval k nej ruku.

„Zabijem ťa,“ zašepkala. „Pri prvej príležitosti ťa zabijem.“

„O tom nepochybujem. Ak nebudem prvý.“ Prešiel jej rukou po bokoch. „Bola si s tým chlapom,“ skonštatoval sklamané. „Tak teraz za ním choď, ako ti hovorí. A povedz mu, že som to bol ja. A že telo leží pri bočnom vchode a že som ju nepoznal.“

A bola zase sama.

Mike už vykročil za ňou, v strede cesty sa stretli. Pritisla sa k nemu.

„Bol to Faceless. Je tu!“

Otočila sa, ale v tme sa nič nepohlo.

„Tušil som. Musí to byť čerstvé, krv ešte nezaschla.“

„Telo je za rohom,“ odpovedala na to bezvýrazným hlasom.

„Zavolám posily. Nechoď tam!“ povedal, akoby toho bola schopná. Bola, ale nemala chuť ho znovu stretnúť. Mike vytiahol mobil a zavolať polišov. Kým s Dickom dohliadal na chod vecí a najmä spratanie tela, Tower sa vytratila.

„Myslíš, že ho dostaneme?“ ale znelo to ako Myslíš, že má prsty v tom výbuchu a ja ho budem musieť naháňať celý rok po krvavých uliciach?

„Myslím, že nám chcel niečo povedať,“ zahlásil Dick.

Mike tomu neveril: „Ušiel by z kresla len aby nám pomohol vyriešiť prípad?“

Dick prikývol: „Prípád starý sedemnášť rokov. Ten výbuch sa stal tu. Bolo to v deň sedemnásteho výročia Teerovej smri.“

„A ten mladík o tom môže niečo vedieť.“

Raz darmo, pomyslel si Dick, *to ja som ho naučil ničomu neveriť*. „Môže mať styky. Každopádne, čochvíľa sa nám podarí dať zábery z kamery do pozerateľného stavu, tak uvidíme.“

„Zbožňujem verejné kamery. Proste kvalita,“ vzdychol si Mike.

Kým tu Tower nebola, nechcela som ísť spať. Chodila von často, častejšie ako doteraz, dozerala Mika. Nevedela som, na čí pokyn mi v tú noc zachránila život, ale žeby ju poslal Otec, tomu som nechcela veriť. Na druhej strane, ako vtedy povedal, potrebuje moje telo a krv. Čo to malo znamenať?

Mike tušil, čo ho doma čaká – zima. Nezavrel balkón. Ak bude mať šťastie, bude tam aj masový vrah. Sám nevedel, prečo sa pohráva s takýmito myšlienkami, ale upokojovalo ho to.

Keď sa konečne dostal do bytu (výťah nenaskočil na želanie, ako tomu bolo minule), zistil, že sa nemýli. A dokonca nebol sám. Vedel, že je tam, len ešte nebola v byte. Pustil gramofón. A ona k nemu prišla. A tancovali. Tak ako každý ďalší a ďalší večer.

Chodievala som okolo svojej postele a bojovala sama so sebou či na ňu vyliezť.

Len raz som zacítila zvláštnu vôňu. Zastala som. Ešte nikdy som necítila nič podobné, bolo to také slabé a také iné ako všetko, čo tu malo svoju vôňu, až ma to prinútilo

ísť a nájsť, odkiaľ sa berie. Kráčala som do kútov, kde sa zašival Otec, ale našťastie som zastala pred jednou z nám povolených dier. Vznášali sa tam krásne kúdole dymu a tancovali vo vzduchu... Zhlboka som dýchala a snažila sa preniknúť pohľadom až dnu. A to sa mi podarilo. Ležal tam Otec a z úst vyfukoval dym. Už som o tom niečo počula, dokonca som dnes videla pár ľudí, ktorí vonku fajčili, ale ani tam toho dymu nebolo tolko. Nám povedali, že ak skúsime drogy, pôjdeme.

Z ničoho nič sa zrazu posadil. Videl ma. Bolo neskoro cúvnuť, tak som vošla dnu. Nič mi nepovedal, len na mňa hľadel, keď som si sadla oproti nemu. V tom dyme a aj preto, že som bola stále v strehu či nevyskočí a neudrie ma, som nevidela, čo presne robil, ale o chvíľu mi podával cigu. Mala to byť skúška?

„Život je síce príliš krátky na to, aby sme ho premrhali,“ poznamenal, „ale niekedy ani ten krátky život nestojí za nič.“

Vzala som si. Bolo to fajn, bolo to nové, dvakrát som mala pocit, že hodím šabľu, ale to prešlo. Bolo mi fakt fajn. Ležali sme na chrbte a pozerali do stropu. Nerobili sme vôbec nič, somariny nanajvýš tak, ale nepodstatné.

Prevalil sa na bok, aby na mňa videl, a ja som mu povedala, že je strašne škaredý.

„Dievčatko...“ povedal mi na to, „poviem ti rozprávku! Je to síce tragédia a nekončí sa dobre, ale je to rozprávka o dobrom živote.“

„Tak hovor!“ bola som zvedavá na dobrý život.

„No, nie som žiaden Shakespeare, ale skúsím.“

„A to bol kto?“

Zasmial sa. možno to bol nejaký klaun alebo jeho dobrý priateľ.

„Nieкто kto nestrieľal, nehádzal nožmi a nejedol hotdogy.“

„Uhm...“ Tak mi to bolo jasné – bol to jeho kamoš, ale keďže sa nevedel biť, dostali ho.

„Bol raz jeden bohatý ujo,“ začal. „A ten mal rád dievčatká ako si ty,“ dotkol sa ma. „Mal rád veľa ľudí. Mal rád svoju ženu a mal rád svoje postavenie. Bol bohatý jak taký cap, dreli na neho všetci chudobní ľudia a on sa mal dobre. A jedno dievčatko sa s ním malo tiež veľmi dobre a tak mu dalo dieťa. Ale dieťaťko sa nenarodilo a dievčatko zomrelo. Počúvaš ma?“

Prikývla som a začala som ho počúvať.

„Potom k drahému dievčatku zavolali doktora.“

Heglo mnou. Cítila som sa strašne oklamaná.

„Poslali doktora? K dievčatku? Existuje niekto, kto lieči smrť?“

„Nie, samozrejme, že nevolali doktora k tomu dievčatku, ale k jej dieťaťku, ono v nej ešte žilo!“

Aha, tak bolo zase všetko v poriadku.

„Takže mŕtve dievčatko bolo tehotné a živé bolo dnu a trebalo ho dostať von. Tak sa zišli doktori, ale vo všetkej tajnosti, aby sa manželka nič nedozvedela a nebola nešťastná, lebo ju mal rád. Doktori boli dvaja – chlapec a dievčatko.“

„Bol k svetu?“

„Čo?“

„Ten doktor.“

Vážne sa zamyslel a prikývol: „Ja myslím, že ani nevedel, ako bol k svetu.“

Prikyvovala som. Rozprávka sa mi začínala páčiť.

„Aj doktorka bola fajn. Taká malá, tmavá, ale fajn. Starali sa o dieťa, ale nemohli toho pre ňu veľa urobiť, lebo bolo iba v piatom mesiaci. A tak si poslali po všetky veci, čo by z nej mohli urobiť človeka. Ale vtedy začala doktorka vyskakovať, že je to nehumánne a že to povie a že to diev-

čatko bolo primladé a kecala a rýpala a mala zhorieť v pekle! A veľký muž sa zľakol a povedal sakra pravdu: ak budete podskakovať, ja vás nezabijem, ale anciaša budete sa modliť, aby ste skapali!“

Rozčúľil sa. Mne to bolo jedno. Počúvala som nezúčastnene, ale aj tak sa mi to páčilo. Bolo to fajn. Dost fajn. Myslím, že to bola najkrajšia chvíľa v mojom živote.

„Ale ona podskakovala ďalej. A veľký muž sa bál.“

Ďalej nehovoril. Len si potiahol a čakal. Nevedela som či to bol koniec rozprávky, ale asi hej. Mohol byť. Veľký muž sa všetkým pomstil. Tak to chodí v takýchto rozprávkach. Tak to chodí, keď niekto podskakuje pri veľkom mužovi.

„Povedz,“ opýtala som sa, „modlia sa ešte stále alebo už iba fajčia?“

Otec sa posadil a pozrel najprv na východ, potom na mňa.

„Fajčia,“ odpovedal. „Už iba fajčia.“

Takto nás našla Tower. Zastala vo dverách a vyvalila na nás veľké okále a čumela ako dakedy ja. Čumela, aj keď ju otec ponúkol, čumela na mňa v ľahkej košielke, v ktorej som chcela ísť spať, a s presvedčením, že tu nemám čo hľadať, si zobrala cigu.

Nasledujúcich pár dní vypálili na policajnej stanici viacej žiaroviek ako obvykle.

„Už máte toho chlapíka?“ premeriaval Mike kanceláriu s horúcou kávou.

„Máme...“ Dick sa uškŕňal spôsobom, ktorý naznačoval, že sú v riti.

„Tak v čom je problém?“

„Že to nie je chlapík.“

Dick Mikovi strčil pod vyhrnutý nos pár fotiek z kamery.

„Jaký kočkoš!“

Mikovi prišlo nevoľno. Tá červená šiltka, ktorú mal chlapík na hlave, zakrývala viac, ako mohol zniesť. Malú okrúhlu hlavu, malé okrúhle očka a veľký okrúhly rypák.

„No,“ skonštatoval Dick, „nebude problém ho nájsť! Na začiatok môžem hneď zavolať na bravčovú farmu či im neušlo prerastené zvieratko.“

Mike dlho nenachádzal slová a len ohúrene stál. Ako sa môže jeho šéf zabávať ešte aj na *tomto*?!

„Nechutné, ja viem!“ pomohol mu Dick vyjadriť sa.

„Fajn. Takže možno je spoluautorom tej nástennej maľby.“

„Ó, áno, Mike, takto sa mi to páči, začínaš byť cynický ako ja, len tak ďalej!“ rozplýval sa Dick.

Mrzelo ho, ako málo vecí ho v poslednom čase zaujíma. Len dve – jedna blondavá, ani nevedel, prečo to s ňou ťahá a jedna tmavá, od ktorej by tiež najradšej ušiel, ak by mohol. Báľ sa ich, oboch, ale istým zvráteným spôsobom po nich túžil. Báľ sa, že mu kvôli nim ujde prípad veľkého Teera.

Večer zase pustil starú platňu a čakal. Prišla takmer hneď, ako zazneli prvé tóny. Ich tanec znovu pripomínal grotesku – sekané pohyby, zvláštny strach, príťažlivosť, o ktorej druhý nesmel vedieť. Objal ju – možno si dovoľil trochu viac ako obyčajne, možno tancovali trochu dlhšie. Možno objala aj ona jeho. A možno len chcela.

Pobozkal ju. Chcela ujsť, ale ostala. Tých pár sekúnd však za to nestálo.

Mike si to odrazu s hrôzou uvedomil. Odtiahol sa od nej alebo ho skôr odhodila a ešte stihol uzrieť, ako sa jej zaleskli tesáky. Dvoma skokmi sa dostala na balkón a odtiaľ preč. Aby ho už nikdy nevidela. No ani to nebola pravda.

Húlili sme všetci, nič nám nechýbalo a bolo nám krásne. Ale Otcovi asi nie, lebo odrazu vyskočil, obe nás schytil

a hodil do skrine v rohu, len to zhučalo. Nestihla som sa ani báť, keď zatresol dvere a my sme sa ocitli v tme a tichu. Iba z vonku sme počuli: „Vitaj, Kráska, akurát som na teba spomínal.“

„Tak kde ju máš?“ kráska syčala ako zvyčajne.

„Koho?“

„Ty dobre vieš! Teerovu dcéru!“

Otcov hlas znel chladnejšie ako smrť: „Na to je už trochu neskoro.“

„No tak, ona jediná prežila ten poondiaty vírus a jeho lieky! Len jej krv nám môže vrátiť to ľudské...“

Ozvali sa údery, vrčanie a krik. Sama som nevedela či chcem ujsť alebo sa skryť, tak som len sedela ticho ako Tower.

„Pozri, *Kráska*, podobáš sa na človeka viac ako ja a predsa by som nemenil. Ale v jednom máš pravdu – boli by sme blázni, keby sme liečivú moc Teerovej krvi nevyskúšali.“

Kráskin plač sa pomaly vzdŕaľoval až zavládlo úplné ticho. Dlho sme tam tak sedeli, hodiny, dni? Odrazu sa dvere rozleteli a Otec nás vytiahol von. Všetok dym bol už dávno preč – uvoľnil miesto strachu. Mňa nechal stáť v kúte a obrátil sa na Tower.

„Je čas na tvoje služby.“

Tower vzdorovito mlčala. Nikdy som ju nevidela vzdorovať Otcovi, aj keď som počula mnohé historky, jedna hovorila, že pri dlhej noci strávenej s Otcom stratil nad sebou kontrolu a pazúrmí jej rozpáral hrud'. Teraz, keď tam stála a otec jej tým prekladáním zo skrine vyťahal golier, som videla, že je to pravda – pri kľúčnej kosti sa jej začínala rovná jazva. Neviem, prečo som si na to spomenula, možno som sa len chcela báť niečoho konkrétneho.

„Poliša si nezabila,“ pokračoval, „ale poslúžil rovnako dobre. Dal ti dieťa.“

Konečne sa strhla.

„Ako to vieš?“

„Sledujem ťa, odkedy sa ťa Grass pokúsil znásilniť.“

„Dáš mi to dieťa,“ oznámil jej. „Dáš mi ho teraz hneď. A potom nech ťa berie čert!“

Ťahal ju do jednej zo zakázaných miestností. Bežala som za ním a jačala, ale bola som pomalá a zabuchol predο mnou dvere. Každá moja bunka sa búrila myšlienke, aby siahol ešte aj na dieťa, na nenarodené dieťa, aby vládol ešte skôr ako život, aby sa jeho zverské laby dotkli niečoho takého čistého, jediného tvora, ktorý bol medzi nami naozaj čistý. Trieskala som na dvere, kým neotvoril a nevtiahol ma dnu.

Ohromene som stála. Bol tam nábytok, ale hlavne zvláštne malé predmety, nože a maličké priesvitné mištičky... celkom ako v nemocnici. Otec? Žeby Otec dokázal s niečím takým narábať? Až potom som si všimla, že sú tu aj dve kreslá, na jednom priviazaná Tower, na druhom Kráska. Prvý raz v živote jej zmizol z tváre šialený výraz, hoci sa jej na čele perlil pot.

„Veľmi múdro. Tú lavicu si na genetike nedrel nadarmo. Vyskúšaj to na decku, kým sa vyvíja!“

Ale Otec pozeral na mňa. Odrazu som mala sucho v ústach. Moje telo a krv. Chcú moju krv dať jej dieťaťu a potom ho pozorovať a potom... už nebudú musieť fajčiť ani sa modliť.

Zrazu sa otvorili dvere. Zjavila sa v nich prasačia tvárička a ľahostajne si prezrela tento čudný výjav. Otec zavrčal a vyšiel za Rypákom.

„Hm, tak Kráska to už vie?“

„Ani náhodou.“

Na to sa Rypák rozrehotal: „Celá periféria videla, ako to buclaté päťročné decko ťaháš cez celé mesto zakrvavené, čo si

ho tak zdrapol za golier, a nikto si neuvedomí, že o sedemnášť rokov je to dospelé, len o jazvu hnusnejšie! Akí sú len slepí!“

„Veď vieš, že Kráska zošalela, tak sa nečuduj. A navaľ to anestetikum...“

Pozerala som na nich a triasla sa.

„Dočerta, na čo čakáš?!“ zvraskla Tower. „Idú po tebe poliši, vezme ti krv a zabije ťa!“

Mala pravdu. Rýchlo som zo stola potiahla skalpel a pre-rezala kožené remienky, ktorými ich spútal.

„Pekne. A teraz, dievča, patríš mne!“ schytila ma Kráska a skôr, než som sa stihla spamätať, prehodila si ma na plecia a dovliekla k jednému z milióna budov...

Dnes večer zacítil prievan, hoci balkón zavrel. Opatrne vyšiel von. Sedela na jednej strane zábradlia, ale nebola sama. Na druhej strane čupela Danae.

Ona? Bolo to nepredstaviteľné. Kto všetko k nim patrí... Koho všetkého stiahol ich svet so sebou? Musel sa odvrátiť a pozrieť na Krásku, ktorá prvá zničila jeho ilúzie.

Kedysi dávno veril, že takéto ženy sú, až našiel ju... ale ona nebola žena. Pohľad mu stvrdol, keď na ňu hľadel. Tvár jej zohyždil krátky úškrn, keď videla jeho odpor. Vtedy z ničoho nič ako démon, čo dávno vyhral nad smrťou, skočila šípkou dole. Krčovito sa chytil zábradlia, na ktorom sedela Danae. V tejto chvíli sa mu protivila aj ona, jej hlúpy výraz, jej slabosť, hoci práve taký bezradný bol aj on. Mohol iba pozerieť za padajúcim telom.

Čakal, až dopadne a vedel, že v tej sekunde zavrie oči... ale osud mu nedal príležitosť. Niečo veľké sa blyslo vo svetle okien a skrížilo jej dráhu letu. Stalo sa to skôr, než prekonala prvý pár poschodí, jej telo sa stratilo v náručí netvora a skôr, než si to stihol uvedomiť, ďalšou labou stiahol so sebou aj

Danae, aby ju odvliekol na strechu inej z milióna budov a navyď preč zo života obyčajného človeka.

Dovliekol ma na ďalšiu budovu. Bola tak aj Tower, ale najmä Otec, Kráska a medzi nimi smrť. Bolo jasné, kto to bude, ak jeden z nich zomrie a pochopila, že posledný Otcov nepriateľ bude čochvíľa mŕtvy. Nahmatala som rukami stenou za sebou a zavrela oči pred poslednými krvavými lúčmi. Zo zvyšku cesty si pamätám iba tmu – poslepiacky som sa obrátila, v tme som kĺzala rukami po vlhkej stene, v tme som zišla požiarňm schodišťom na tmavú ulicu.

Stáli na streche oproti sebe, sekundu dve. Potom ju jediným úderom vyhnal zo sveta ľudí, tak ako ona kedysi jeho.

Na zemi ešte pohla prstami. Tower sa triasli zovreté pery a telom jej prebehla triaška, ktoré jej zlosť a roky živená nenávisť premieňali v kŕče, ale najmä v jeden rýchly pohyb čepele. „Máš ju mať!“ Tmavé kvapky stekali po jej bledom zovretom zápästí a tie, ktoré sa nerozptýlili v uliciach, stali sa posledným závojom spusteným za životom jednej mrchy. Posledné slnečné svetlo zhaslo pred jej očami, zrak jej oslepila lepkavá čerň teplej krvi, ktorá chladla na jej lícach spolu s ňou.

Kráčala som po asfaltke a obchádzali ma okoloidúce autá. Nešla som nikam, len preč. Už som neverila v nič, len v to, že mi už nikto nedokáže pomôcť. Keď ma míňal nejaký nákladiak, celkom spomalil až zastal. Otvorili sa dvere. Odrazu som uvidela tú sterilnú čistotu, ktorá mi dala nádej prvýkrát. Mike! Chcela som zakričať. Keď som nastúpila do auta, pozrela som sa do jeho očí a zmeravela hrôzou.

„Nastúp, zlatko, Otec už čaká!“ usmial sa Terry a našaroval.

DÁVID MURÁŇ:

Posledný burácajúci akord

Ducharčina, ktorá je námetom ošúchaná. Skôr to považujem za autorské cvičenie, ako si poradiť s niečím už otrepaným. Ak bude pridaná originalita, je šanca na posun vpred.

Ivan Pullman

Kedysi dávno žila v dome za malým mestečkom divná dáma. Bývala odvždy sama. Nikto si nikdy nepamätal, že by mala manžela. V dome okrem nej býval len záhradník, kuchárka, služobná a samozrejme – On. Chlapec, ktorého meno sa nikto nikdy nedozvedel. Už ako malý chodieval na trh do mestečka. Prišiel s lístkom, na ktorom bol presný zoznam všetkého čo mal kúpiť a s peniazmi na zaplatenie. Nikdy nič nepovedal.

Domu sa však, nevedno prečo, každý bál. Azda aj kvôli tým podivným zvukom, ktoré odtiaľ vychádzali večer čo večer okrem nedele. Zvuky priam nadprirodzene krásne. Jemná melódia klavíra sa rozlievala po všetkých uličkách.

Mestečko však žilo svojím stereotypom, rovnako ako aj dom. Stále vyzeral rovnako. Len záhradníka a chlapca, ktorí jediný vychádzali von, poznačil čas. Záhradník bol už šedivý a chlapec dospel. Bol mladý, pekný, stále však rovnako mlčanlivý. Nikdy nič nepovedal a nikdy nič neurobil inak, ako bolo zvykom.

Všetko sa zmenilo v jeden osudný večer. Ako si ľudia pamätajú a ako sa traduje, bola to nedeľa. Každý bol už doma z kostola, slnko sa začínalo pomaly kľzať za hory. Mestečko sa pripravovalo ku spánku, keď vtom sa ním prehnal ako búrka ostrý

tón. Rozozvučal každé zákutie. Čoskoro sa pridali ďalší a ďalší až sa rozvinula melódia. Strašná a smutná, a predsa nádherná.

Ľudia prestrašene vychádzali von a pozerali k prašnej ceste a k tmavému domu. Nikde sa nesvietilo, len v podkroví blikal matný plamienok sviečky.

Čo sa dialo ďalej, nikto presne nevie. Ľudia sa zhodujú len v tom, že sa nebo zatiahlo a spustil sa silný dážď, pomedzi ktorý stále hrala diabolská hudba. Všetci sa báli.

Podľa niektorých sa potom zablyslo a oni uvideli v okne podkrovia siluetu s nožom v ruke, ako sa nakláňa nad klavírom, ktorý stál obďaleč.

Iní zas vravia, že zhaslo aj posledné svetielko a dom sa prepadol do tmy.

Tak či onak, napokon hudba stíchla. Na druhý deň prišla k domu stará čierna drožka, do ktorej nastúpila osoba odtá v čiernom, so zahalenou tvárou. Ako sa všetci dovŕpili, bola to pani domu. Prišiel aj záhradník, stará slúžka a tučná kuchárka. Všetci odišli a dom ostal prázdny. Chlapec však nenastúpil.

Napokon, keď sa dlhý čas nevracali, starosta išiel do domu. Keď vošiel, ľudia cez otvorené dvere videli, že všetok nábytok i vybavenie v dome ostalo. Nič viac sa však nedozvedeli, pretože starosta už nikdy nevyšiel. A ešte v ten večer sa rozoznel diabolský klavír.

Nikto sa odvtedy neodvážil vstúpiť dnu. Mestečko sa postupne rozrastalo a dom v ňom čoskoro zmizol. Stál medzi ostatnými. Stále však opustený. Len raz sa tam vraj ktosi nasťahoval. Nikto presne nevie kto, pretože ich videli len vstupovať do domu. Potom, večer, toho istého dňa, mestečkom zaburácali tóny diabolského klavíra. Von už nikto nevyšiel.

„Je to hlúposť, Peter! Je mi jedno, čo tvoji kamaráti hovoria, ale ja tomu nebudem veriť. Prišli sme do tohto malého

mestečka len pred troma dňami a ty si už úplne mimo... uvedom sa!“ odvrklo dievča stojace pred zrkadlom.

„Keď si myslíš, že je to hlúposť, dokáž mojím kamošom, že to nie je pravda!“ namosúrene pozrel guľatý chlapec na svoju staršiu sestru a zamračil sa.

„Čo za to?“ nadvihla obočie a siahla po lesku. Otvorila tubu, ktorá tupo mľaskla a rozotrela si na plných perách lesklý povlak.

Chlapec nahnevane dupol. Amanda sa však iba zasmiala.

„V poriadku...“ povolil – ako vždy – Peter. „Mesačné vreckové!“

Amanda sa zamyslela a premerala si ho: „No... si môj mladší brat... nemala by som byť krutá, takže mi bude stačiť tvoje mesačné vreckové plus stovka za to, že som taká veľkorysá.“ Usmiala sa a premerala si v zrkadle svoju dokonalú postavu.

„Ale...“ bezmocne na ňu pozrelo dieťa, no mladá slečna neustúpila.

Opona bola zatiahnutá a ulica ležala skrytá v tmavom zákulisí. Hviezdy i mesiac už boli na scéne a pre tých pár domov neostal ani malý kúsok svetla.

Len jedna baterka osvetľovala chodník.

„Veľká sestra, si, si istá, že to chceš urobiť?“ vážne sa opýtalo malé okuliarnaté dievča.

„Nemôžem tomu uveriť! Zahadzujem sa tu s párikom vystrašených deciek...“ vzdychla si Amanda a vytrhla dievčatku z ruky baterku. Otočila ju oproti vysokému domu a so zdvihnutou hlavou pochodovala ku železnej bránke.

Dom bol starý a neskutočne zapáchal. Všetko poliate prachom. Stačilo hodiť zápalku a nechať vzbĺknuť spomienky minulosti. Amanda si želala konečne dať hlúpy signál malým deckám a byť späť doma. Nebála sa. Nemala čoho. Bol to nezmysel.

Prechádzala izbami. Akoby prechádzala minulosťou. Všetko dokonale zariadené. Aj tie najmenšie dečky a drobné figúrky. Každá vázička, každé kreslo, každý obraz. Všetko také dokonalé, zahalené prachom. Čímsi, čo bolo a už nie je.

Posledné schody vedúce do podkrovia. Dotkla sa vyrezávaneho zábradlia. Prsty jej vklzli do ozdobnej drevenej štrbiny a šmýkali sa ňou čoraz vyššie.

Stúpala hore. Odrazu cítila čosi zvláštne. Celý ten dom, celá ta atmosféra ju pohlcovali. Tak krásne strašným spôsobom. Strach, tma, prach, staroba, minulosť, to všetko akoby ju vytrhlo z prítomnosti. Vyslobodená vážka letiaca preč od pavúčích sietí. Akoby letela do minulosti. Tam, kam v skutočnosti patrila. Odrazu jej nevadila staroba okolo nej. Zabudla na prítomnosť.

Vyšla hore. Podkrovie bolo tmavé. Nevidela skoro nič. Mesiac na oblohe nesvietil a baterka jej zhasla. Videla len matné obrysy. Niekoľko starých komôd, obrovské čierne piano stojace uprostred, a za ním – bol tam! Muž – chlapec sediaci a pozerajúci sa na ňu. Tvár potiahnutá súknom tmy. Nevidela mu oči, cítila však jeho pohľad, ako sa jej kľže po tele.

Srdce búchalo. Hlásilo poplach. Chcelo zmiznúť. Myslel však zostávala. Stále vnímala neznámu osobu. Priťahoval ju. Chcela vedieť, kto je.

Opona sa zrazu otvorila. Predstavenie skončilo. Mesiac sa opäť ukázal. Vydýchol slabé modrasté svetlo, ktoré zalialo malú zem pod ním.

Uvidela ho. Jeho tvár. Úzke oči. Tmavé, pozorujúce. A obočie nad nimi chránilo tie dva body, ktoré ju k sebe priťahovali. Laná obmotávajúce jej telo. Upevnené o rovný nos, ktorý nepohnute stál na hranici, čakajúc na vlastnú popravu.

Jeho pery však stále zostávali v tieni, ktorý na ňu vrhala vysoká stena striehnuca na každý jeho pohyb.

Nič viac nevidela. Len tú zvláštnu, strnulú tvár, namaľovanú majstrovskou rukou maliara na bledom plátne jeho pokožky. Len ten podpis. Chcela odtrhnúť tieň a uvidieť ho. Podpis maliara. Kto to vlastne bol?

Prechádzala medzi pásmi tmy na druhú stranu podkrovia. Jeho tvár ju stále pozorovala. Otáčala sa za ňou, kamkoľvek kráčala.

Napokon sa odvážila. Prekročila aj posledný tieň, deliaci ju od záhadnej bytosti. Ducha či démona, muža či chlapca? Kto to bol? A čo vlastne robil?

Stála na druhej strane piana. Pozorovala ho, rovnako ako on ju. Ich pohľady sa držali navzájom, spojené v jedno. Ako milenci, ktorých ruky vklznu jedna do druhej, aby vytvorili spleť dlaní, ktorá sa už nedá rozdeliť.

„Kto si?...“

„Nemám meno.“

„Tak, ako v tej legende...“

Pohľad. Žiadna odpoveď. V dievčati sa stupňovalo napätie. Cítil ho. Jej rozbúchané srdce. No nebol to strach. Neboli to obavy z bledej bytosti, z jeho tváre, z jeho tela či činov. Bolo to čosi, čo nikdy necítil, čo nikdy nevidel. Nepoznané, čosi, čo aj v ňom prebúdžalo zvláštne napätie. Neznámy tlkot pulzujúci jeho telom.

„Pomenuj ma.“

Dievča sa zahľadelo do tmavých okrúhlych očí. Vklzlo do nich a cítilo ich prítomnosť vo svojom vnútri.

„Ty.“

„Ja?“

„Ty.“

„Ja.“

„Áno. Ty.“

Dievča pristúpilo bližšie. Sedel pri klavíry. Ruky mal položené na starých klávesoch. Všimla si, že sú rovnako zaprášené ako klavír a ako aj on sám.

Jej rozochvená ruka sa zrazu oddelila od tela, vzniesla sa vyššie a zosadla na jeho ruku.

Bol chladný. Bledá koža nemala žiadny pulz. Chĺpky pod jej dlaňou sa zachveli. Cítila to. Pozrela sa mu do očí. Stále na ňu hľadeli. Nespustili ju z dohľadu.

„Zahráš pre mňa?“

Oči sa mu mihli. Skoro uhli, no stále na nej ostali.

„Áno.“

Na Amandu dopadol vodopád očakávania. Tá krása ju celú obľiala. Neznámy pocit, ktorý nikdy necítila.

„Amandááá...“ skríkol detský hlas. Boli v dome. Amanda sa strhla. Posledný raz mu pozrela do tváre. Odbehla preč.

Prešlo niekoľko dní a niekoľko nocí, ktoré čas jednoducho ignoroval. Ručičky prebleskovali z miesta na miesto a nikto si ani nevšímal chvíle, ktoré sa udiali. Všetko bežalo preč. Akoby každý chcel vyhrať. Prvý dobehnúť do cieľa. Prečo sa vlastne všetci ponáhľali, keď cieľom ich životov bola len jednoduchá a obyčajná smrť? Život nie je o cieľi. Život je o behu, ktorý v ňom bežíme.

Amanda si po tom večeri uvedomila, že jej beh bol len behom k cieľu. Prežiť život čo najrýchlejšie, najúspešnejšie a hlavne – dobehnúť prvá. Každý to chce. A potom, tesne pred cieľom, si uvedomí, čo robí. Začne spomaľovať, ťahať sa preč. Ostatní ho však stiahnu so sebou. Neubráni sa im. Pochopila to. Jednoducho spomalila.

Bola noc. Všetci spali. Mesiac vyvaľoval svoje tučné brucho na tmavomodrej pohovke a nechal sa obsluhovať desiatkami konkubín. Keď vtom všetkých čosi vyrušilo. Bezdomovci sa strhli a rozospaté holuby vyleteli z hniezd.

Tóny klavíra zaplavili všetky ulice. Okná sa pomaly jedno po druhom rozsviecovali. Niekoľko obyvateľov nervózne vykrikovalo. Starí ľudia prestrašene zamkli dvere. Mladí nahnevane volali políciu – pre rušenie nočného pokoja.

Amanda vyšla na balkón. Uvidela ho. Sedel pri starom pianu a hral. Bol o ulicu ďalej. Videla len jeho obrys, no cítila, že ju sleduje. Bodavý pohľad ju prepichoval až do vnútra tela. Tá ostrá čepel ju týrala. Umierala od nádhery. Krása vyvolaná strachom?

Nadýchla sa, akoby chcela nasafť tóny letiace vzduchom. Mať ich v sebe. Zapamätať si ich. Počúvala tú krásu, prerušovanú policajnými sirénami. Usmievala sa. Tóny vychádzajúce z tmavého podkrovia leteli priamo k nej. Cítila ich tiché piano, ktoré sa kĺzalo po jej tele, hladilo jej tvár, a potom ju silno objalo to nástojčivé forte, až cítila jeho prítomnosť pri sebe.

Keď hudba stíchla, pritísila si prsty k perách. Potom dlaň odtiahla. Fúkla smerom k nemu. Bozk letel vetrom. Vošiel do podkrovia. Chytil si ho a priložil k perám. Prvý bozk...

„Počula si to? Počula si to? Heeej! Počula si to?“ pichali malé detské rúčky do spiacej dievčenskej tváre.

„Čo chceš?“ zamračila sa a pozrela na ružové prasiatko pred ňou.

„Idú ho zbúrať!“

„Koho zbúrajú?“

„Ten dom, v ktorom si bola. A zistila si, že tam nestraší!“ usmial sa chlapec, ešte stále hrdý na svoju staršiu sestru. Aj keď – nebol si celkom istý, že tam nestraší. Predsa len prišla odtiaľ nejaká divná.

Dievča s hrôzou roztvorilo oči: „Čo si to povedal?“

„Búúúrať!“ skríkli jej pri uchu malé detské ústočky.

„Idem tam!“ neprítomne blúdila pohľadom po miestnosti.

„Kam?“

„Večer tam musím ísť!“ vzlykla a chvejúc sa vstala.

„Wow! Musím to všetkým povedať!“ nadchlo sa chlapča a odbehlo.

Ostala v miestnosti sama. Pozerala von. K jej ebenovému

oku sa pritisli sekery zúrivosti a obrovského smútku, zmiešané so sekerami strachu a beznádeje. Ťali a ťali. Triesky padali po jej lícach dolu.

Bol večer. Amanda prišla k domu. Celý bol obohnaný žltou páskou, za ktorú už nikto nesmel prejsť. A samozrejme, ešte tá kopa detí, ktorá ho obkolesovala.

Nevšímala si ich. Podišla k páske a zúriivo ju roztrhla. Ďalšie triesky.

Vošla do záhrady. Prešla zarasteným chodníkom. Opäť bola pri dverách, ktorých strieborná kľučka kričala „otvor ma... vstúp do minulosti... nechaj sa unášať...“

Poslúchla.

Opäť tam sedel. Zahalený tmou. Bledá príšera pozorujúca obeť? A či nevinný chlapec čakajúci na nádherné dievča?

Jej kroky ohýbali staré drevá, kvíliace na mesiac, skrytý kdesi za strechou. Kládla jeden pred druhý až prešla tmou. Stála pri ňom. Pozoroval ju.

Nadvíhol sa a posunul na svojej klavírnej stoličke. Prisadla si k nemu. Pozerala na klavír, no aj tak cítila na sebe jeho pohľad. Maľoval jej ho na rozcitlivenú tvár, ktorej pokožka vnímala každý ťah štetca jeho očí.

„Nebojíš sa ma?“

„Nie.“

„Nebojíš sa mojej hudby?“

Jej pohľad prešiel bludiskom tieňov a spočinul na bielej tvári.

„Nie.“

„Prečo?“

„Netuším.“

V očiach sa jej mihla neistota. Naozaj si to uvedomila. Nevedela, či sa ho bojí alebo nie. Jeho tvár ju upokojovala

a strašila zároveň. A pery, večne skryté v tieňoch – akoby žil len s nimi. S tieňmi, ktoré ho obklopovali.

Vystrela ruku. Dotkla sa jeho zaprášenej tváre. Prešla po nej. Na ruke jej ostala jemná vrstva prachu. Prstami sa dotýkala jeho obočia. Znovu a znovu. Hľadel na jej zamyslenú tvár.

Na dlhé vlasy zakrývajúce oči. Tie ebenové oči, hrdo vzhliadajúce k šikmému hnedému obočiu, ktoré splavovalo krásu čela dolu k perám. Také jemné. Také čisté a nádherné.

„Kto vlastne si?“

„Som Ja.“

„A tvoja minulosť? Naozaj si umrel nožom svojej panej?“

„To je len na tebe.“

Dievča nechápavo nadvihlo obočie.

„Som iba legenda. Som tým, čomu ľudia veria. Ty si verila, že ti neublížim. Zmenila si ma, ako si chcela.“

„Takže po celé tie desaťročia tu žiješ len zo spomienok ľudí?“

„Z ich viery vo mňa. Pretože – áno, ten chlapec tu umrel. No mŕtvi nevstávajú. Ja nie som jeho duch. Som len ilúzia ľudí. Som to, čo si sami stvorili.“

„Si tá najkrajšou ilúziou,“ zašepkala a jej dych rozvíril na jeho tvári ďalší kúdoľ prachu.

„Idú búrať dom.“

„Viem.“

„Čo sa s tebou stane?“

„Zmiznem.“

„To nechcem.“

„Neboj sa.“

Jeho ruky sa zdvihli a objali ju. Sedeli v objatí. Ona sa triasla. Plakala a slzy stekali na prach, ktorý bol ma uložený na ramenách.

Cítila jeho silu. Cítila jeho oporu. Ale aj jeho jemnosť a súcit. Krásu, ktorá sa v ňom skrývala.

„Chcem byť s tebou.“

„Dokonči legendu.“

Dievča sa na neho chvíľu dívalo. Potom vstalo. Noc už pokročila a mesiac osvetľoval mestečko.

Prešla ku klavíru. Vyšla naň a ľahla si. Tak, aby sa mu pozerala do tváre.

Potom zobrala prach a prikryla ním svoju tvár. Hľadeli na seba. Jeden na druhého. On začal hrať. Hral hudbu jej tela, jej pohľadu a jej duše. Prsty sa dotýkali kláves. Hudba sa opäť začala šíriť po celom meste. Hudba jej očí, hudba jej pier, hudba jej vlasov.

Deti prestrašene kričali a ľudia zmätení vychádzali von.

Oni dvaja stále sledovali jeden druhého. Prach sa víril vo vášnivej melódii. Nahol sa k nej. Ich pery sa spojili. Dva diely skladačky, konečne spojené. Cítila prach a lásku. Burácajúci akord.

Posledný, kto do domu vošiel, bolo mladé dievča, ktoré sa presťahovalo z veľkomesta. Aj ona skúšala šťastie. A aj ju duch chlapca zabil svojou diabolskou hudbou, tak ako všetkých predtým. Nikdy odtiaľ nevyšla. Jej telo nenašli.

Zbúrali dom, a tak zničili aj jeho minulosť a ducha, ktorý v ňom býval.

Tak si to ľudia pamätajú.

BOHUSLAVA VARGOVÁ:

Reflexy podvedomia

*Pekná hra s čitateľom, text vystavaný na obrazoch. Priveľa postáv.
Zaujímavé rozuzlenie.*

Ivan Pullman

V Nemocnici, ktorú prepadli reflexy poznania, riaditeľ zriaďoval prieskumné skupiny, ktoré mali zisťovať, kde je možné v Dolňanoch zaobstarať potraviny, lieky, šatstvo, rozličný tovar a iné dôležité veci pre život pacientov i pracovníkov Nemocnice. Do prieskumných skupín boli zaraďovaní nielen pracovníci nemocnice, ktorí neboli nevyhnutní pre jej denný chod, ale aj vyliečení a zdravší pacienti. Michaela sa stala vedúcou skupiny prieskumníčiek – pacientiek, ktorá mala pátrať po príznakoch života a po zdravých, normálnych ľuďoch v Dolňanoch. Bobula viedla občianske združenie Dotyk, ktorého členovia vyhľadávali zásoby.

Malá vychudnutá doktorka Hermína Slováková sa Michaele zverila s pravdou o reflexoch poznania. Vedela, že Michaela ju pochopí. Reflexy poznania sa vyvinuli z činnosti mozgu, ktorý odstránil vedomie toho-ktorého konkrétneho človeka. Napádali ľudí rôznych storočí, začínajúc 21. a prepadali sa do minulosti i budúcnosti. Ľudia zbavovaní svojho vedomia, citov, vôle, blúdili ako zombie celou históriu až do 51. storočia, kedy na Zemi vypukla celosvetová katastrofa, ktorá ju zničila.

„Nechodte ďaleko,“ radila prieskumníčkam doktorka, „chodte len po tých miestach, ktoré dobre poznáte, aby ste sa nestratili.“

Šedivá Michaela, tlstá Bobula, silná Milka Olejárová a zaostalá Erika sa sústredili na dolňanské hlavné námestie. Bolo vymreté. Všetci Dolňančania už boli zombie. Poberali sa smerom na že-

lezničnú stanicu. Na križovatke, ktorá vľavo viedla do Modry, vpravo do Bratislavy a rovno na stanicu, ich však schytil časovo-priestorový vír. V jeho strede zostali trčať v nehybnosti, až sa zrazu dostali do krútnavy, ktorá ich vyvrhla na neznámom mieste.

Celé preľaknuté si ohmatávali údy. Boli v poriadku. Až potom sa poobzerali okolo seba. Bobula sa nebála. Už zasa mala svoje dobrodružstvo, ktoré ani tak veľmi nebolelo.

Michaela celá zhrozená pozorovala krajinu, ktorá ich obklopovala. „Zub času tu musel hrýzť naopak, dopredu, je tu akási mesačná krajina akoby z budúcnosti,“ obrátila sa na Bobulu. „Takto si predstavujem Zem po ekologickej katastrofe niekedy v budúcom tisícročí.“

Zem okolo nich bola pustatina, samý piesok a prach, v diaľke zvlnené pahorky. Dul silný pieskovoprašný vietor, zaliezal do úst, do očí.

Milka Olejárová sa postavila na nohy a predierala sa vpred oproti vetru. Vyžarovala z nej sila a energia, dlhé rovné, hnedé vlasy jej viali za silným krkom.

Zrazu začuli dupot koňov. Bol bližšie a bližšie.

Obklúčili ich jazdci v hrubých hnedých plášťoch so zahalenými hlavami i tvármi. Pokrikovali na seba a práskali bičmi. Potom zrazu tak ako pricválali, dali sa na odchod. Hnedým koňom sa na rozlúčku blýskali silné zadky.

„Ľudia,“ kričala za nimi Milka, ktorá sa prvá prebrala z ohúrenia, pritískajúc k sebe Eriku. „Ľudia, neodchádzajte!“

Jazdci akoby ju v diaľke počuli, obrátili sa a pricválali späť. Začali okolo žien krúžiť

v stále bližších a bližších kruhoch. Zrazu sa k ženám nahli, nadvihli ich, zodvihli do sediel a odcválali s nimi. V mesačnej krajine sa ešte dlho kúdolil piesok a prach.

Štyri ženy prieskumníčky sedeli, pololežali v uzavretom stane. Ťažko sa im dýchalo. Erika namáhavo nasucho kašľala. Všetkým sa do hrdla dral piesok a prach.

„Nie je tu niečo vypiť?“ ozvala sa do prítmnia Bobula.

Milka a Michaela sa už rozhliadali po stane, prehľadávali ho.

„Akési hlinené nádoby, džbány, hrnce, ale prázdne,“ oznamovala Milka Olejárová.

„Fľaša,“ radostne zvolala o chvíľu Milka a zdvihla k ústam koženú čutoru. „Fuj,“ odtiahla ju od úst, „alkohol.“

„Schovej ho, zide sa,“ nabádala ju Bobula. V tej chvíli jej prišlo na um, že ona alkohol nemôže piť. Pred necelým rokom bola v Nemocnici na Oddelení pre liečbu drogových závislostí na protialkoholickom liečení. A možno to v takejto situácii neplatí, pomyslela si Bobula. Trošku si môžem dať. No potom si uvedomila, že ona si nemôže dať ani trošku. Na protialkoholické liečenie nešla presvedčená, že prestane piť. Išla tam len preto, lebo ju nabádali a viac menej nútili na ženskom oddelení, kde bola dvakrát hospitalizovaná, a nútila ju aj dcéra Zuzanka so zaťom Peťkom. Bobula si nemyslela, že by bola alkoholička.

Mala ďaleko od zdegenerovaných postáv alkoholikov a alkoholičiek, mala ďaleko od svojich manželov Vlada a Ondra, ktorí boli skutočnými alkoholikmi. Potrebovala občas iba menej piť.

Na liečení ju presvedčili, že je alkoholička. Že je závislá na alkohole, hoci pije oveľa menej a slušnejšie ako smutné postavy alkoholikov, ktoré poznala. Keď si povedala, že si predsa len trochu dá, vynorili sa jej pred očami chvíle, ako pila, pokiaľ bolo čo piť, ako pila, aby mohla pracovať, a nemohla pracovať lebo pila. V kútiku srdca si musela priznať že je závislá na alkohole. A keby si vypila trošku, vypila by si ďalšiu trošku, až by sa rozpila a pila by ďalej, pokým by bolo čo piť. Nemusela by sa ani opiť, ale pila by, dokiaľ by niečo bolo.

Uvedomila si, že celý svoj dospelý život, odkedy sa v 24 rokoch zoznámila s Vladom, jej prebehlo v alkoholickom opo-

jení a v abstinenčných príznakoch. Inak by vo svojom živote konala, keby nepila. Inak by si ho zariadila. No uvedomovala si aj to, že jej druhou, či vlastne prvou, závislosťou, bol Šiso. Inam by to v živote dotiahla, keby nesedela na zadku a nespoliehala by sa v dennom snení na Šisa.

Okraje stanu sa odhrnuli a vstúpila vysoká rozložitá mužská postava.

Bobule sa roztĺklo srdce. On! Konečne ho stretla! Od trinástich rokov naňho čakala.

V prvých rozhovoroch s ním ho presviedčala, že na vekú nezáleží, že nie je preňho primladá.

Teraz, v 52 rokoch v rozhovoroch čoraz zriedkavejších bolo zrejmé, že na vekú nezáleží, žena nie je nikdy pristará.

Aj Milka búrlivo zareagovala na vstupujúcu mužnú mužskú postavu. On! To musí byť on!

V Milke všetko kričalo radostnou energiou. Konečne sa dočkala skutočného chlapa. Silou rovného jej samej! Všetci muži doteraz, na ktorých si pomyslela, boli oproti nemu bábovky.

Milke sa rozbúchalo silné, rozložené, hranaté panenské srdce. V 42 rokoch konečne prišla jej chvíľa!

Muž – ideál sa slabo rozkašľal, aj jemu prekážal prašný a zatuchnutý vzduch v stane.

Pozdával sa i 17-ročnej Erike. Cítla, že by ju mohol ochrániť tak ako Milka. Vysoký rozložitý muž si pozorne prezrel všetky obyvateľky stanu.

Aj v Michaele sa rozjasala neutíchajúca energia a optimizmus. Krátke šedivé vlasy sa jej rozsvietili s lúčom slnka, ktorý s mužom vkĺzol do stanu. Konečne niekto, kto vyzerá prístupnejšie ako pochmúrni jazdci, ktorí ich uniesli, ako pochmúrne postavy príslušníkov kmeňa, keď ich dav hrozivejši ako smrť postrkoval do zatuchnutého stanu.

A naozaj. Mužove hnedočierné oči nevyjadrovali len tvrdosť, ale aj hĺbkú citu. Z mužovej tváre boli vidieť len ony. Inak

mal celú tvár i hlavu zahalenú látkou a kapucňou. Postavu mu zakrýval dlhý hnedý plášť. Na nohách mal sandále. Mužove oči sa do nich nástojčivo vpíjali. Prehliadal si znovu jednu po druhej. Výsledky prehliadky však jeho oči neprežrádzali. Napokon muž prehovoril. Hnedá látka na ústach sa mu nadvihovala s prúdením slov. „Čo dokážete, čo viete?“ spýtal sa.

Ženy nechápavo mlčali. Prvá sa začala spamätávať Michaela. Chcela nadhodiť nezáväznú: Nuž, všeličo vieme i nevieme, ale muž jej skočil do reči: „Náčelníčka ma poverila dopýtať sa vás, v čom ste výnimočné. Čo dokážete lepšie robiť ako ostatní.“

„No, Bobula skladá výborné básne.“

„To sa môže hodiť na oslavu našich bojovníčiek,“ súhlasne prikývol vysoký rozložitý muž s blondatými vlnistými vlasmi, ktoré mu neposlušne vykúkali zo zakuklenej kapucne. „A bojovníkov,“ dodal pre úplnosť.

„Ja som výborná matematická,“ ponúkala Michaela ďalej. „Hocičo vám môžem vypočítať.“

„Počítať dokážeme aj sami. Máme vynikajúcich počtárov,“ odmietol muž. „Neviem, či nám budeš užitočná. Asi ťa nebudeme potrebovať. A nepotrebných ľudí tu netrpíme.“

„A ty si načo dobrá?“ otočil sa k Milke.

„Ja som silná a vytrvalá. Dokážem dobre robiť na poli a okolo domu, môžem sa vám zísť,“ núkala sa svojmu ideálu z úprimného srdca Milka.

„Nemôžeš. Takých silných a vytrvalých žien ako ty máme ako zrníek piesku na púšti.“

Nepotrebuje ťa. Zomrieš.“ odmietol ju muž.

Milke nedochádzal zmysel jeho slov. Iba mykla plecami.

Michaela sa preľakla. Bobule to bolo jedno. Jej ideál neurobí predsa niečo zlé.

„Ale ona je silnejšia ako ostatní!“ zvolala Michaela. Začala sa báť o ich životy.

„Nie je,“ uzavrel muž. „A ty si načo dobrá?“ obrátil sa k Erike.

„Ja budem dobrá. Budem jesť lieky. Nebudem utekať,“ sľubovala vyplašená Erika.

„Lieky!“ zvolal muž. „Vy máte lieky?!“

„Máme. Ale len psychiatrické,“ klamala Bobula. Zatajila, že majú aj iné najpotrebnejšie lieky na somatické choroby, ktoré si zobrali so sebou na prieskum. Michaela ju laktom ostro bodla do boka. Rada by dala lieky za ich životy. Bobula zatiaľ nič nechápala.

„Načo sú psychiatrické lieky?“ zaujímal sa muž.

„Na hlavu,“ vysvetľovala Michaela. „Keď do nej vstupujú cudzie hlasy a vidí, počuje, cíti to, čo neexistuje.“

„Alebo na smútok. Keď je človek veľmi smutný, je mu úzko, má strach...“ pridala sa Bobula.

„Naše bojovníčky nikdy nemajú strach,“ uzavrel muž, „vaše lieky nepotrebujeme.“

„Teba si možno necháme,“ obrátil sa na Bobulu. Bobule sa radostne rozžiarili oči. On ju predsa len chce! Aké šťastie!

„Ale musíš dokázať, že vieš urobiť to, čo sľubuješ,“ pokračoval muž.

„Pred dvoma týždňami sme vláčili za koňmi jedného, čo tvrdil, že jeho telo je chlieb a jeho krv víno. Keď sme doňho zarezali, našli sme len obyčajné telo a obyčajnú krv.“

Ženy sa zhrozili. Erika začala pomrnkávať. Milka a Bobula začali vážne pochybovať o svojom ideáli. Že by som sa v ňom mýlila?, uvažovala Bobula. Že by to nebol Šiso?

„A pred mesiacom sme vláčili za koňmi druhého, ktorý vraj vedel robiť zlato z piesku. Z piesku však stále robil len piesok.“

Povedz nejaký verš o náčelníčke,“ obrátil sa muž na Bobulu.

„Náčelníčka, to je špička, celý kmeň si hýčka. Náčelníčka Dajána vybrala sa za rána loviť kozy. Na voze ich vozí,“ vysy-

pala z rukáva sebaistá Bobula. „Náčelníčka Milka, a to nie je mýlka, ulovila lososa. Dali sme si do nosa.“

„No, veršovať vieš,“ uznal muž ako hora. „Uvidíme, či sa to bude našej náčelníčke páčiť.“

Tá má rada len dobré básničky. A ja neviem posúdiť, či tá tvoja je dobrá. A náčelníčka rozhodne, čo bude s vami tromi ostatnými,“ uzavrel vysoký muž. „Váš život je v jej rukách.“

Bobula sa ničoho nebála. Dôverovala si. Všetky udalosti posledného dňa ju presviedčali, že sa pred ňou otvára nový svet. Svet jej snov. Cítila napätie, a hlavne radosť. Pozdvihla ju prekvapivá vlna optimistickej energie. Bola z nej iná žena. Zrazu z nej spadla ťarbavosť, cítila v sebe prílev sily. Akoby bola v alkoholickom opojení.

V takomto opojení prežila väčšiu časť svojho života. 27 rokov vedela len to, čo je to alkoholická nálada a abstinenčné príznaky, ktoré zaháňala novými a novými poldecákmi. Pod vplyvom alkoholu bola energická, pribojná, nebojácna, vykonal kopu roboty. Všade ju považovali za dobrú pracovníčku, múdru, nadanú, talentovanú, šikovnú, s inšpiráciou. No čoraz častejšie jej naznačovali, že nemá toľko piť. Nerozumela im. Ona predsa nie je alkoholička. Alkoholikom je jej manžel Ondro. Ona si len trošku viac vypije, zarovno s chlapmi. O alkohole jej iste vravia preto, lebo je žena. Nevidela dôvod, prečo by sa mala vzdať alkoholu. Veď jej v živote pomáhal. Alkohol sa stával jej náboženstvom. Modlila sa pitím. Pitie jej dodávalo odvalu, silu žiť. Bez pitia sa cítila byť neúplná. Alkohol sa stal jej prirodzenosťou. Teraz bola opitá možnosťou uskutočnenia svojich snov.

„Čo to má všetko znamenať?“ rozčuľovala sa Bobula v dusnom uzavretom zatuchnutom stane v nepriateľskom tábore jazdcov, keď jej vytúžený ideál odišiel bez toho, aby padol pred ňou na kolená a vyznal jej nehynúcu lásku. „Čo aj nás chcú vliecť za koňmi?“

„A prečo? Čo sme im urobili?!“ pridala sa Milka. „Prečo nás chcú zabiť?!“

„Asi nás nechcú zadarmo živiť. Iste majú málo potravy.“ vysvetľovala Michaela.

„Prečo nám nedávajú jesť?!“ durdila sa Erika. „Ja som hladná!“

Akoby ju počuli, vzápätí sa odhrnul záves na stane a vstúpil mladík s podnosom, na ktorom boli hlinené nádoby. Rozložil ich pred Bobulou. „Ty rozhodni,“ prikazoval jej, „koľko si ktorá zaslúži jesť. Jedlo patrí tebe, ty si užitočná.“ Mladík so svižnou postavou celou zahalenou v hnedom plášti, so zahalenou hlavou i tvárou vyšiel zo stanu von. Sandále svižko ťapkali.

Ženy sa nedočkavo vrhli na sladké mäso.

„Asi konské,“ zahuhlala Milka s plnými ústami a drobila si drobivú placku.

„Ty sprostá,“ nadávala Bobule Michaela medzi dvoma sústami. „Bola od teba hlúposť zatajiť, že máme aj iné lieky ako psychiatrické. Keď ťa už urobili našou vodkyňou – a to mojou zásluhou!, nezabudni, ja som ťa vychválila! – okamžite ich priznaj!“

„No dobre, dobre,“ uznala Bobula a prehrabla si ježovité vlasy.

„To nás naozaj povlečú za koňmi?“ rozplakala sa Erika.

„Keď budeš rumádzgať, tak určite!“ osopila sa na ňu Michaela.

„Nekrič na to dieťa!“ zastala sa Eriky Milka, „právom sa bojí. Ten necita!“ nadávala sa svoj ideál silného muža. „Nezaslúži si, aby si ho nijaká čo i len všimla!“

Nech si ho radšej iné nevšímajú! Je môj! žiarlivo si pomyslela Bobula. Ešte si stále nebola istá, či to je, alebo nie je Šiso. Dúfala, že jej dá čoskoro najavo, ako mu na nej záleží.

„Veru, nestojí za nič,“ pridala sa Erika.

Bobula znovu rástla pýchou a nádejou. Nerobila si nič z toho, že jej trom družkám nebudaj hrozí smrť. Cítila sa silná. Áno, ona, Bobula, jeho hrdinka, všetky zachráni. Budú žiť v zhode s celým jeho kmeňom. Jeho kmeňom? On musí byť nejaký cudzinec s popredným postavením v kmeni. Taký primitívny ako oni iste nie je. Alebo azda áno? To by ale potom nemohol byť jej ideálom...

Bobula si namýšľala, že je niečo výnimočné, ale bola len produktom svojej doby. Otec ju vychovával v komunistických ideáloch, mama komunistov nenávidela a stále na nich nadávala. V škole ju učili v súlade s otcovými ideálmi. Ulica mala komunistov plné zuby. Na základe všeobecných ľudských ideálov bol Šiso utláčaný Indián a súhlasne s antikomunistickým okolím anglický lord, hoci Bobula vyznávala otcove ideály.

Jej ideál je stále indiánsky náčelník a súčasne anglický lord Šiso Greystoock. Ľudské vedomie je popletené. Človek je presvedčený, že vyznáva také a také ideály, a pritom jeho celkové zameranie môže byť iné.

Bobula bola presvedčená o komunistickej perspektíve ľudstva a o platnosti všeobecných ľudských ideálov, hodnôt a noriem, no v súčasnosti túžila byť bohatá, všetkého mať dostatok, najmä naozajstnej lásky. A pritom mala problémy s krytím základných životných potrieb.

Znášala to stoicky, no chýbala jej predovšetkým láska, muž, ktorého by mohla milovať. Pri živote ju držali len ideály a ničím neodôvodnený optimizmus, že lásky sa predsa len dočká.

Nič nerobila pre ideály, ani pre peniaze, ani pre lásku a v depesiách aj vedela, že nič z toho Nedosiahne. Keď najhoršie depresie prešli, verila, že raz len predsa bude všetko tak, ako si to predstavuje. V posledných rokoch bola ochotná

pristúpiť aj na kompromisy: Veľa ideálov, menej peňazí, hocáká láska, len aby to bol aspoň trochu znesiteľný chlap. Veď Šiso bude stále v zálohe a s ním aj sen o peniazoch, ktoré sú od neho neodlučiteľné.

Bobula žila v dvoch životoch. V reálnom s odleskom vysneného sveta splnených všeludských ideálov a v tom vymyslenom. Ani v jednom nebola celkom doma. Teraz pod vplyvom zubu času mohla vstúpiť do sveta nereálneho. Dúfala, že sa v ňom lepšie uplatní ako vo svete reálnom.

V mesačnej krajine svitlo ráno. Ženy sa večer dostali zo skromne zariadeného stanu len na potrebu za akýsi zoschnutý porast. Aj ráno všetci na nich nepriateľsky zízali, len čo vystrčili hlavy zo stanu. Radšej sa doň rýchlo stiahli, len čo si trochu uľavili v strachu z pohľadov.

Svitanie bolo ostré, oslepivé. Slnko sa zlato odrážalo od piesku. Až by človek uveril, že sa znenazdajky premení na zlato.

Kmeň stál zhromaždený okolo hlbkej studne, ktorú obkolesovali stany, v sústredených skupinkách. Michaela sa snažila uhádnuť, ktorá z mnohých rovnako oblečených žien je náčelníčka. Napokon, rovnako boli oblečení aj muži – v hnedých plášťoch z hrubej látky s kapucňami na hlavách, so zahalenými tvármi.

Kone stáli za stanmi. Pár hnedákov bol pri východe zo stanoviska.

„Predstúpte,“ hlasno zvolala na prieskumníčky, prešlapujúce pred stanom, ktorý bol ich väzením, jedna zo žien stojaca vedľa vysokého rozložitého muža na prirodzenej vyvýšenej pred studňou. Vysoká, strmá. Náčelníčka.

Prieskumníčky pár krôčikov pokročili k studni.

„Bližšie!“ rozkázala náčelníčka.

Štvorica žien sa nerozhodne plížila k náčelníčke. Aj Bobule splasla odvaha. Jej ideál očividne nehral prím. Ako ju ochráni?

„Ako chcete byť užitočné nášmu kmeňu?“ opýtala sa náčelníčka.

„Všetkými svojimi silami,“ vykročila dopredu Michaela. „Budeme robiť všetko, čo nám prikážete. Dokonca, keď sme znovu prezerali svoje lieky, prišli sme na to, že niektoré sa dajú použiť aj proti horúčke, prechladnutiu, bolestiam hrdla, žalúdka, žľzníka, na ochorenie obličiek, pečene. Radi sa s vami o ne podelíme.“

„To si mala povedať už včera večer, hlúpa žena. Jeden náš muž sa prehadzuje v horúčkach už tretí deň. A vieš používať tie lieky?“

„Áno,“ radostne oznámila Michaela.

„Si zachránená. Aj tá, čo vie písať básne. Ostatné dve zomrú. Nepotrebujeme ich. Privedte kone.“

Dve mladé ženy sa odlúčili od okrajovej skupinky ľudí a pobrali sa k dvom koňom na okraji stanoviska.

„Nie!“ skríkla Milka. „Eriku si nedám! So mnou si robte, čo chcete, ale to dievča musí žiť! Je dobré!“

„Ja už budem dobrá. Veľmi dobrá,“ sľubovala Erika.

Mladé ženy priviedli kone s upevnenými lasami na voľné priestranstvo medzi stanmi.

Ľudia v skupinkách spozorneli. Telá detí sa napli čakaním.

„To nemôžete urobiť!“ skríkla Milka.

„Ale môžeme,“ nevzrušene odpovedala náčelníčka.

„Pustite nás od vás preč. My sa o seba postaráme. Nič od vás nepotrebujeme.“ navrhovala Michaela.

„Nepostaráte sa. V púšti zahyniete. Je ľudskejšie zabiť dve z vás rýchlejšie, akoby sa mali dlho trápiť. A moji ľudia sa navyše pobavia. Už dva týždne nemali žiadnu zábavu. To bol u nás jeden muž z prvého storočia. Vliekli sme ho za koňmi.

A pred mesiacom sme mali návštevu zo stredoveku. Prekrásne ten muž kričal. Veď sme ho aj z kože drali. Aj z mäsa.“

„A to je ľudské?!“ zhrozila sa Milka.

„Ľudské je zabaviť sa v tomto živote pod psa. Nič dobré nás v ňom nečaká. Život po katastrofe ľudstva ani nie je pre ľudí. K čomu spejeme? K ďalšej katastrofe. Či zomrieme dnes alebo zajtra, všetko jedno!“

„Ale Milka s Erikou chcú žiť! Nič zlého vám nespravili!“ skríkla Michaela.

„Ale ani nič dobrého. Priviazať o kone!“ rozhodla náčelníčka.

Skupinky ľudí zašumeli rozruchom. Michaela u niektorých ľudí badala radosť, u iných odsúdenie. Bobula zaujala postoj nezaujatého diváka. Verila, že Šiso na poslednú chvíľu zasiahne. Ona nemusí robiť nič.

Mladé ženy pristúpili k Erike a k Milke. Zviazali im ruky a nohy a lanom ich priviazali ku koňom.

„Nie!“ zvolala zrazu prebudená Bobula. „Doteraz sme vám tajili jednu vec! Milka a Erika sú vynikajúce liečiteľky. Ale smú liečiť len našich ľudí. Preto sme o tom mlčali. Prezrádzam vám to teraz len preto, lebo im ide o život.“

„Vidíte, akí ste vy ľudia z predchádzajúcich storočí a tisícročí! O nič sa nechcete s nami podeliť. Počkajte, nerozvážovajte!“ skríkla na mladé ženy.

„Prečo? Veď vás môžu liečiť,“ dobiedzala Bobula.

„Ako liečiť? Liekmi nás môže liečiť aj tá šedivá, na to ich nepotrebujeme,“ namietala náčelníčka.

„Ale oni dokážu liečiť aj iné chorobu ako Michaela, a to aj bez liekov.“

„A ako?“ dopytovala sa náčelníčka.

„Prikladaním rúk,“ vydýchla Bobula.

„Tak nás chceli liečiť už viacerí ľudia z predošlých storočí, a nič z toho nebolo,“ nedôveroval vysoký rozložitý muž.

„Vliekli sme ich za koňmi,“ dodala bledá žena vedľa neho. Bledá aspoň v okolí očí. Nič iné z jej tváre a pokožky nebolo vidieť.

„Vyskúšame ich. A ak si klamala, budeš zdieľať ich osud s nimi!“ rozhodla náčelníčka.

Rukou naznačila, aby Milku a Eriku rozviazali.

„Podťe!“ vyzvala ženy náčelníčka a viedla ich za sebou ku kraju táboriska. Neďaleko sa pásli kone. Stan na kraji stanoviska bol uzatvorený. Ostatné stany mali odokryté vchody, vetrali sa.

Bobula odhodlane kráčala v ústrety svojmu osudu. Keď jej pripadla úloha liečiteľky, bude liečiť. Keď mala na strednej škole i na maturite samé jedničky a trvala na tom, že pôjde na vysokú, v čom ju podporoval otec, a nie pracovať, ako ju nútila mama, tak mama navrhla medicínu. Jej neuskutočniteľným snom bolo ísť od detí do práce a byť zdravotnou sestrou. Po fronte sa jej podarilo stať sa ošetrovatelkou po krátkom kurze pre ich ulicu a okolie, ale len nakrátko. Otec jej ďalšiu prácu zotrhol. On rodinu uživil, jeho žena nemusí ísť pracovať.

Mamin obdiv k zdravotníctvu sa stupňoval, keď ležala vo Vysokých Tatrách s tuberkulózou. Najstaršiu dcéru Lilku dala študovať k sestričkám za ošetrovatelku a podporovala jej výdaj za riaditeľa nemocnice. Prvým manželom druhej dcéry Evy bol primár.

Tretia dcéra Polina sa zdravotnícky nevydarila. Syna Karola mama dala na strednú zdravotnícku školu, no nepodarilo sa mu dostať na medicínu. A Bobula odmietla medicínu s odôvodnením, že sa bojí krvi. Pravá príčina tkvela v tom, že sa štitila ľudského dotyku. Nezniesla ani, keď si jej niekto sadol na posteľ.

Preto Bobula vo svojom vysnenom svete nebola lekárkou. No teraz sa úlohy liečiteľky nebála. Možno má predsa len na ňu doteraz nepoznané vlohy.

Krutá náčelníčka kmeňa, čo sa rád zabával, pristúpila k uzatvorenému stanu. Tlmene zavolala ranný pozdrav.

Stan sa otvoril. Vyzrela z neho utrápená žena s kolmou vráskou medzi obočím. „Čo sa deje?“ spýtala sa. Tak ako ostatní bola celá v hnedom, aj tvár mala zakrytú.

„Títo tu tvrdia, že vedia uzdravovať,“ pochybovačne jej oznámila nižšia žena stojaca vedľa náčelníčky.

Utrápenej žene sa v hlase ozvala nádej. „Nech vstúpia,“ pozývala prichádzajúcich. „Už tretí deň a noc nespí. Len blúzni v horúčkach. Možno mu pomôžu. Len podte,“ obrátila sa na prieskumníčky. „Ste vítané.“

Bobula ťahala pochybovačnú Milku a usmrkanú Eriku do prítmnia stanu. Znepokojená Michaela kráčala za nimi, lúče slnka sa jej poihrávali v šedinách. Rozmýšľala, ako mužovi tajne podať tabletky na zníženie horúčky. V stane boli všakovaké nádoby, hrnce, džbány, mechy, kotlíky, mlynský kameň na mletie obilia, rohože.

V druhom oddieli vysokého stanu na lôžku bohato vystlatom kožušinami ležal vychudnutý muž strednej postavy. Žena mu rýchlo zahalila vychudnutú tvár.

„Nezakrývajte mu ju,“ ozvala sa Bobula. Liečiteľky potrebujú jeho nepokryté čelo, aby mohli naň prikladať liečivé ruky.“

„Tvár musí mať pred cudzincami zakrytú,“ odporovala náčelníčka. „Mohli by mu ju ukradnúť. Človek bez tváre je stratený.“

„Tak je to teda s ich zakrytými tvármi!“ pomyslela si Bobula a nahlas povedala: „My tváre nekradneme. My tváre i celé telá liečime.“ A rýchlo podrgala Milku a Eriku:

„Prikladajte mu ruky na čelo!“

Milka pochopila, čo sa od nej žiada, no aj tak neochotne podstrkovala ruku pod hnedú látku, ktorá zakrývala tvár chorého ležiaceho muža. Ten sa krčovitým mykal. Bobula mu

držala ruky, Michaela mu pridržiavala hlavu. Tabletku nemala čas vytiahnuť.

„Daj mu aj ty ruku na čelo,“ prikázala Bobula Erike. Erika ju nechápavo poslúchla.

Zápas s mätúcim sa mužom trval hodnú chvíľu. Bobule nebolo všetko jedno. Veľmi pochybovala o úspechu ich misie. Mužovi sa priložené ruky z čela zošmykovali, no Milka s Erikou mu ich opätovne kládli na čelo.

„Nejako sa vám nedarí,“ zapochyboval o ich úsilí vysoký rozložitý muž s hnedočiernymi očami, v ktorých sa zračil nepokoj.

„To preto, že ste tu vy. Chorý je z vás nepokojný. Musíte vyjsť zo stanu,“ dôvodila Bobula.

Náčelníčka im pokynula rukou. Príslušníci kmeňa stan opustili. Len malý otrhaný zaprášený chlapec sa skrýval v jeho rohu.

„Máte nejaký upokojujúci čaj?“ spýtala sa Michaela utrápenej ženy so zakrytou tvárou vyzlečenej do hnedej tuniky a bosej.

„Nejaký čaj tu mám, no neviem, na čo je,“ odpovedala žena.

„Uvarte a nalejte mi ho, okúsím ho,“ súrila ju Michaela, ktorej už ochabovali ruky.

Aj Bobula bola so silami v koncoch. No nestrácala nádej. Verila na zázrak. Možno pomôže vysoký rozložitý muž.

„Nejaký zelinkový,“ hodnotila Michaela ochutnaný čaj. „Všetko jedno, vyskúšame ho, horšie to už nemôže byť. Nalejte mu ho do úst,“ obrátila sa k utrápenej žene s kolmou vráskou medzi obočím, „my ho podržíme.“

Žena váhavo odkrývala mužove ústa.

„Nebojte sa,“ uspokojovala ju Bobula, „my sme liečiteľky. My môžeme vidieť odkryté tváre.“

Milka pomáhala utrápenej žene dostať čaj cez zovreté pery a zuby do mužových úst.

Veľmi sa im to nedarilo.

No aj tá troška čaju, čo sa dostala mužovi do úst aj s aspirínom, ktorý mu Michaela podstrčila, možno zapôsobila upokojujúco. Alebo v tom bola iná príčina. No muž sa prestal brániť, hádzať sa na lôžku. O chvíľu nepokojne zaspal.

No Bobula bola pokojná. Pevne verila vo svoje liečiteľské šťastie. Keď sa to tak vezme, túžievala po chorobách. Vždy chcela byť iná ako ostatní. Chcela mať nejakú vážnu, ťažkú chorobu, aby sa odlišila od ostatných. Všetci by ju veľmi ľutovali, že je taká chorá. No ona by chorá zostala, bola by na umretie. Nech mama uvidí, čo v dobrej Bobule stráca. Konečne spozná jej cenu a konečne ju bude mať rada. Aj radšej ako Janu, najmladšiu dcéru. Jana je zlá a rozmaznaná. Mama konečne zbadá, aká je Bobula dobré dievčatko.

Bobule zostala túžba po chorobe, aj keď bola staršia. Ako na potvoru, bola zdravá ako buk.

Cez detské choroby prešla ľavou zadnou. Pamätá sa iba na šarlach. Vtedy mala podobné horúčky ako tento muž. Pamätá sa, ako ležala na gauči (vtedy žiaden gauč nemali) pod oknom, kde na ňu striehol šarkan – drak a z papule na ňu púšťal oheň. Keď ho vypustil na ľavej strane, gauč sa obrátil na pravú stranu a naopak. Bobula sa veľmi bála. Tento sen sa jej sníval dlhé roky. Pre horúčky mala aj ďalší sen. Bežala dolu schodmi vo vysokom dome.

Dom bombardovali. A schody sa nekončili, Bobula sa nemohla dostať z domu von. Beh po schodoch pokračoval. Bobula sa bála.

Nič okrem strachu jej horúčky nepriniesli. Nikto ju nemal natrvalo radšej. Horúčky prišli, a smrteľná choroba nikde. Nikto ju neľutoval, nikto nad ňou neplakal. Pamätá sa na jedinú svetlú výnimku, keď mala čierny kašeľ a zvracala, mama

ju niesla v náručí na traktorovú stanicu, kde mali vtedy lekára, a celú cestu plakala, horekovala, že jej Bobula umrie. Ako rada by zvracala celý život, len aby ju mama takto ľutovala!

Bobula bola rada, keď ju zavreli na Pľúcnom a tuberkulóznom oddelení trnavskej nemocnice v Suchej nad Parnou a povedali jej, že má aktívnu tuberkulózu. Žiarila šťastím – konečne poriadna choroba! V Suchej sa cítila ako vo svojom živle. Mala 23 rokov, pustili ju odtiaľ na obhajobu diplomovej práce do Bratislavy, s mužmi hrala futbal, s chalanmi vyhrávala na gitare, ložila po dozrievajúcich čerešniach. Smutná bola až potom, keď ju po mesiaci vyhodili z Oddelenia s tým, že išlo o zastaralý zápal priedušiek. Ani poriadnu tuberu nemôže dostať! Aj tento rok, keď ju sanitka zobrala na Kramáre s bolesťami srdca, sa ukázalo, že srdce má v poriadku. Ako sa na to hnevala a túžila, aby bola naozaj chorá.

Depresia, tá sa nepočíta. To nie je žiadna poriadna choroba. Pre tú ju nikto neľutuje.

Bobula sa nehanbí za to, že má depresiú ako Igor Býkora či vysoká hrdzavá Maja so svojím stvoriteľom. Bobula o svojej chorobe hovorí ako o niečom obyčajnom. Na ňu stigmatizácia pre psychickú chorobu neplatí. Aj ja mávam depresiú, povedia jej ľudia a vec je vybavená. Aj na dcérinu schizofréniu si zvykli, ako aj na to, že je svedkyňa Jehovova. Aj o Bobule si celé bratislavské Krasňany mysleli, že je svedkyňa Jehovova. Ale ja som ateistka, bránila sa nešťastná Bobula. Nehanbi sa za to, povedal jej Šedo, nemáš sa začo hanbiť, a začni mi niečo kázať.

I choroba má svoju hodnotu. Umožňuje definovať zdravie. I počas choroby sa dá dosahovať určitá kvalita života. I chorý človek sa môže cítiť byť zdravým. Bobula sa považovala za zdravú, pretože sa naučila so svojou chorobou žiť. Len keď sa jej stav drasticky zhoršil, priznala si, že je chorá a že musí ísť do nemocnice. Po dvoch týždňoch v nemocnici sa zasa cítila byť zdravá.

„Ani nevieme, kde sme, „sťažovala sa Michaela a sadala si na kameň pred stanom chorého muža. „To sme pekné prieskumníčky.“ Utierali si pot z čela. Bolo veľmi teplo.

„Prepadli sme sa do iného času,“ uvažovala Bobula a sadla si vedľa nej na ďalší kameň.

„Do času, do ktorého môžu vstupovať ľudia z iných storočí. Veď tento strašný kmeň vláčil za koňmi nebodal Ježiša Krista z prvého storočia a nejakého úbohého alchymistu zo stredoveku.“

„Alebo sme stále v 21. storočí a zub času k nám priniesol rozličné storočia z minulosti i budúcnosti ľudstva.“ uvažovala ďalej.

„Toto veru nevyzerá na 21. storočie,“ čupla si Milka vedľa Bobuly.

„Možno nás zub času premiestnil do budúcnosti ľudstva,“ rozmýšľala Michaela.

„Doktorka Hermína Slováková mi pred touto našou prieskumnou cestou hovorila, že ľudstvo zaniklo v 51. storočí. Čo, keď sme sa dostali do tohto storočia a toto je krajina púšte po celosvetovej katastrofe?“

„Alebo sa nejaký výsek z 51. storočia prepadol sem k nám do 21. storočia,“ držala sa svojej myšlienky Bobula. „Možno zásahom zubu času sa stalo, že v 21. storočí môže byť naraz minulosť i budúcnosť ľudstva.“ Vytierala si pot z priehlbinky na hrdle, pot ju svrbel aj medzi prsníkmi.

„Nič nám to nebude platné, nech sme, kde sme, keď sa nám ten muž nevylieči,“ upozorňovala Milka. Aj ona si utierala pot z tváre.

„Ja nechcem byť vlečená za koňmi,“ mrnčala Erika a schovala si hlavu do Milkinho lona.

Bola svieža, sparno sa jej ani nedotklo.

„To sa nestane, dokiaľ budem ja žiť,“ uistovala ju Milka.

Čo ani nemusí byť tak dlho, pomyslela si Bobula, keď Šiso nezasiahne.

Už druhý deň čakali na zázrak. Vychudnutý muž len spal a spal. Zdalo sa, že mu horúčka klesla, no ženy neopúšťal strach. Už ani nevládali pri ňom bdieť, také boli roztrasené. Do medicíny sa rozumeli ako hus do piva, hoci Michaela sa už dva – tri mesiace zaujímal o liečiteľstvo a alternatívnu medicínu. No jej poznatky boli zatiaľ plytké.

Keď sa to tak vezme, do lekárstva 21. storočia sa prieskumníčky nerozumeli. No ich všeobecné poznatky o ňom boli väčšie ako u primitívnych ľudí, ku ktorým náčelníčkini kmeň patrili. No aj primitívne národy niekedy mali dobré liečiteľské výsledky.

No veď sa uvidí, keď sa muž zobudí.

A uvidí sa tiež, keď sa nezobudí vôbec, dumala nešťastne Michaela.

Ženy vyšli pred stan. Zrazu sa zdvihol vietor. Zrnká piesku sa čoraz rýchlejšie vírili v nastávajúcej búrke, ktorá zdesené prieskumníčky unášala kdesi do neznáma.

Na zemi pod lavičkou v bratislavskom bufete Kolečko v Krasňanoch Bobula nahmatala vedľa seba nejaké telo. Našťastie to bol jej ideál, ktorý sa vtelil do Gé. Bobula si pripadala ako ten najsprávnejší opilec. Zaprela sa do Gé a dvíhala sa zo zeme. Gé jej ustarostene pomáhal.

„Bobula!“ radostne zvolala vždy šťastná alkoholička Anka Hrajnohová z príslušného krasňanského činžiaka. „Kde si sa tu vzala?! Ani som ťa nezbadala prichádzať. Čo si dáš, mišung?“

„Nemám peniaze,“ spamätala sa zo šoku Bobula., „tam, kde sme boli, som ich nepotrebovala.“

„To neprekáža, ja na vodku pre teba vždy mám,“ mávla rukou 66-ročná malá a pohyblivá čiernoprešedivená Anka.

„Tak nanajvýš na kofolu, ja alkohol už nepijem, vďaka, Anka.“

„A tvoj fešák, ten čo si dá? Čo pijete, mladý pán?“

„Vodu,“ ozval sa rozpačito Gé.

„Čo vodu, vodku! A k tomu nejakú vodu!“ uzavrela Anka a pristúpila k okienku guľatého bufetu.

Život bežal normálne ďalej, ako keby nikdy neexistovali žiadne reflexy.

„Aké reflexy, tu žiadne reflexy neboli,“ dušovala sa Anka.

„A nestalo sa vám, že ste niekde boli, a zrazu ste sa našli niekde inde?“ zaujímala sa Bobula.

„Ale stalo, čoby sa nestalo. Boli sme tu, v Koliesku, a potom sme sa našli doma. Ale to predsa nie je nič neobyčajného. Prebrali sme. To sa stáva, aj keď nie sme žiadni alkoholici.“

„A nevysielali v televízii, čo sa stal?“ pýtala sa ďalej Bobula.

„Hovorili o teroristoch. Prepadli Bratislavu. Ale prežili sme to,“ odpovedala Anka.

„Ako dlho to trvalo?“ nedala pokoj s otázkami Bobula. „A čo ľudia?“

„Trvalo to len niekoľko dní, týždeň. Teroristi mali aj rukojemníkov, ale po týždni ich prepustili. Niektorí sú z toho chorí dodnes, stále sa liečia.“

„A čo iné mestá. Napríklad Dolňany.“

„Teroristi napadli aj iné mestá. A použili aj biologické a chemické zbrane. Niektorí ľudia sú z nich akoby živé mŕtvol, iní sa uzdravili. Všade bol chaos. Televízia a rozhlas nevysielali. Ale čoskoro sa obnovil poriadok. Koliesko fungovalo.“

„Že by to celé trvalo len týždeň?“ spýtala sa Bobula Gé. „Neviem,“ odpovedal, „neviem, čo je týždeň, neviem, čo je trvanie.“ Gé držal Bobulu za ruku, ohúrený cudzím svetom. Trhal sa na hvižďanie áut, rušila ho reprodukováaná hudba, sálajúca z Kolečka. Bol v inom svete.

Do Nemocnice na Cajle začali prichádzať nové prípady. Mnohé psy a mačky, ktoré v Nemocnici našli útulok, sa odsťahovali na svoje sídliská, niektoré však zostali v Nemocnici so svojimi pacientmi, ku ktorým priľnuli.

Obnovili sa dodávky vody, plynu, elektriny. Nemocnica na Cajle sa dostávala do starých koľají.

„Čo vyhnalo reflexy podvedomia?“ zaujímal sa primár Laco.

„Dozvedeli sa, že sme prišli na to, čo na ne platí – mačky. Že ich vyháňa láska ľudí a týchto milých zvieratiek. Prišli k záveru, že by tu už nemali šance, a preto sa odsťahovali do minulosti,“ odpovedala doktorka Hermína Slováková.

„Teda história ľudstva sa ich nez bavila.“

„Nie. Chcú žiť. Nevzdávajú sa.“

„Dúfam, že sa už s nimi nikdy nestretneme.“

„Aj ja.“

„A čo zub času?“

„Zlomil sa. História sa vrátila na svoje miesto v histórii, budúcnosť do budúcnosti. Naše 21. storočie je samo sebou.“

„Aký bláznivý týždeň. Médiá všetku vinu pripisujú teroristom.“

„A to je dobre. Netreba, aby sa ľudia znepokojovali nad tým, čo sa naozaj stalo. Obyčajný život je aj bez toho dosť ťažký. Načo sa trápiť nad tým, čo bolo, keď to už nemôžeme zmeniť.“

Doktorka a primár sa na seba usmiali a každý sa pohol za svojou robotou.

ADAM VALENČÍK:

Kolíška lesa

Pri čítaní som sa nemohol zbaviť dojmu, že čítam scenár k nejakej časti seriálu Nezvestní. Škoda, chcelo by to viac vlastného.

Ivan Pullman

Ticho...

Buchot...

Špláchat...

Nakoniec predsa len skončil na brehu, no ešte predtým sa s ním rieka nepekne zahrala.

Balansoval na hrane bezvedomia a čulosti a podchvíľou sa prikláňal raz na jednu, raz na druhú stranu pomyselnej hrazdy. Burácanie prúdu mu prerážalo uši, ktoré sa pomaly stávali citlivými aj na ten najjemnejší zvuk. Vlny ho zalievali rad za radom a vyzeralo to, akoby jedna druhú predbiehali – on sám medzitým dokázal do pľúc vstrebať iba minimum kyslíka. Voda sa mu dostávala všade; plnými ľadovými dúškami ju preglgal pri každom ponorení, vtekala mu do nosa, uší i očí. Jediné, čo mohol robiť, bolo plne sa oddávať do náručia šťasteny, svojej druhej matky, ktorá mu už toľkokrát preukázala náklonnosť. Po niekoľkých poriadne krušných chvíľach ho konečne vyplavilo a on našiel spásu na brehu – bolo to však iba klamlivé zdanie. Ihneď po strete s pevninou dopadol tvárou priamo do akejsi zapáchajúcej mokrade. Keď si vyhrabal hlavu spod kadejakej zemnej špiny, rozkašľal sa ako hádam nikdy v živote – akoby mal v hrdle zakliesnený tucet žiletiek. Z úst a mu pritom vyvalili vodnaté hlien zmiešané so slinami a krvou. Ruka mu inštinktívne vystrelila k hrud-

níku, ktorý ho neznesiteľne páliť, akoby mohla zmierniť jeho utrpenie. Očakávaná úľava sa ale nedostavila, a tak uvoľnil celé svoje telo a zostal hodnú chvíľu ležať v bahne, napokon sa priklonil na nesprávnu stranu hrazdy.

Žalúdok mal ako z huspeniny. Nenašiel v sebe ani toľko sily, aby sa pohol, a tak sa vyvracal s pohľadom upretým na nebo. V krku pocítil oheň a vzápätí začal dávať, uvedomujúc si, že jediné, čo z neho vychádza, je voda, a na dôvažok sa mu takmer polovica z nej vďaka gravitácii vracia naspäť. Časť zo zvratkov mu uviazla v krku. Opäť ho premohol záchvat kašľania a prskania a bol by sa isto-iste zadusil, nebyť prítomnosti druhej matky. Kdesi za ním sa vzduchom niesli výkriky a vzápätí ho ktosi prevrátil na brucho. Jeho posledný pohľad smeroval medzi spleť stromov, odkiaľ sa približovala veľká skupina ľudí. V rukách zvierali roľnícke nástroje. Potom ho čiasi ruka vzala pod pazuchy a ďalšia za členky a Jamie Beckett by prisahal, že počul odbíjať zvony.

ČASŤ PRVÁ: DEDINA

Neskôr, keď prišiel k sebe opäť v horizontálnej polohe a nedávny zážitok mal ešte čerstvo uložený v pamäti, bleskurýchlo sa nahol na pravú stranu. Tento prudký pohyb sprevádzalo hlasné zavrzganie a on si všimol, že leží v tvrdej posteli. Keď hlavou prevísal cez jeden jej okraj a pozoroval pritom zvratky, ktoré ako z pokazeného potrubia vytekali z jeho úst na drevenú podlahu, cítil sa prázdny – fyzicky aj duševne. Tekutina mala vskutku aj správnu „potrubnú“ farbu – farbu výkalov a bahna s prímесou krvného séra. Jamie sa vrátil do pôvodnej polohy a popravil si vankúš tak, aby ho mal pod krkom. Telo mu zaliala horúčava a čelo pot, prešiel si teda po tvári rukou, aby si ho zotrel. Zarazilo ho, aká studená sa mu

vlastná ruka zdá, mierne ochladenie mu však prišlo vhod. Až potom si dôkladnejšie prezrel, kde sa to ocitol a komu to vlastne vylepšil podlahu.

Prostredie svojou jednoduchosťou pútalo i odpudzovalo. Bola to chatrč, to bez debaty. Obyčajná chatrč, akých síce uňho doma v Štátoch každým rokom ubúda, ale v niektorých európskych krajinách sú možno bežným úkazom – aspoň tak nejako sa väčšina Yankeeov domnievala. Základom celej stavby bolo, prirodzene, drevo. Boli z neho zhotovené steny, podlaha, strecha i dlhé, hrubé trámy, čo ju držali. Nábytok taktiež. Vybavenie pripadalo Jamiemu skromné. Okrem svojej postele zahliadol už len jednu, a to na celkom opačnej strane izby. Potom videl ešte veľkú skriňu, stolík s párom stoličiek, čosi veľmi vzdialene pripomínajúce komodu a úplne vzadu aj primitívny kuchynský drez. Až vtedy mu došlo, že zrejme nie je v spálni, ako sa nazdával. Bola to kuchyňa, jedáleň, špajza, kúpeľňa aj záchod dohromady. Jeho lôžko oddeľoval od zvyšku miestnosti iba starý paraván s podozrivými tmavohnedými flakmi.

Opäť mu prišlo zle a keď sa pokúsil pohnúť, hrozne ho zabolelo v nohách a rebrách. Vykríkol a až vtedy sa k nemu prirútila zavalitá žena v ušpinených šatách a zástere. Čierne vlasy mala zopnuté do vrkoča a na brunátnej tvári sa jej pod nosom skvelo až primnoho fúzov.

„Prepáčte,“ zachripel, „nechcel som vám to tu zašpiniť.“ Vzápätí mu došlo, že kvôli pretrvávajúcemu šoku rozpráva po anglicky a žena mu sotva niečo rozumie. Zavrtel teda hlavou a skúsil to znovu, tentoraz v takmer bezchybnej španielčine.

„Je mi ľúto, že som vám zašpinil podlahu.“

Žena sa usmiala a odpovedala Jamiemu v svojom rodnom jazyku: „Netráp sa, chlapče. Iba to utriem. Ako ti je?“ Odbehla si po niečo dozadu, ale vyzerala, že stále počúva. Jamie preto len trochu zvýšil hlas.

„Celkom dobre.“ Čo iné mal povedať? Na jazyku sa mu hmýrilo veľa otázok, lenže každej musel prideliť poradové číslo – presne ako v čakárni.

Vrátila sa aj s handrou. Klakla si na zem a mlčky čistila. „Ja som Jamie,“ povedal. „A vy?“ „Soledad,“ odvetila a zjavne jej nezáležalo na tom, kto sa predstaví ako prvý. Tu žiadna etiketa prím nehrala.

„Si *Americano*, však?“ spýtala sa a zdvihla k nemu pohľad.

„Áno,“ prisvedčil Jamie. „Podľa čoho ste to zistili? Podľa mojich dokladov?“ Pevne veril, že ich nestratil.

Soledad nesúhlasne pokrútila hlavou. „Tvoje meno,“ odvetila, „a spôsob, akým rozprávaš.“

Pokrčil plecami. „Nuž, snažím sa ako viem.“ Nato žena opäť odhalila chrup a Jamie si povšimol, že súťaž 'O najkrajší úsmev' by rozhodne nevyhrala. Niekoľko dôležitých zubov – vrátane predného – jej chýbalo a mnoho ďalších rozožieral čierny kaz.

„Ďakujem, Soledad.“

„Niet za čo ďakovať, chlapče. Našli sme ťa náhodou a v mojom dome si len preto, lebo inde nebolo miesta.“ Chladná úprimnosť, s akou postaršia žena zlikvidovala zvyčajné kliše, Jamiemu imponovala. Odrazu ho trklo a rozpomenul sa na životne dôležitú vec. „Nikoho iného ste nenašli? Plavili sme sa po rieke štyria. Neviete, čo sa stalo so zvyšnými tromi? Boli to Američania, presne ako ja.“

„Lutujem. Keď sme ťa objavili, bol si sám.“

„Možno sa dostali ďalej po prúde rieky. Prezreli ste to tam?“

„Soledad prikývla. „Prúd bol v ten večer mohutný a mohol telá odniesť aj na kilometre ďaleko.“

„Večer?“ začudoval sa Jamie. „Vyrazili sme predsa skoro ráno.“

Soledad bola ticho.

„Chcete povedať, že ste ma našli až za tmy?“ Zhrozil sa. „Ale... to nesedí. Jasne si spomínam, že svietilo slnko, keď som uvidel nejakých chlapov, ako sa ku mne približujú.“

„Asi sa ti snívalo,“ skonštatovala. „My sme prišli až po zotmení. A v skupine boli len ženy. Neďaleko sme totiž zbierali ovocie.“

„Nie... títo mali rýle a motyky... a ...“

„Vidiny,“ prerušila ho, „nie sú neobvyklé. Je to prijateľné. Si v zlom stave.“

„Máte pravdu.“ Popravde si nebol až tak istý, či ju ozaj má, ale rozhodne nechcel nahnevať človeka, na ktorom závisel jeho najbližší život.

„Kde som to?“

„V dedine. Hlboko v lesoch.“ Vyslovila to s ľahkosťou, a Jamiemu aj navzdory tomu prešiel mráz po chrbte, krku, predlaktiach i po temene.

„Má aj meno?“ spýtal sa, pretože si ešte doma pozorne naštudoval mapu Kastílie.

„My ju voláme dedina a nik jej inak nepovie.“

„S priateľmi sme odchádzali z mesta Villanueva de los Infantes. Ako je ďaleko?“ Teraz, keď sa už trochu rozpozeral, pociťoval rozhorčenie nad tým, že nie je v nemocnici.

„Povedala by som, že dosť ďaleko. Nemusíš sa báť,“ dodala, keď uvidela zhrozený lesk v jeho očiach. „Chceme ti iba pomôcť. Vyliečiť ťa.“ Jamieho sa ale začínal zmocňovať ozajstný strach.

„Ako to so mnou vlastne vyzerá?“

„Máš niekoľko polámaných kostí, vrátane oboch nôh, niekoľkých rebier a kľúčnej kosti. Môžeš byť pokojný. Ak budeš brať, čo ti donesiem, rany sa zahoja. Aj žalúdok prestane vystrájať.“

Cítil horúčavu a neznesiteľný stres pri pomyslení, že je odkázaný na milosť a nemilosť týmto ľuďom. „Žijete sama?“ spýtal sa.

Soledad sa plesla po čele, akoby si spomenula. „Počkaj.“ Smiešne upozornenie. Vari sa niekam chystal? Vstala, handru šmarila o kúsok ďalej na zem. Vykročila až k východovým dverám a vystrčila z nich hlavu von. „Rique!“ zakričala. „Rique, odlož to a pod sem!“ Potom pozrela opäť na Jamieho: „Veľmi ťa túžil spoznať. Čakal hodiny, kým sa preberieš.“

Dnu vstúpil mladý, azda pätnásťročný chlapec oblečený biednejšie než žobrák. Na dlhých mastných vlasoch mal narezané niečo ako tmavozelenú baretku a tričko samá diera.

„Konečne!“ zvolal a ihneď sa uvelebil na peľasti Jamieho postele. Natiahol chudú ruku a Jamie ňou potriasol. „Ja som Enrique. A ty?“

„Jamie Beckett,“ precedil pomedzi zuby, pretože chlapcov stisk bol nezvyčajne silný. „Takže... povedz, Enrique...“

„Volaj ma Rique – ako priatelia!“ skríkol mladík a nadšene zabúchal pästami do tvrdého matraca.

„Á... správne. Teda Rique, žiješ tu sám so svojou matkou?“ Vzápätí ho myklo, lebo chlapec sa rozosmial – veľmi hlasno a srdečne – a Soledad s ním. „Kdeže, Rique nie je môj syn.“

Jamie sa začervenal od hanby. „Je potom váš vnuk.“ Nezdalo sa mu to, pretože nevyzerala až tak staro.

Odrazu zväžnela a popri výraze posledného dohorievajúceho smiechu riekla: „Jednoducho tu so mnou býva.“

„Odkiaľ si, Jamie?“ vyzvedal chlapec a predchádzajúci rozhovor zväčša ignoroval.

„Z Ameriky.“

„Je to ďaleko od dediny?“

„Povedal by som, že dosť.“

„Ďaleko za lesom?“

Jamieho otázka zaskočila. V prvom rade ani presne nevedel, čo tým chlapec myslí, a pomyslel si, že musí byť nevzdelaný. „Veľmi ďaleko za lesom, Enrique.“

„Rique!“ napomenul ho chlapec.

„Správne.“ Bol zvedavý, koľkokrát ešte bude musieť vysloviť to tuctové španielske meno, dokým ho chlapec prestane opravovať.

„Ukáž!“ skríkol odrazu Enrique. „Ukáž, ako je to ďaleko! Rozprestri ruky! Ukáž! Ukáž!“ Vyskočil na rovné nohy a začal sa vrtieť dookola, niekedy si aj poskočil. Stále však opakoval to isté: ukáž, ukáž, ukáž! Jamie nemal vôbec náladu na hry – nik na jeho mieste by nemal – , niečo mu však našepkávalo, že chlapca nestrasie.

Rozprestrel teda ruky (hoci v kostiach ho veľmi bolelo) a dal si záležať na tom, aby ich držal čo najďalej od seba. Enrique videl, ako sa snaží, a natešene sa rozosmial. Bol v siedmom nebi.

Jamie sa iba prizeral. Kdesi zvonka mu na spánky pomaly, ale rázne bubnovala migréna. Prešiel si po nich prstami a cíti sa veľmi zle.

Soledad všetko videla, schytila Enriqueho za koniec trička a pritiahla si ho k sebe. Obaja sa začali vzdávať. „Musíš spať. O pár hodín ťa prebudím, aby si si vzal byliny. Zajtra bude lepšie ako dnes.“

Nízka žena surovo držala mladíka a mračila sa, predsa však Jamie Beckett vedel, že slová prinášajúce väčší pokoj jakživ nepočul.

Prebudil sa na cvrlikanie nočných tvorov za hlbokú tmu, ale nikoho, kto by mu podával byliny, nevidel. Namiesto toho bol obostretý samotou a strachom, ktorý nebol nič iný ako jeho vlastný.

„Soledad?“ hlesol. Na odpoveď čakal márne.

Spozoroval, že paraván sa pohol a čosi sa za ním zavlnilo, keď naň však upieral zrak dlhšie, musel pripustiť, že sa mu to zrejme zamarilo. Predstavivosť je vždy najzákernejšia mrcha, drmolil si v duchu a dúfal, že tomu aj sám verí – keď už sa nad ňou nedalo zvíťaziť.

„Enrique?“ Jeho hlas nadobudol intenzitu. „Rique!“ Nič. Odkopal prikrývku a rozhodol sa niekoho nájsť. Napodiv ho pri vstávaní nič nebolelo, bolo to akoby sa včera vrátil zo školského výletu a bol iba mierne unavený, nič viac. O sekundu už stál, oblečený len do tenkej pyžamy, a vybral sa do zadnej časti chatrče – k miestu, kde ráno zazrel ďalšiu posteľ. Bosé nohy mu komicky ťapkali po dlážke

(nehovorili snáď, že sú zlomené?)

a tlkot svojho srdca počúval ako cez zosilňovač. Opäť sa s ním pohrávala fantázia; v rohu miestnosti sa totiž chvíľu vypínal podlhovastý tieň náramne sa ponášajúci na ľudský. Urobil k stene pár krokov a porozhliadol sa po predmete, ktorý ten tieň vrhá, no bezvýsledne.

Potom sa mu zazdalo, že počuje šuchtavý zvuk krokov a zaraz mu bolo jasné, že ktosi sa plíži popri vonkajšej stene chatrče. Ustráchaný Jamie nebol schopný akejkolvek reakcie – bol ako paralyzovaný. Snažil sa bojovať aspoň s dychom, lenže ten bol neovládateľný. Popri tom všetkom neprestajne upieral zrak na otvorené dvere chatrče a čakal, kto vojde...

Napokon si uvedomil, že tak čaká azda hodinu, a že nik neprišiel. S úľavou sa odtackal nazad do posteľe a omnoho neskôr, skrz-naskrz premočený vlastným potom, už ani zďaleka nie s takou úľavou, zaspal.

„Toto ti pomôže zabudnúť... okrem iného,“ vyhlásila Soledad, práve keď Jamie prehltal prvý dúšok 'bylinnej zmesi'. Predtým, než mu ich naservírovala, spýtala sa ho, v akej forme by mu bolo najľahšie požiť ich – vraj sa môžu pripravovať rôznymi spôsobmi. Jamie odvetil, že najradšej by ich vypil. Soledad mu teda pripravila čaj a on jej medzičasom rozpovedal, čo videl. Keď jej všetko dopodrobna opísal, nezasmiaľala sa, no ani nezvážnela – skrátka sa tvárila prirodzene.

Možno trochu ustarostene. Vysvetlila mu, že to bola ďalšia vidina – alebo sen. Jamie sa prikláňal k variante číslo dva.

„Ak by to aj bola halucinácia,“ zakričal, aby ho bolo počuť aj v 'kuchyni', lebo Soledad práve pripravovala neskoré raňajky, „tak či onak by som sa musel postaviť a prejsť celú tú cestu, či nie? Ale so zlomenými nohami kráča človek ťažko...“

Žena sa hned' prirútila k nemu.

„Kto povedal, že máš zlomené nohy?“

Jamie sa zakoktal. „No... no... no predsa vy!“

„Ja som nič také nevravela.“

„Ale áno! Jasne si spomínam! Pýtal som sa, ako to so mnou vyzerá, a vy ste povedali, že mám zlomené obe nohy, pár rebrí a kľúčnu kosť. To ste povedali.“

„Kľúčnu kosť a rebrá, to áno. Ale nohy? Istotne nie. Tvojimi nohami nič nie je. Sú v poriadku. Obe.“

„Naozaj?“ vyštekol Jamie. Bol rozzúrený, že sa s ním jeho hostiteľka tak zahráva. „Prečo s nimi potom nemôžem pohnúť, dočerta?“

Do očí sa mu vtisli slzy z toho, ako cítil ľútosť sám nad sebou. „Vy neviete, aké to je, nemôcť sa hýbať! Chcete vedieť, aké to je? Hrozné! Strácate kontrolu nad vlastným telom a ste si pritom vedomá toho, že nemôžete bojovať! Vaša myseľ sa stáva čoraz černejšou súbežne s tým, ako vám odumiera svalové tkanivo a vy len ležíte a ležíte, necháte sa ľutovať...“

Posledné vety už neadresoval ani Soledad, ani nikomu inému. Každým ďalším vysloveným slovom prechádzal do stále plynulejšej angličtiny a bolo mu jedno, či ho niekto vyslyší, alebo nie. Prenasledovali ho tieň minulosti; pomaly mu začínali šliapať na päty a sťahovať ho k zemi.

„Chlapče!“ skríkla Soledad. „Ty nimi môžeš pohnúť!“

Jamie otvoril oči. Uvidel konča postele nohy vytrčajúce spod prikrývky, a pokúsil sa zakmitať prstami.

„Je to márne,“ nariekal. Už sa o to pokúšal, *vtedy* sa o to pokúšal. Každý boží deň...

„Môžeš nimi pohnúť,“ zopakovala Soledad. „Skús to. Len skús.“

Urobil, ako mu radila. A prsty sa pohli. Spočiatku neisto, akoby ich rozhýbaval len vánok. Potom sa ale pohli. Úplne jasne.

Jamie sa rozplakal.

ČASŤ DRUHÁ: SANTIAGO

písané na starý, zažltnutý papier:

Už viem, že môžem bezpečne zaznamenať, čo chcem. Potreboval som sa ale ubezpečiť. Sprvu som do zápisníka písal iba nepodstatné veci, malichernosti. Koľko vlasov mi vypadlo – hoci som to nemohol ani len odhadnúť – , ako ma tlačia topánky – hoci nijaké nemám – a podobne. Všetko v angličtine, prirodzene. Táto dedina je tuším jediné miesto, kde využijem svoj škrabopis.

Necítim sa tu ako vo väzení, predsa však dedina v istom zmysle slova väzením je. Pravý dôvod, prečo nechcem, aby môj zápisník hocikto čítal, nespočíva v tom. Sám ho nepoznám. Snáď práve to, že si potajomky vediem záznamy o ľuďoch, ktorých dennodenne stretávam, je akousi neverou voči nim.

Obyvatelia dediny sú milí a láskaví, na druhej strane mi znovu a znovu bije do očí ich evidentná zaostalosť. Nemôžem povedať, že by všetci boli vyslovene hlúpi – azda okrem zopár jedincov – , ani zďaleka ale neprekypujú intelektom. Obávam sa, že medzi nami došlo k vzájomnému nedorozumeniu, vlastne neporozumeniu. Prezrádzajú mi to pohľady, aké na mňa vrhajú – tvária sa, akoby som bol za hlupáka ja. Možno aj som, ktovie?

Majú odlišnú kultúru a zvyky, teda skôr zvyky. Žiaden náznak kultúrneho vyžitia som totiž nenašiel. Nikde ani stopa po božstve, rituáloch či modlitbách, ktoré by si opakovali pred spaním. Nepoznajú hudbu, najstaršiu kultúrnu zložku sveta. Ach, čo by som teraz dal za jedinú Bachovu skladbu! Až tu, mimo dosah civilizácie, si človek uvedomí, aká je hudba dôležitá. Všetky televízory sveta by som zamenil za svoj prehrávač s plnou batériou! Načo je človeku reality show, ak nemôže vnímať dokonalý súzvuk tónov?

Začínam sa uzdravovať; tak vraví Soledad a ja to cítim tiež. Zo všetkých skvelých ľudí je ona najlepšia! Akoby pri mne opäť stála mama a starala sa o mňa.

Už som tu desať dní. Prvé tri som nemohol vyjsť z chatrče, no včera ma v sprievode previedli celou osadou. Dnes som bol s Enriquem chytať ryby v neďalekom jazere. To bola zábava! Vody sú také čisté, že vidím až na samé dno a nemám problém zazrieť, čo všetko sa pod hladinou hýbe. Plavili sme sa v drevenom člne. Enrique, teda Rique, ako ho mám volať, vesloval. Má veľmi mocné ramená. Na to, že má len pätnásť, by určite porazil aj najzdatnejších rovesníkov. V IQ teste by však, bohužiaľ, totálne pohorel. Z môjho doterajšieho pozorovania vyplýva, že patrí medzi najzaostalejších v dedine. Inak je mimoriadne hravý, až neprimerane. Vo veku, kedy, puberta vrcholí a s deťmi bývajú najväčšie problémy, sa on nijako záporne neprejavuje. Naopak, v domácnosti pomáha, ako sa dá, neodvráva a je slušný. Niekedy ho, pravda, prepadajú mrzuté chvíľky, ale ti súvisia prevažne s mojou odmietavou reakciou na ďalšiu z jeho nespočetných – a veľmi banálnych či detinských – hier. Vždy má nové a nové nápady, ktoré mne neprichádzajú vhod, keďže stále musím veľa odpočívať. Byliny mi ale nesmierne uľahčujú.

„Musíš nahodiť opatrne a ťahať prudko,“ poučoval Enrique Jamieho práve vo chvíli, keď ten ledabolo mykal provizórnou

udicou a ryba mu už hádam po desiatykrát utiekla. Ich člň sa bláznivo knísal na inak pokojnej jazernej hladine a naokolo špliechala vo veľkom voda. Chlapec sa len smial a smial – dokonca sa držal za brucho.

„Áno, tebe sa to povie,“ mračil sa Jamie. „Máš obe ruky zdravé.“

„A ty zasa ľavé,“ zvolala Rique. Bolo to jedno z úsloví, ktoré ho Jamie naučil, a ktoré chlapec používal pri každej príležitosti. Vytrhol Američanovi náčinie z ruky a na háčik pripevnil novú návnadu. „Ukáž, teraz ja!“ Bol šikovný, a v rybačke hotový kráľ. Žiadna mu neunikla. Totiž žiadna *ryba* mu neunikla – Enrique sa k dievčatám príliš nemal.

„Povedz, Jamie, čo sa stalo predtým, ako ťa našli? Prečo si bol v rieke?“

Jamie vzdychol. „S priateľmi sme sa vydali splavovať riekou. Mali sme motorový člň – vieš, čo je motorový člň? Doteraz neviem, čo sa odohralo. Zrazu som sa ocitol vo vode a prúd ma unášal do neznáma. To je príšerné, Rique, teda, nebol to ani ostrý pokus, rozumieš? Nešli sme na ostro. Nižšie po prúde sme našli zátarasu – cestu blokovala taká priehrada z nakopených vetiev a konárov. Bola ich tam celá hromada. Preto sme sa vrátili do mesta a kúpili dynamit. Ozaj,“ odmlčal sa a pozrel na chlapca, „nenašli ste niekde veľký modrý batoh? Batoh je...“

„Viem, čo je batoh!“ ohradil sa Enrique.

„Dobre. Nenašli ho? Keď hľadali mojich priateľov. Mal som ho v člne. Dynamit bol v batohu. Batoh v člne.“ Došlo mu, že to všetko asi na chlapca vypálil prirýchlo. Unavovalo ho, keď musel každú maličkosť dopodrobna vysvetľovať a zdôrazňovať, hoci mal na vedomí, že komunikuje s najvyšším nechápavým tvorom.

Enrique sa tak mračil, až jeho husté obočie tvorilo sínusoidu. „Ro-rozumiem,“ vyjachtal. „Ja neviem, či voľačo našli. Spýtaj sa Soledad.“

Chvíľu ticha prerušil otázkou: „Načo by ti bol *dynamit*?“

„Nejde o dynamit,“ mávol rukou Jamie. „Mal som tam aj iné veci, ktoré by sa mi zišli. Okrem toho, knôty by boli aj tak rozmočené.“

„Nepáči sa ti v dedine? Chceš odísť?“

„Páči, páči. A veľmi. Všetci sú k sebe zhovievaví a láskaví. Neubližujú si navzájom. Na svete niet podobného sídla. Vďaka Bohu, že zostáva ukryté. Naozaj sa vôbec nekontaktujete s okolitým svetom? Ale áno, pravdaže. Chcem odísť. A odídem.“

„Ale prečo?“ zaúpel Enrique.

„Neviem. Jednoducho sem nepatrím. Moje miesto je v tej džungli tam vonku, a ver mi, niekedy je cesta ňou klukatejšia než tu.“

„Moja rodina,“ vyslovil po chvíli. „Žiada sa mi vidieť ich. Boja sa o mňa. Ty by si dokázal opustiť blízkych, Rique?“

„Ja rodinu nemám. Nik v dedine nie je príbuzný s nikým.“

„Určite sa mylíš,“ nesúhlasil Jamie.

„Nie! Prečo ma nepočúvaš? Hneď, ako som sa narodil, ma dali k Soledad. Som s ňou už od začiatku, a predsa nie je moja matka!“

„Ako to?“

„Neviem!“

Enrique vstal a začal poskakovať po dne člna, až sa Jamie obával, že sa potopia. Je to ešte dieťa, povedal si v duchu. Veľké dieťa. A vždy ním bude.

skrkvaný papier, ktorý skončil v plameňoch:

Tieto byliny sú posledným dôvodom, prečo v dedine zostávam. Neviem o nich skoro nič, no to málo, čo sa mi podarilo zistiť, ma znepokojuje viac ako zranenia, ktoré som utržil. Pobudol som tu len čosi cez dva týždne a už si ani

len neviem predstaviť, aké to je byť chorý. Moje ešte pred chvíľou polámané a rozdrvené kosti vyzerajú pevnejšie a ja som si istý, že to nie je len klam. Ako si môžem, preboha, namýšľať, že som bol po celý život zdravý, keď som mnoho rokov strávil iba pripútaný k posteli? Santiago mal pravdu. Na lieky, ktoré inak brávam každých päť hodín, som si tu ani poriadne nespomenul, a prečo? Lebo som lieky absolútne nepotreboval. Ich absencia mi neprekážala; vítal som ju. Cítil som sa oslobodený od ťažkého bremena a úzkosti, aká sa ma chytala vždy, keď som pohliadol na tie červené pilulky. Boli mojím preklatím, zabraňovali mi žiť.

Byliny všetko zmenili. Stal som sa ich otrokom hneď, ako som privoňal k aróme čaju, ktorý mi Soledad prichystala. Robia ma imúnnym voči chorobám, utužujú moje zdravie. Keď však pozriem na odvrátenú stranu ich prospešného účinku a zaujmem skutočne kritické stanovisko, vidím, že nie sú o nič lepšie ako mnohé iné celosvetovo známe halucinogénne drogy. Možno patria medzi popredné psychodeliká, neviem. Ja som nikdy nedrogoval. Až doteraz...

Nemajú zdanlivo nijaké nepriaznivé účinky, aspoň do tej miery, do akej som bol schopný celú vec preskúmať. (Poznámka: rozhodol som sa zatiaľ nebrať do úvahy moje predchádzajúce vidiny, lebo tie možno súviseli s následkami nehody). Ale tuším, že skôr či neskôr si vyberú svoju daň, rovnako ako všetko na svete. Kiež by som mal v pátraní viac voľnosti! Soledad nemá záujem pomáhať mi. Odmietla dokonca moju žiadosť doviesť ma na miesto, kde byliny zbierajú. Nie je hlúpa, preto som sa zameral radšej na Enriqueho, ktorý, našťastie, dementný je. Niet pochyb. Ale ani rozhovor s ním na túto tému mi nebol na osoh.

Enrique nič nevie. Je iba dieťa a zdá sa, že ho úplne nezašvácujú. Aby toho nebolo málo, nemám poňatia, ako miestni rátajú čas, pretože kalendáre v ich príbytkoch nevisia.

Záhady sa tu kopia až nezvyčajne rýchlo. To, čo bolo spočiatku zjavné, je teraz zastreté.

Som závislý. A bezmocný. Zatiaľ som sa nepokúšal prestať bylinky brať. A ani sa nepokúsim.

Potrebujem ich.

Iba málokedy sa stávalo, že by sa pustil do reči s niekým neznámym – najmä preto, lebo neznámi mu boli všetci rovnako. Ani Jamie nemohol tvrdiť, že by sa cítil ako stredobod pozornosti. Uplynulo už desať dní od momentu, keď ho vyťahovali z rieky, a ľudia akoby si začínali zvykať, že je súčasťou komunity. Pravda, možno ho tak brali už od samého začiatku. Keď však došlo na lámanie chleba a on niekoho oslovil, vždy sa mu dostalo vrúcnej a ochotnej odpovedi. Vlastne, skoro vždy.

Byliny boli zakázanou témou nielen v Soledadinej domácnosti, ale aj medzi tamojšími usadlíkmi. Všetci ich brali, všetci ich totižto *museli* brať, ale nik nehľadal dôvod, načo je o vôbec dobré. Iba Jamie, lenže ten odhalil asi také tajomstvo ako oni. Vedia niečo, musia niečo vedieť – tieto slová boli jeho hnacím motorom. Motor však škripal, pracoval pomaly a predovšetkým neúspešne.

So Santiagom sa Jamie Beckett stretol náhodou. Práve vykonával jednu zo svojich popoludňajších prechádzok – a bolo mu ľúto, že nemohli namiesto toho ísť s Enriquem na ryby, no chlapec mal dajaké povinnosti – a chatrč, v ktorej muž býval, stála v jeho vyšliapanej trase.

V to ráno nakukol Jamie pri obhliadke dediny do jedného z jej najchudobnejších príbytkov. Nemal ani len dvere, a tak mohol Jamie vidieť dovnútra. A to ho primälo zastaviť.

Muž, ktorý sa tam opieral o drevenú stoličku, vôbec nezapadal do obrazu, aký si Jamie o dedine vytvoril. Jednoznačne bol najstarším jej obyvateľom. Zopár vlasov na hlave, ktoré ešte nestihla pohltiť rozpínajúca sa plešina, vyzeralo akoby

nikdy nepoznali inú farbu než bielu. Tvár mal zbrázdenu vráskami ako rozčerenú hladinu rieky a husté obočie mu takmer prevísalo do zorného poľa. Nepochybne to však mužovi samotnému neprekážalo.

Bol totiž nevidiaci. Jamie si tento závažný fakt všimol hneď v okamihu, ako starého muža uzrel, pretože mu priam – zvláštny paradox – bil do očí. Neprítomný, sklený pohľad, absolútna nehybnosť zreničiek, to všetko iba potvrdzovalo jeho domnienku.

„Len vstúpte,“ vyzval ho starec a prestal sa venovať svojej doterajšej práci – opravoval poškodené rybárske siete. Jamie sa sprvu naplašil, ale rýchlo vstúpil dnu. Dlho otáľal, až z neho napokon vypadlo:

„Prepáčte... ja som Jamie Beckett. *Americano*. Už ste o mne iste počuli.“

„Už som si myslel, že sa nepredstavíš,“ povedal slepec, na čo sa Jamie ľahko zapýril – aspoň si to myslel. Tón starcovho hlasu však nebol nahnevany, skôr pobavený.

„Ešte raz mi to prepáčte,“ ospravedlňoval sa Jamie. „Viete, je to, ako by som to vysvetlil... nezvyk.“

„Áno, tušil som, že povieš čosi také. Človek postihnutý chorobou sa uprostred davu zdravých nestratí, to veru nie! Vynímam sa tu ako burina v sade plnom krásnych ruží, čo povieš?“ Zachichotal sa a Jamiemu neuniklo nepríjemné chrchlanie, aké sa mu dralo z hrdla. „Volám sa Santiago.“

Jamiemu odrazu v mysli vyskočila spomienka na jedného spisovateľa a rybára, ktorý mal rovnaké meno ako ten, na ktorého sa práve díval. Mimovoľne mu potom vyšlo z úst:

„Vy asi nebudete z tých, čo by čakali na rybu celé hodiny, však?“

„Nerozumiem.“

„Moja chyba,“ ospravedlnil sa Jamie už po niekoľký raz v ten podvečer. „Niekoľko ste mi pripomenuli, ani presne neviem prečo. Nechcel som vás uraziť.“

„Isteže nie,“ prikývol Santiago. „Tu nik nikoho neuráža. Ako by si aj mohol niekto dovoliť vysmieať sa druhému človeku? Kto mu na také správanie dal právo?“

Viete, práve tento prístup je vec, ktorá ma najviac upútala. Tolerovať sa je u vás rovnako bežné ako chodiť po vodu.“

„Samozrejme. Vari to tak vo svete, z ktorého pochádzaš, nie je?“

Jamie sa div že nerozosmial, hoci mužova naivná otázka bola skôr do plaču.

„Kiež by,“ odvetil.

„Ako to?“ spýtal sa Santiago. „Povedz mi viac.“

„Možno inokedy,“ povedal Jamie. *Ideálne nikdy*. Naozaj netúžil po kazení Santiagovej idylky. Aj bez toho už sám sebe pripadal ako hrdina tej Swiftovej knihy, na ktorej názov si nemohol spomenúť, ktorý stretol domorodcov nepoznajúcich významy zlých ľudských vlastností.

Rozprávať sa so Santiagom však bolo až neobyčajne ľahké – hlavne preto, lebo starec prevažne počúval a dychtil po každej novej informácii, ktorú mu mohol Jamie poskytnúť. Ten si ale všimol, že rozprávanie mu ani zďaleka nejde tak ako zvyčajne – že má miestami problémy spomenúť si na určité veci. Akoby jeho myseľ pozostávala z obrovského množstva bubliniek, ktoré pomaly, ale iste vyprchávali. Jamie sa rozhodol, že o tom slepcovi povie.

„Spôsobujú to *byliny*, však?“

Starec odpovedal s čímisi šibalským v hlase: „Á, pozrimeže! Takže si už prišiel na to, čo sú zač?“

„Sčasti. Získať o nich informácie je skoro nemožné, najmä preto, lebo ich všetci berú ako samozrejmosť. Aj vy ste na tom rovnako? Tiež vám byliny vymývajú hlavu oko ostatným?“

„Ja byliny neberiem. Áno, a neprerušuj ma, prosím,“ dodal, keď videl, že prekvapený Američan už-úž otváral ústa

a nehanebne vypuľoval oči. „Už roky mi nezatemňujú myseľ, ako si povedal. Musím ťa však vyviesť z omylu, Jamie Beckett; neprestal som z vlastnej vôle. Nepožívam byliny nie preto, lebo odmietam účinky, aké vyvolávajú, ale preto, lebo nemôžem. Opojná závislosť, ktorú mi prinášali deň čo deň, mi bola už dávno navždy odopretá.“ Odmlčal sa, aby si prečistil hrdlo škaredým kašľom. „To je dôvod, prečo ma ako jediného široko ďaleko vidíš chorľavieť.“

Na rokmi znivočenej Santiagovej tvári bolo vidno, že stariec sa dostáva k udalostiam mimoriadne závažným. Vrásky, ktoré sa mu ako drobučké žliabky či ako popretkávané siete pavučín vinuli po lícach, brade a čele, akoby sa z ničoho nič prehlbovali. Jamie vedel, že treba postupovať nadmieru opatrne.

„Čo sa vám prihodilo, Santiago? Prečo vás stihol taký osud?“

Santiago vzdychol a ten jediný povzdych bol plný nevyrieknutého žiaľu. Sekunda za sekundou plynula, možno ich dokonca vystriedali minúty či hodiny, a stariec sa začal opäť venovať sieťam. Atmosféra naplňajúca zatuchnuté kúty Santiagovho prístrešku nebola hustá ani inak nepríjemná, hoci vo vzduchu viselo priveľa tajomstiev – tajomstiev, ktorými, ako sa Jamie nazdával, dedina prekypuje.

Jamie sa napokon osmelil. „Ste rybár?“ nadhodil, snažiac sa opäť o nezáväzný rozhovor.

„Býval som väčší,“ priznal. „Z mojich úlovkov prežívala dedina dlhé týždne. Ale potom... vieš si hádam predstaviť, aké je chytať ryby bez zraku, o ktorý sa môžeš oprieť.“ Trpkosť sa usmial. „Teraz sa venujem prevažne oprave. Pri činnosti, ako je táto, dokážem svoje zostávajúce zmysly uplatniť omnoho lepšie. Prezerám siete, a keď nájdem očko alebo rozpárané lanko, opravím ho. Snažím sa pomáhať, ako viem.. Sem-tam si, prirodzene, zájdem vo svojej bárke aj na

jazero, avšak zriedkakedy sa vrátim s úlovkom. Viac sa sústreďujem na ticho, ktoré ma naplňa. Stromy, ktoré obklopujú jazero, nádherne šumia. Rád ich počúvam. Prináša to pekné spomienky. Počúvam ich dlho. Koniec koncov, sluch mi ešte dobre slúži.“

„Nechýbajú vám rybačky?“

„Prirodzene, chýbajú. Ale nie je to ako keby som už nikdy nemohol loviť. Stačí sa sústrediť, a tie potvory vám do lode naskáču samy. Využívať *hmat*, rozumieš, Jamie Beckett. Na druhej strane, väčšinu rýb, ktoré chytím, aj tak vhodím nazad do vody; beriem len a len toľko, aby som vystačil. Pre osobnú potrebu. Ostatným už môžem len veľmi ťažko pomôcť.“

„Hádam si nemyslíte, že ste zbytočný?“

„Nikdy som sa neľutoval,“ odvetil Santiago. „Rozprávaj ešte o svete, Jamie Beckett.“

„Jamie pokrútil hlavou. „Dnes už bolo hrozných vecí dosť.“

„To snáď nič tam vonku nie je dobré?“

„Ale áno.“ Jamieho tvárou odrazu prebleskol tieň záhadného úsmevu a v jedinej sekunde doňho vliadol radost. Pred očami sa mu roztancovali obrazy, ktoré mali na svojich plátnach namaľované najšťastnejšie chvíle jeho života – ako sa hneď na začiatku svojej životnej púte naučil chodiť a potom ako o niekoľko rokov neskôr sa to musel učiť znovu a *dokázal to...* Bol to prísľub mnohých krásnych vecí, chvíľ, ktoré v mysli opakovane prežíval a tajne dúfal, že ich prežije opäť. „Nespočetne mnoho vecí je dobrých. Ibaže sú niekedy prekryté zlom. Robiť zlo je ľahšie ako robiť dobro. Spôsobiť bolesť ľahšie ako vykúzlíť úsmev na tvári. Preto sa to deje.“

Potom Jamie vstal. „Ďakujem za príjemne strávené popoludnie, Santiago. Už pôjdem. Soledad neteší, ak sa túlam prídlho. Aj Enrique bude horieť túžbou vidieť ma.“

„Si dobrý človek, Jamie Beckett. Nečudo, že si skončil tu.“

ČASŤ TRETIA: STUDŇA

Nazad trafil, takpovediac, poslepiacky. Opustené okná jeho domovskej chatrče naňho žmúrili spoza tmy, ktorá medzitým nastala. Mysliac si, že možno obyvateľov zastihne spiach, preniesol sa cez prah celkom potichučky. Dostal sa až k prvej posteli a zbadal, že na nej leží Enrique. Chlapec vydával zvuk podobný chrápaniu a v spánku sa nepokojne prehadzoval, až si z pliec striasol perinu. Jamie pristúpil o krok bližšie a opäť ňou chlapca prikryl. Vtedy začul nezreteľné, spánkom zastreté a vankúšom stlmené slová:

„Nie... otec... je to privysoko... pôjdem ja...“ To bolo všetko, potom sa už interiérom nieslo len ťažké dychčanie a chrapot. Jamie teda pokračoval ďalej až k svojej posteli. Zobliekol si svoje šaty a vhuhol pod perinu presne s rovnakým nadšením, ako keď mal sedem. Naposledy šibol pohľadom po zvyšku miestnosti, potom vytiahol z dômyselnej skrýše obdrtý zápisník a pustil sa do zaznamenávania.

na papieri zanechal atrament zhruba toto:

Možno to znie čudne, ale naozaj si nedokážem spomenúť na dnešný dátum. Nedokážem si ani spomenúť, či som si na to niekedy spomenúť dokázal. Zvláštne? Ani nie. Veľmi logické. Prečo sa mi to zdá logické? Nezodpovedateľná otázka. Zdvihnite ruky všetci vy, ktorí ju dokážete odpovedať! A s kým sa vlastne rozprávam? Už žiadne otázky. Zakazujem si písať otázky na konci viet. Jasné?

Tu sa Jamie pozastavil a vzhliadol od rozpisanej stránky. Vyzrel unavenými očami do kvitnúcej tmy a premýšľal, hoci nevedel vopred posúdiť, či mu to bude k úžitku. Nič z toho, čo by si vopred premyslel, po prenesení na papier nedávalo zmysel. Jeho ruku nevedol papierom rozum, ale pud.

Dnes som stretol človeka menom Santiago. Isteže sa môže volať aj inak, ale mne sa predstavil takto. Santiago je... (preškrtané slová) skrátka nevidí. Pokúšal som sa mu vysvetliť (niekoľko nečitateľných riadkov) zostal.

(alebo dostal?)

On niečo tají, a možno mi to povie. Nebudem ho, prirodzene, k ničomu nútiť – mohol by som všetko zničiť. Santiago sám je však veľmi zaujímavý, ale zbytočne sa opakujem. Pôjdem ta aj zajtra a uvidím.

Na rozdiel od neho.

„Nikto z nás ho poriadne nepozná,“ vysvetľovala Jamiemu Soledad, zatiaľ čo do jeho a Enriqueho misky nalievala čosi odporne vyzerajúce. Keď pozoroval, ako rôsolovitá tekutina – či skôr masa – nemotorne lezie za pomoci varešky z hrnca a kopí sa pred ním ako nejaká skládka odpadu, ani len okom nemihol. Svoje znechutenie nedával nijako najavo, pretože žiadne necítil. Na raňajky dostával deň čo deň to isté a keď sa preniesol cez nevábny vzhľad, zistil, že jazyku táto kaša lahodí omnoho viac než oku. Keď Soledad naplnila všetky misky až po okraj, pokračovala: „Santiago je súčasť dediny, ale nerozumieme prečo. Je iný ako ostatní... iný ako my.“

„Nikdy ste sa nezaujímalí o jeho príbeh?“

„Príbeh? On nemá príbeh. Prečo by mal mať príbeh?“

„Jamie má Santiaga rád, všakže?“ škeril sa Enrique. „Jamiemu sa Santiago páči.“

„Áno,“ odvetil Jamie. Ďalšie podrobnosti z raňajšieho rozhovoru si neskôr nedokázal vybaviť ani s najväčším vypätím mysle. Jeho kroky k slepcovej chalupe však kontrolovala neoblomná sila. Bez ostychu prešiel cez jej prah a ocitol sa Santiagovi tvárou v tvár, zoči-voči. Zraky sa stretli: jeden kalný, zahmlený ilúziami, ktoré nikdy nejestvovali, strýznený množstvom vstrebaných drog; druhý sklený, tupý a prázdny.

„Spomenul som si,“ vydýchol starec a následne sa mu podlomili kolená. Jamie ho stihol včas zachytiť a opatrne ho vtisol do prúteného kresla v rohu miestnosti. On sám zostal stáť. Neprevravel ani slovka.

„Stalo sa to dávno, nemalo to byť nikdy pripomenuté. Myšlienka... zjavila sa v mojej hlave a rozpila sa tam ako kva-pôčka oleja vo vode. Narobila vlny. Vlny. Ešte stále narážajú o okraj...“

Jamie neprejavil ani náznak iniciatívy, nesnažil sa Santiaga upokojiť, umlčať či aspoň povzbudiť do ďalšieho rozpráva-nia. Cítil sa neprítomný duchom, ale nie myslou – tá mu ešte slúžila a umožňovala mu vnímať.

Vedel, že starcovou hlavou sa šinie ohromne dôležitá vec – možno spomienka na časy, keď ešte nebol zaťažený svojou slepotou. Akosi sa ale nedokázal primäť k tomu, aby prejavil čo i len minimálny záujem o mužovu tragédiu, po ktorej ešte pred niekoľkými minútami bažil. Apatia, ktorá okolo neho odrazu obopla svoje oceľové ruky, mu nedovoľovala rozlišo-vať medzi podstatným a bezvýznamným a bez okolkov zlie-vala protiklady dohromady.

Sotva stihol zaregistrovať, že sa vonku rozpršalo, postup-ne ale nárazy kvapiek nadobúdali čoraz väčšiu intenzitu. Vyzeralo to na riadnu búrku. „Pod,“ počul, ako sa mu pri-hovára starcov hlas, „ukážem ti miesto, ktoré máš vidieť.“ Vstal, malý, zhrbený. Jeho oči nemohli vidieť tvary, jednako sa vrhol von dverami a ďalej ku okraju dediny tak svižne, že mu Jamie sotva stačil. Netušil, *prečo* ho vlastne nasleduje, a ani nad tým dlho nerozmýšľal. Odovzdane sa predieral bujným porastom a jediným záchytným bodom mu bola iba hriva šedivých vlasov sporadicky vykukujúcich spoza lístia. Čas sa pre Jamieho stával relatívnym pojmom – tak ako všetko ostatné. Lojalita, česť, zrada, dôstojnosť, pria-teľstvo, láska, *život* – všetko nezmyselné. Koniec koncov,

prečo by to malo byť inak? Nikdy to predsa inak nebolo, či áno...?

Počul, ako Santiagov hlas kdesi vpredu niečo kričí, musel sa ale priblížiť bližšie, aby v jeho reči rozoznal slová.

„Tu som už kedysi bol... s mojím chlapcom... a odvtedy mnohokrát...“ mrmlal starec a Jamie ho následne uvidel. Zbedačenú maketu ľudskej postavy v daždi. Pobehoval sem a tam po malej čistine, ktorú objavil, no nezdalo sa, že to bolo jeho cieľom.

„Pristúp bližšie, Jamie Beckett,“ vyzval ho po chvíli, „potrebujem vedieť, čo vidíš!“

Jamie k nemu podišiel bližšie a rozhladel sa dookola, úporne premýšľajúc, ako čo najpresnejšie zhmotniť to, čo vidí zrakom, do slov, slov mimoriadne priliehavých – chcel predsa docieľiť, aby mal pred sebou Santiago dokonalý obraz.

„Ja neviem... je to tu rovnaké ako inde...“

Starec jeho odpoveď ignoroval. „Vidíš studňu?“ spýtal sa.

Jamie najskôr pokrútil hlavou, potom dodal: „Nie.“ Opäť bez akéhokoľvek záujmu. Nevidel jednoducho nič, rovnako ako Santiago. Načo sa pretvarovať?

„Pozri sa znovu.“ Jamie odrazu cítil, že niečo je inak. Otočil sa a čakal, že na mieste uvidí studňu, a skutočne ju uvidel. Isteže áno. Bola tam predsa odjakživa.

„Niekedy, keď hľadáme, musíme zájsť až ku koreňom.“ Santiagov hlas bol pokojný ako hádam nikdy. Starý muž sa pohodlne usadil na zmáčanú zem a kvapky ho obmývali ako more pevninu. Lebo on *bol* pevninou. Najpôvodnejšia časť, ktorá prečká všetko a všetkých.

Jamie vedel, čo treba vykonať. Vrátil sa nazad do dediny a našiel v jednej z chatrčí lano. Ani na okamih nezapochoval, že by znova nenašiel cestu k studni. Keď po druhýkrát dorazil na čistinu, uvidel, že starcove kolená sú zaborené

o čosi hlbšie v rozmokvanej pôde a na sekundu videl pred očami bláznivý obraz drobnej postavičky, ktorú pohlcujú útroby zeme.

Pristúpil až k okraju studne a nazrel dnu. Odpoveďou mu bola len tma a ticho. Povraz uviazal o jeden zo stromov na okraji čistinky a niekoľkokrát prudko potiahol, aby sa uistil, či je dobre utiahnutý. Potom hodil do studne kamienok – skôr preto aby to vyskúšal ako pre očakávaný efekt; nikdy nevedel, akým spôsobom sa hĺbka vlastne zisťuje. Kamienok dopadol sotva po troch sekundách, napodiv sa však neozvalo čľupnutie, ale cinknutie. Jamie usúdil, že lano je dostatočne dlhé – koniec koncov mu nič iné ako dúfať v to nezostávalo. Koľko môžu byť tri sekundy vertikálnym pádom? Treba počítať s odporom vzduchu? Dažďom? Ako rýchlo kamienok padal? Jamie sa z ničoho nič rozrehotal, ale jeho smiech vzápätí plynule prešiel do plaču. Spomenul si na svoje školské časy a na to, ako veľmi podobné záležitosti neznášal. Ako sa snažil vyhnúť každej skúške z fyziky, lebo *na to skrátka nemal gény*. A ako potom skúšky nemohol robiť, ani keby chcel, lebo sa stala tá nehoda...

Ďakoval dažďu za to, že maskuje jeho slzy, aj keď nebol nablízku nik, kto by ich mohol vidieť. Hodil druhý koniec lana dolu do tmy a začal zliezať. Cítil, ako je vo vnútri chladno, a tušil, že ten chlad predznamenáva strach. Na dne studne bola vlhká kamenná podlaha. Tak trochu očakával, že steny budú zdobiť dvojrady faklí, ale zdroj svetla nepochádzal odtiaľ. Vlastne tam žiaden zdroj svetla nebol. Jamie jednoducho videl. Keď podišiel hlbšie do chodby, uvidel na stene veľký nápis vytesaný v nejakom jazyku. Jamie ho vedel prečítať, bolo to také jednoduché a jasné

Osvietení svetlo nepotrebujú.

Chodba sa zvažovala mierne doprava. Keď prišiel na jej koniec, ocitol sa vo veľkej kamennej miestnosti. Všade le-

žalo veľké množstvo kníh a zvitkov. Niektoré boli úhľadne usporiadané v radoch na policiach, iné sa zasa ledabolo povalovali na studenej kamennej dlážke a ich povytŕhané stránky tapetovali zem. Vo vzduchu bolo cítiť rozmočený papier, spráchnivený papier, ohorený i celkom spálený papier, papier čerstvý aj papier, ktorý pretrval už mnoho rokov. Informácie prúdili všade naokolo a on priam videl zväzky kadejakých písmen pozmotávaných do slov – bez toho, aby otvoril čo i len jedinú knihu.

Pristúpil k najbližšiemu stolu, na ktorom ležala roztvorená kniha. Bola písaná ľudskou rukou a zviazaná veľmi jednoducho. Keď sa Jamie začítal do samotných riadkov, zistil, že im rozumie. Narýchlo listoval v snahe nájsť niečo ako nadpis, stránky však boli stále rovnako monotónne.

Podľa všetkého prvotný plán nebol úspešný. Jeho jednoduchá konštrukcia, ako bolo odzačiatku predpokladané, do itej miery funguje, ale v konečnom dôsledku prapôvodný zámer nespĺňa a jeho zmysel nikam neposúva. Mysleli sme, že ak vybraná skupina ľudí bude obdarená večným zdravím a ak ich zmýšľanie dostatočne ovplyvnia účinky bylín, nenájdu sa žiadne dôvody k rozkolom či hádkam medzi nimi. Táto časť bola splnená, problém však spočíva v tom, že dlhodobé užívanie spôsobuje predčasnú smrť. Takisto si nemôžeme dovoliť priveľké rozrastenie komunity, pretože by bolo nemožné kontrolovať každého jednotlivca. Stále je však otázne, či je pre nich bezstarostný, na druhej strane ničím nenaplnený život skutočne lepší.

Jamie odtrhol zrak od stránok, pomaly prešiel k policiam a vybral z jednej náhodný zväzok. Sfúkol z dosák vrstvu prachu a začítal sa do náhodnej pasáže. Vyzerala ako záznam z denníka.

Pred niekoľkými dňami do Kolísky poslali ďalšiu várku, celkovo tridsiatu šiestu v ôsmej sérii. Súčasný počet tých, ktorí zostali v dedine, sa ustálil na dvadsiatke. V nasledujúcich dňoch rozpočítame, kto dostane do opatery nových príchodzích. Za uplynulých päť mesiacov sa narodilo dvanásť detí. Všetko sa vyriešilo dvomi návštevami Kolísky lesa.

Inde v texte:

Včera poslali do Kolísky prvú várku, štyridsiatu v ôsmej sérii. Súčasný počet tých, ktorí zostali v dedine, je sedemnásť. V najbližších dňoch prebehne rozpočítanie. Nenarodilo sa žiadne dieťa, historicky najnižší počet. Čakáme na nových príchodzích.

Dátum odoslania ďalšej várky a blíži, počet presahuje normu o jedného človeka. Súčasný počet je šesťdesiatjeden, Do Kolísky pôjde tridsaťšesť v štyroch várkach.

Zápisky boli nejasné, ale Jamie začínal pozvoľna chápať. Vtom jeho pozornosť upútalo čosi modré v rohu miestnosti, čosi, čo napodiv nevyzeralo ako kniha. Bol to jeho batoh a on sa k nemu ihneď vrhol.

„Takže ho nenašli, však?“ mrmlal si. Z diaľky k nemu doliehali zvuky búrky zúriacej vonku, lenže v jeho vnútri sa odohrávala búrka celkom iná. Ktosi tu klamal a Soledad bude musieť zodpovedať niekoľko otázok. Zrazu otupenie opadlo a vystriedala ho neprirodzená ostražitosť.

V batohu našiel všetko, čo si tam pôvodne vzal. Veci boli ešte trochu rozmočené, ale keď vyskúšal svoj prehrávač, fungoval. Jedna vec tam bola dokonca navyše – prázdny zošit. Vyzeral presne ako ten, z ktorého pred malou chvíľou čítal a na prvej strane stálo v čitateľnom jazyku: *Nový zapisovateľ: Jamie Beckett*.

Čo to má znamenať? On má pokračovať v zaznamenávaní tých... tých vecí? Kto to tam nechal? Kto to vlastne dovtedy robil? Kto dedinu pozoruje? Vie vôbec Soledad niečo?

Keď opäť vyliezol z diery, ihneď hľadal Santiagu, lenže ten sa nedal nikde vidieť. Pršať neprestávalo, voda bola ale to posledné, čo Jamieho znepokojovalo.

ČASŤ ŠTVRTÁ: KOLÍSKA LESA

„Je to pravda, a prvých deväť pôjde už dnes večer,“ povedala Soledad Jamiemu s úsmevom. „Som medzi nimi.“

„Prečo tam idete?“

„Je to nevyhnutné.“

„Z toho, čo som čítal, sa tam chodí za určitým účelom.“

„Je nás tu priveľa.“

„Ako to dočerta myslíte? Veď vás je sotva...“

„Šesťdesiatjeden,“ dodala zaňho. Prvýkrát Jamie počul, že by povedala číslo.

„Nevrátite sa,“ rozhodil rukami. Pokrútila hlavou a stále sa usmievala.

„No tak Soledad!“ zvolal. „Vy v tom vidíte zmysel? Celá dedina nemá zmysel. Musíte prestať. *Musíme prestať.*“

„Ako môžeš niečo také povedať po tom, čo si tu zažil,“ krútila hlavou.

„Nič som tu nezažil. Všetko bolo umelé. Možno všetko aj umelé je, ale, dofrasa, nedovolím vám tam ísť! Nepôjdete!“

„Aj ty pôjdeš,“ pokojne odvetila žena. „Raz pôjdeš.“

Jamie si zaboril tvár do dlaní.

„Santiago nemal urobiť to, čo urobil. Dostane sa mu trestu.“

„Čo je trestom za pravdu?“ vyprskol.

„Čo je odmenou za mlčanlivosť?“ Vonku pomaly svitalo a slnko sa zdalo nezvyčajne krásne, až bola škoda vyplytvať

jeho žiaru na taký deň. Ten deň by mal zostať zastretý v tme. Ticho.

„Som šesťdesiaty prvý?“ Jamie odrazu dostal závrat. Zopakoval tú vetu ešte raz, lenže bez otáznika, lebo ten tam nepatril. Soledad sa len usmievala. „Ak... ak by som sa tu neobjavil,“ koktal, „ak by som jednoducho zdochol v tej rieke, mohli by ste tu žiť ďalej.“

Ticho.

„Mali ste ma sotiť nazad.“

„Kdeže,“ odvetila Soledad. „To my nikdy nerobíme. Dali sme ti šancu, a ty sa stále nedokážeš rozhodnúť, či ju využiješ alebo nie. Tvojou úlohou je po našom odchode tu zostať s mladšími.“

„Toto je prvýkrát, kedy by som sa mal ospravedlniť za to, že žijem,“ zašepkal a odišiel.

Lesnou cestičkou sa vlieklo zo desať ľudí. Ich krok nebol rezký, ale ani unavený. Všetci vedeli, kam idú, prečo tam idú aj že sa už nevrátia. Všetci vedeli, že je to nevyhnutné. Všetci vedeli, že nastal čas, a všetci boli pripravení. Všetci svoj osud prijali.

Soledad kráčala ako prvá. Bola najstaršia v skupinke a Kolísku lesa už za života navštívila, nikdy ale s takou ľahkosťou na srdci. Nebolo treba o nič sa starať, iba kráčať.

Zvečerilo sa a po mlčanlivých tvárach stromov sa plazili tieň. Mesiak bolo cez porast sotva vidieť, ale Soledad vedela, že keď dorazia na miesto, ešte ho posledný raz uvidí. Potešilo ju to.

Kolíska lesa bola iba prázdna čistina, uprostred ktorej stál veľký vykotlaný kmeň stromu s jedným veľkým výrezom, cez ktorý sa dalo vidieť dnu i von. Bol v ňom dostatok miesta pre človeka. Jeho vek sa nedal odhadnúť, no Zapisovači oddávna tvrdili, že spolu s ním začal jestvovať Čas. Tu všet-

ko začínalo aj končilo. Počasie sa Kolíske vždy vyhýbalo. Ak pršalo, dážď padal všade len nie na čistinu; pôda bola vysušená. Ak mrzlo, teplota na túto časť lesa nemala žiaden vplyv; všetko bolo rovnaké. Ak fúkal vietor, mohol hocikde polámať konáre a rozfúkať listie; tam ale vládlo bezvetrie.

Uprostred toho všetkého rástli *byliny*. Malé rastlinky nenápadného vzrastu, jediné ktoré mali schopnosť vykličiť na tom mieste. Momentálne bolo po „žatve“, zaberali teda oveľa menej priestoru než inokedy. Toto bolo srdce všetkých halucinácií; centrum šialenstva i pokoja. Sem sa snažil Jamie Beckett dostať a Soledad mu to neumožnila.

Pocítila tú zmenu prostredia ihneď ako vkročila na popraskanú zem – čas tu chodil dookola a prelínal sa s priestorom nevídaným spôsobom. Nič tu nevydávalo zvuk. Soledad síce uvidela mesiac, ale jeho žiara bola akoby odkláňaná od jej tváre, nikdy na ňu skutočne nedosiahla. Starnúca žena nič neodďaľovala a vydala sa ku kmeňu. Vstúpila doňho a steny ju obostúpili ako drevené lono. Potom už len civela pred seba do tmy.

Nemohla to vedieť, ale to, čo sa udeje potom, je vždy rovnaké. Nič sa nemení. Nad korunami stromov sa zjaví oblak dymu, ktorý ale vzápätí nadobudne určitú podobu. A človek uprostred toho vykotlaného stromu si ihneď v mysli vybaví slovo démon, lenže sám vie, že sa mýli a že si hľadá do duše, ktorá sa mu oneskorene vracia spoza pokrútenej časovej bariéry obostierajúcej Kolísku lesa. Málokto znesie pohľad na svoju dušu. Zatiaľ to nedokázal nik.

Soledad videla niekoľko démonov. Najskôr sa nad lesom zhmotnil tvor sčasti ľudskej postavy, no tvár mu zakrývali dlhé chápadlá. Vzápätí sa zmenil na obrovskú neforemnú masu s jediným otvorom. Tá nadobudla podobu vtáka, ktorý mával vo vzduchu ľudskými rukami a z úst mu visel odhnívajúci jazyk... potom Soledad uvidela niečo neopísateľné, zľakla sa za hranice ľudských možností a viac nevidela.

„Tak toto je hudba?“ pýtal sa Santiago, zatiaľ čo Jamie upieral prázdny pohľad do steny. Posledná várka odišla pred chvíľou. Starec počúval Ódu na radosť. „Je to krásne.“

„Áno,“ prikývol bezducho Jamie. „To je.“

„Nikdy som nič také krásne nepočul. Spev vtákov sa s tým nedá porovnať.“ Slepec bol celý rozžiarený.

„To veru nedá.“

„Jamie Beckett,“ oslovil ho Santiago, „myslíš to so svojím návrhom vážne? Že môžeme odísť? Odísť z dediny?“

Jamie neodpovedal a vybehol z chatrče von.

Enrique sa mračil, ako len s pomocou svojho obočia dokázal. „Soledad by nechcela...“

„Soledad je mŕtva!“ zrúkol Jamie, až chlapec nadskočil. Jamie sa už nevedel ovládať – buď nevravel nič alebo si šiel roztrhať hrdlo.

„Nemôžeme to tu len tak opustiť!“

„Naopak. Tam vonku je to možno zlé, ale ľudia aspoň nezomierajú nezmyselne.“ Bolelo ho srdce z toho, ako veľmi chlapcovi zaklamal. „Ty ich povedieš, Rique! Vezmeš všetkých, čo zostali, a pôjdete na sever. Naučím ťa používať kompas. Vďaka Bohu že bol vodotesný...“ Napoly si mrmlal a napoly kričal, nerozlišoval to. Chlapca ale znepokojoval jeho výzor. Od rána vypil už asi desať šálok *bylinného* čaju a aj teraz zvieral v ruke pohár. Vlasý mal strapaté.

„Ty s nami nejdeš, Jamie Beckett? Ty nás nepovedieš?“

„Ja trafím aj sám.“

Enrique premýšľal. „Čo Santiago?“

„Pôjde s vami. Neboj sa, nebude na príťaž.“

„Kedy vyrazíme?“

Jamie na chlapca pozrel. „Nie je dôvod odkladať to.“

Jamie Beckett nikdy nemal dočinenia s demolíciami, nemohol teda vedieť, ako bude dynamit fungovať, ani či ho bude dosť. Mohol sa len domnievať a dúfať, že škody, ktoré výbuch spôsobí, budú nenapraviteľné.

Zostal v dedine sám. Jeho plán úniku sa mu v prvej chvíli zdal dobrý, lenže keď nad ním triezvo uvažoval, neočakával, že sa Enrique s ostatnými dostanú do civilizácie bez problémov. Vedel, že si ich niekto vyhlíadne – ten istý niekto, kto na nich celé veky upieral oči, ten, kto Jamieho zachránil nadránom a podhodil ho Soledad neskoro večer. Nie, Jamie nedokázal zaručiť ich bezpečnosť; mohol sa však postarať o to, aby sa nemali kam vrátiť.

Výbušniny rozmiestnil primerane, aby pokryli čo najväčšiu plochu, potom mu však došlo, že neexistuje žiaden praktický spôsob, ako ich môže odpáliť všetky naraz. Vzal teda nazad všetky šúľky dynamitu a pozväzoval ich dohromady. Knoty skrútil k sebe. Skontroloval, či zapalovač funguje, a vydal sa na posledné miesto.

Čistinu pokrývalo tridsaťšesť tiel, všetky nehybné. Jamie ignoroval nutkanie pozrieť im do tvárí, rovnako ako vyhľadať Soledad. Zaujímal ho už len dutý kmeň uprostred. Bolo v ňom ešte jedno mŕtve telo, ktoré musel so zavretými očami vyniesť. Potom sám zaujal jeho miesto. Pevnejšie zovrel zväzok hnedých valčekov v jednej ruke a druhou sa pokúšal zapáliť oheň. Podarilo sa to na druhýkrát. Plameň oblizol knot a Jamie už len odovzdane počkal, kým zápalná šnúra dohorí.

Enrique kráčal na čele. Zriedkakedy býval na čele a teraz si to veľmi užíval. Robil, ako mu Jamie Beckett kázal: nespúšťal oči zo strelky. Vždy si udržoval pred ostatnými náskok aspoň dvadsiatich metrov, pre prípad že by sa niečo udialo.

Rozmýšľal, aké to bude vo svete Jamieho Becketta, a či mu aj tam budú hovoriť Rique. Odrazu ho ale premkol zvláštny pocit. Začal premýšľať nad správnosťou svojho konania. Nebol na také niečo zvyknutý, pretože celý svoj život len počúval druhých, múdrejších. On sám vlastne *nevedel* premýšľať. Každý, kto by vtedy videl chlapcovu tvár, povedal by, že vidí blázna. V jeho mysli sa všetko zmenilo. A v jednom momente toho *Americana* neznášal. Neposlúchne ho! Nie! Ako by mohol? Nesmie opustiť dedinu! Vráti sa, bude pokračovať v tradícii a robiť to, čo mal robiť vždy – podriaďovať sa. A keď bude dosť veľký

(Enriqueho škľab bol hrôzostrašný...)

vyberie sa do Kolísky lesa...

Magické ticho preťal výbuch.

Výňatok z článku španielskych novín El Périodico:

Zalesnenou oblasťou v okolí mesta Vilanueva de los Infantes včera v noci otriasol výbuch. Na mieste sa našli telá štyroch mužov. Je pravdepodobné, že sa jedná o stratených turistov, ktorí sa do tejto lokality vybrali pred mesiacom a nevrátili sa. Príčina výbuchu bude známa po pyrotechnickej obhliadke.

O dedine nepadla ani zmienka.

BEÁTA TAKÁČOVÁ:

SOTA

*Áno, druhá poviedka od tej istej autorky, ale nemôžem si pomôcť.
Obrazové kreácie ma lákajú.*

Ivan Pullman

Dekan sa ku mne naklonil a otcovsky sa mi prihovril: „Prečo to robíte?“ Na otázku som bol pripravený: „V škole som výborne...“ zastavil ma pohrdavým mávnutím ruky.

„Nie, ja myslím, prečo si to robíte? Prečo si kazíte život?“

Netušil som, kam tým mieri, nič som si nepichal.

„Prečo sa snažíte dostať na túto fakultu? Je to strata času. Už tri roky sa to tu pokúšam zavrieť, ale vždy sa nájde nejaký kripeľ, ktorý mi sem polezie, lebo si myslí, že keď napokon opustí brány tejto školy, zvolá: Som učený! rozprestrie ruky a na hrud' sa mu nahrnú majitelia firiem nadržaní, aby pre nich pracoval. Ale to sa nestane – do lona mu spadne plechovka vyhodená z najbližšieho okna a aj to len v tom lepšom prípade.“

Deň sa začal zle – na univerzitu ma neprijali, mal som sto chutí ísť za najbližší roh a o niečo sa obesiť. Neskôr večer som ľutoval, že som si nekúpil povrázok, kým mi nezablokovali kreditku, ale to bolo až potom, čo ma našli kľačať s vražednou zbraňou pri mŕtvoľe. Zbraň – hygienická vreckovka – bola usvedčujúcim dôkazom, našli na nej moju krv. (Rozbil som si nos!) Nakoniec sa okuliarnaté dievča, s ktorým som trávil večer – v poslednom čase nie som veľmi vyberavý, stačí mi všetko, čo nemá fúzy, (alebo aspoň nie príliš husté) – rozplakalo a najbližšie stojacemu polišovi, ktorý tiež celkom spadol do mojej kategórie, odprisahalo, že videlo, ako som tomu

mŕtvemu napchal vreckovku do krku a udusil ho. Nemusím spomínať, kde som strávil nasledujúcu noc.

Ráno ma predstavili právnikovi. Bol to typ človeka, ktorý by vás odstrelil aj za močenie na verejnosti, čiže na mňa pozeral, akoby som mu zjedol obed. Len čo sme osameli, bolo osem, začal mi nadávať a prestal, až keď som cez škvŕkanie jeho žalúdka nerozoznával slová. Tak som sa o desiatej ocitol sám v kancelárii na policajnej stanici. Prišla moja šanca.

Listoval som v trestnom registri ako v šlabikári. Vedel som, že musí existovať precedens, na základe ktorého ma bez dostatku dôkazov neodsúdia. Plných prípadov boli stovky – mediálne známe hviezdy a hviezdičky púšťali za viacnásobné vraždy na kauciu, prečo by nepustili mňa?! Hľadal som zločincov, o ktorých som vedel, že ich prepustenie nebolo celkom kóšer a našiel som ich viac, ako som čakal...

Crowberre, trojnásobná vražda, podpaľačstvo, ale v záhlaví nápis PREPUSTENÝ a ako dôvod uvedené štyri písmená: SOTA. Zamračil som sa – sto pro úplatok. Mel Kaplinská... únos, vydieranie, pokus o vraždu... SOTA. Belver – SOTA. Vraždy, vydieranie, podpaľačstvo... SOTA. SOTA. SOTA. A všetci prepustení. Nemohol som to nechať tak. Tá skratka neznamenalala vôbec nič! Žeby som skontroloval aj súkromný PC môjho právnik?

Otvorili sa dvere. Sedel som s nohami na stole s trestným registrom v rukách. Kašlal som na všetko. To som bol ešte presvedčený, že hlbšie bahno, než v akom som bol vtedy, neexistuje. Dovnútra sa nahla horná polovica tela obrovského lysého černocho. Keď ma uvidel, srdečne sa usmial a vyceril zuby ako hviezdičky.

„Čítaš, čítaš?“ Bol to presne ten typ veľkých tučných policajných šéfov z amerických filmov.

„Listujem,“ prehodil som.

Starostlivo zavrel dvere, obišiel stôl a nahol sa mi cez plece.

„Uhm, študuješ veľké ryby!“

Prstom som poklepal po nápise SOTA.

„Koľko to bolo? Stotisíc? Pol milióna? Koľko dnes stojí opušťák za úkladné vraždy?“

„Čo to trepeš? Slovo korupcia som v živote nepočul a neviem ho ani poriadne vysloviť!“

„Jasné. Chlapík ako ja si pri takých cenách nevrzne.“

„Chlapče, si presvedčený, že hlbšie bahno, než v akom si teraz, neexistuje?“

Moje zúfalstvo bolo zjavné, alebo som až taký priehľadný? Prikývol som. Mal som inú možnosť?

Zasmial sa. Neskôr som pochopil, ako smiešne som musel vyzeráť – chlapec z dobrej rodiny trasúci sa o svoj zadok, ktorý si mal najbližších desať rokov chladiť na väzenskej lavičke.

„SOTA. Sú tu medzinárodne hľadani kriminalnici, cez ministerstvo by vám to neprešlo!“

Prevrátil očami a vliekol sa k dverám. Ako tvrdý poliš sa ma rozhodol ignorovať, ale bol v pokušení mi to povedať. Z jeho závratného tempa som vycítil, že stačí náznak a všetko mi vyklopí. A že sa mi pri tom bude rehoť. Ja, hlupák, som ho mal vtedy nechať ísť. Ale ozval som sa: „Dobre, choďte si! Príde môj starý a všetko mi vytmaví!“

Znelo to absolútne neprirodzene – možno aj preto, že som sa hanbil, ako to hovorím o svojom právnikovi. No pokračoval som: „Možno nemám stotisíc na rozdávanie, ale ten chren vás udá, tým si buďte istý!“

Stále som mu vykal – za túto hranicu grázlovstva som sa ešte nedostal.

Zastal. Vychutnal si dve sekundy efektu, potom prišiel ku mne, oprel sa o stôl a pozrel mi do očí. (Uhol som pohľadom.)

„Ty si, chlape,“ cítil som sa ako čivava pod priveľkým zádkom, „naozaj myslíš, že tu ide o úplatky? SOTA nestojí

o žiadne prachy, zabudni na neho, je od teba tak ďaleko ako Jupiter od Snehulienky.“

„Haha. Vtipné,“ okomentoval som sucho. „SOTA je on? Kto...?“

„Zabudni. Naozaj si myslíš, že niekto, kto očistil Crowberra, si bude špiniť ruky s opitým študentíkom?“

Keď ma zatkli, niečo som nadýchal.

„SOTA je právnik. Nejde mu o prachy?“ skrsla vo mne nádej. Vo svojej naivite a egoizme som veril, že som už jednou nohou na SOTovom zozname.

„Právnik?“ očividne sa bavil. „Nie, nie, nie. SOTA si nekomplikuje život zákonmi, stačí mu, že sa nikdy nemýli. Ak existuje spravodlivosť, tak nosí jeho meno.“

Čumel som na neho skleným pohľadom. To schladilo jeho nadšenie.

„Ty by si ho možno nazval detektívom,“ poklopal mi po hlave.

„Niečo ako Murplová?“

Chvíľu bojoval sám so sebou a s výrazom svojej tváre.

„Áno,“ precedil pomedzi zuby, „ak to tvojmu univerzitnému mozgu pomôže, tak ako Murplová.“

Zaplesol za sebou dvere. Nechcel so mnou strácať čas. Ale ja som sa chcel dostať von! Vedel som, že u nás za vraždy posielajú ľudí na elektrické kreslo a ak ma nevinného zatkli, ktovie, kam to až dotiahnu? A to som sa ráno bál, že mi otec prestane posilať vreckové, lebo ma neprijali na univerzitu.

Bolo osem hodín večer, zdochýnal som na stoličke a počúval výlevy svojho právnik. Pred očami sa mi mihali ľudia, ktorých som už ani nevnímal, presedel som tu celý deň a rozmýšľal, prečo sa cítim tak mizerne. Potom som na to prišiel. „Môžem ísť na toaletu?“

Na konskej pretiahnutej tvári, ktorej som skočil doprostred slova, sa zavrela veľká roztvorená diera.

„Nechaj ho, dofrasa! Musím si zavolať,“ rozkázal unavene tlstý čierny poliš, s ktorým som sa už rozprával. Ako dlho tu sedí?

Držiac si žalúdok a nepochybujúc, že ľudská duša je naozaj nad močovým mechúrom, som vychádzal z wecka. Sčista-jasna sa predou mnou vynoril tlstoch šepkajúci niečo do slúchadla telefónu. Pohľady sa nám stretli. Neurobil som nič zlé, ale mal som pocit, že som sa ocitol v nesprávnom čase na nesprávnom mieste. Cúvol som o krok.

Poliš pustil slúchadlo. Potom sa náhle odvrátil a odkráčal.

Hypnotizovaný malým predmetom poskakujúcim na šnúre som sa blížil k linke. Bože, prosím, nech sú v tomto oriešku nejaké pekné šatičky!

Chytil som slúchadlo, ale namiesto aby som ho zložil, som si ho priložil k uchu.

„Haló?“ Hlas sa mi triasol.

Ticho. Ale na druhej strane niekto bol.

Už som druhýkrát otváral ústa, keď sa neznámy ozval: „Chceli ste so mnou hovoriť.“

„Obávam sa, že nie som ten, za koho ma...“

„Zatkli vás za vraždu muža v parku, krvavou vreckovkou...“

Zatajil som dych.

„A vy ste SOTA.“

Neodpovedal. Možno ma ten tlstý hajzel vodí za nos. To by sa mu tak podobalo! Ale topiaci sa stebľa chytá...

„Pomôžete mi? Ja som to...“

„Nezaujíma ma nijaká verzia a fakty poznám.“

„Ako sa vám revanšujem?“

Chvíľu bolo ticho. Preglgol som.

„O tom je predčasné hovoriť. Za ten čas nič nepodnikajte a nehládajte ma.“

„Vy to nechápete! Som vo väzbe! Neustále sa ma niečo pýtajú, chcú to čo najskôr uzavrieť!“

„Držte sa pravdivej verzie,“ zašepkal, „žiadne okľuky, žiadne výhovorky, žiadna fantázia. Radšej nemyslite. Ostatní pracujú za vás.“

Kým som stihol opäť otvoriť ústa, zložil. Musel počuť môj nádyh, hajzel.

Vrátil som sa do kanclu. Pripadal som si ako sprostý dobrák, do ktorého si každý kopne – na čo som sa tu vracal? Len čo som sa ukázal vo dverách, upreli na mňa vyčítavé pohľady – bol som dlho. Usadil som sa s výčitkami svedomia. Hneď ma rozčúлил tlstochov absolútne normálny výraz tváre.

„Bavíš sa, čo?“ precedil som pomedzi zuby.

Hodil na mňa nezaujatý pohľad, zrejme ani nerozumel, čo som povedal.

„Tak si to zopakujeme,“ navrhol môj právnik.

„Čože?!“ neovládol som sa a hoci sa poliš tváril nenápadne, staval by som sa, že vykrikol so mnou.

A ďalšia noc v kýbli. Prvé, čo som ráno uvidel, bol tlstochov ksicht, keď otvoril dvere mojej cely.

„Si nevinný?“

Prikývol som.

„To znamená, že akoukoľvek blbosťou si môžeš narobiť len nepríjemnosti.“

Nevedel som, kam tým mieri, kým ma nevyviedol na ulicu a nezašiel kúpiť nejaké šišky alebo čo. Nechcel, aby som ušiel, čo korešpondovalo so SOTovou radou, aby som ho neľadala, a v mojej šo-
kom zdegenerovanej hlave ihneď skrsla myšlienka neposlúchnuť, nech to stojí čokoľvek – na zvýšenie sebavedomia som si vytvoril pud nenávisti voči fízlom: aby som nebol nula, ale „grázel“. Kázal mi nastúpiť do auta a zmizol, no ako dlhoročný fanúšik akčných filmov som bol sklamaný – žiadne putá. Ako zadržaný vo väzbe som bol sklamaný tiež – v zapalovalí nenechal kľúč.

Áno, vtedy som mohol ujsť, ale že som to ja, o desať minút som chrústal šišku a počúval kecy môjho strážcu. Bol som zo seba znechutený a hĺbka môjho znechutenia by sa bola prehlbovala každou minútou... keby ma z úvah nevytrhlo zvonenie telefónu. Znehybnel som so zubami v šiške, keď som až na zadnom sedadle rozoznal rev môjho starostlivého právnik.

„Keď sme sa na tom dohadovali včera, mal si dočasná výpadok prúdu? Odteraz ide chlapec na moje triko,“ nevzrušene ho prerušil poliš. (Doteraz neviem, ako volať veľké, čierne, plešaté individuum sediace na prednom sedadle.)

Na chvíľu nastalo ticho – môj starý sa zrejme potreboval nadýchnuť – potom som jasne, hoci právnikov hlas bol hnevom, astmou a technikou skreslený, počul slová: „Také sú SOTove pravidlá?“

Černoch si otrávene vzdychol ako človek, ktorého deti otravujú rečami o veciach, ktorým nerozumejú.

„Nie,“ odpovedal chladne, „to sú moje pravidlá!“ A pokojne zložil.

Znovu som začal prežívať, ale šlo to ťažko.

„Hachce je prototyp človeka, akým sa hovorí blázon. Takých ešte stretneš veľa.“

Prehltol som.

„Kam ma to vieš?“

„Dohodli sme sa s pánom Hachom,“ uškrnul sa, „že tvoj prípad preberám ja...“

„Ste právnik?“

„Detektív. Ale práve tak by si si mohol najat' za obhajcu tamtoho zrazeného psa ako Hacha.“

Uvedomil som si múdrosť jeho slov skôr, než ich povedal.

„To znamená, že v tej diere neostaneš už ani minútu,“ namieril si prstom cez plece, „a to znamená, že budeš robiť, čo ti poviem, ako ti poviem a kedy ti poviem a keď ti nepoviem, nebudeš mi vyžierať šišky!“ zabuchol predou mnou ružovú

krabicu. Po chvíli mi ju podal: „To bola, samozrejme, len názorná ukážka. Ponúkni sa.“

Pred výškovou budovou zastalo auto a ja som chvíľu dúfal, že v ňom nesedím. Keď však poliš otvoril dvere so slovami: „Slečna?“ nebolo pochyb, že za nimi sedím ja. Vyšiel som do zastrčeného ticha ulice a vošiel do pustého ticha vrátnicei. Bol tam starý dzed s jedným zubom.

„Izba 215!“ rozkázal poliš.

Pochyboval som, že je v celom moteli viac ako desať izieb.

Dzed hodil na pult jediný kľúč visiaci na vešiakovkej stene. Na štítku naozaj písalo 215. Vyšli sme na poschodie a medzi niekoľkými dverami označenými trojcifernými číslami našli tie pravé. V izbe bola čistá posteľ, skriňa, balkónové dvere a umývadlo.

„Prídeš na to,“ položil mi ruku na plece, keď uvidel môj pohľad.

„Prečo SOTu každý pozná a nik o ňom nevie?“ zmenil som tému a vyšiel na balkón zakrútený do vetrovky.

„Skôr je to naopak. Každý o ňom vie a nikto... Bude to preto, že SOTA je niečo príliš absurdné pre náš svet,“ podišiel ku mne a so záujmom sledoval ruch ulice. „Absurdná predstava... že možno v jednom z tých áut sedí niekto, na koho sa dá spoľahnúť.“

Za budovou oproti som rozoznal park, kde sa stala vražda.

„Prečo sa o mňa SOTA zaujíma?“

„Je to jeho rajón,“ rozprestrel černocho ruky.

Bola niekde v tej vete skrytá odpoveď na otázku, čo tu robím? Byť tak blízko SOTu, možno to bola súčasť plánu... No uvedomil som si, že v takom malom meste je to všade rovnaké a že ak mohol obsadiť obytné bloky aj mestskú políciu, mohol obsadiť čokoľvek. Moja prítomnosť v izbe 215 bola nezmyselná. Poliš mi neprikázal tu zostať, ale jednozubý dzed za pultom a ubytovanie v SOTovom rajóne mi našepkávali,

že skôr, než by sa ma snažili väzniť vo vnútri, chcú ma zvonku sledovať. Nie som väzeň, a predsa na tom nie som o nič lepšie.

Celý deň som preležal na posteli, lebo jediné, čo sa tu okrem toho dalo robiť, bolo umývanie rúk. Príchod večera ma prekvapil – netušil som, že by nejaký človek dokázal stráviť celý deň v jednej polohe. Poloha... to slovo vo mne evokovalo toľko krásnych chvíľ, že som nevydržal ten náhly príval energie a vstal. Vo vrecku mi zacvengali drobné – dôkaz, že ešte stále som sám sebe pánom.

Na policajnej stanici sa držali motta: na čo okrádať zadržaných, stačí im podstrčiť telefón na mince! Z nejakého zvláštneho dôvodu som ich ušetril, asi ma nelákala predstava rozhovoru: Ahoj!

Ahoj, miláčik! (V mojich predstavách ma nejaký ženský hlas vždy oslovoval miláčik, tuším sa zo mňa za tie dve noci stal rodinný typ.) Ako sa máš?

No, ide to, ale nevzali ma na školu.

Vážne? To je strašné! (ustarane.)

Ani nie, vlastne mi to vôbec nevaďí – aj tak by som nemohol študovať. Zatkli ma pre podozrenie z vraždy.

Chúďatko!

Ale nie je to také zlé, mám vlastný bytík s výhľadom na park, kde sa stala bizarná vražda...

Rýchlym krokom a so sklonenou hlavou som zišiel po schodoch a popri vrátnikovi, aby ma nestihol zastaviť – možno si ma ani nevšimol. Kráčal som prázdnu ulicou, počúval výkriky ožranov a nazeral do prízemných okien zatiahnutých papierovou roletou, odkiaľ vychádzali. Vyhliadol som si bar, ktorého schodíky neviedli z ulice nadol a vkĺzol dnu.

Ako som vošiel, zostal som stáť zastrčený a neviditeľný v kúte, snažiac sa príliš nedýchať (bolo tam nafajčené a vzduch vydýchaný na zomdletie), až kým som si neuvedomil, čo to,

dočerta, robím. Sklamane som zistil, že poldeci, minerálku ani džús si za svojich sedem korún nekúpim, a tak som sa len snažil tváriť nenápadne. No neľutoval som, že sa neosviežim, lebo som videl, ako barman oplachuje poháre v stokrát použitej vode a nalieva do nich niečo, čo ju nesmierne pripomínalo.

Bol to pajzel.

Zo dvakrát prešla okolo mňa žena s veľavýznamným pohľadom a keď sa na mňa tretikrát pozrela, že čo chceš, keď si prišiel očumovať, tak si nájdi ľahšiu a zabudni, že si pred tebou niečo stiahnem, a ja v strachu, aby si to nerozmyslela, som radšej zdúchol ani nič nepovedala.

Ako som sa tak rozhliadal, začínal som mať stále silnejší pocit, že som z toho baru nemal vychádzať. Stál som v strede špi navej ulice a nemal som šajnu, ako sa dostať späť – groteskne to pripomínalo moju zložitú právnickú situáciu: ani odtiaľto nebolo návratu. Bol som v tom najzastrčenejšom gete v najzastrčenejšom meste, aké si dokážete predstaviť – jednoducho v riti.

Zúfalo som sa pokúšal spomenúť si, kde som, a keby som sa dnes doobeda neďíval zo svojho balkóna romanticky zahmleným pohľadom, aj by som to vedel. Tu niekde bol park. Striaslo ma, keď som si to uvedomil, ale v skutočnosti bolo až morbidne, ako málo ma to zaujímalo.

Áno, bol tam, v tme na konci ulice.

Primotkal som sa až k vstupnej bráne, ktorá bola osvetlená dvoma tlejúcimi pouličnými lampami (fakt nechápem, ako môže lampa tlieť, ale stalo sa) a pohnutý zvláštnym pocitom spolupatričnosti k všetkým živlom, čo sa večer prechádzajú, aby spravili svoj život aspoň na chvíľu znesiteľným, som ňou smelo prešiel. Až po dvoch metroch mi napadlo, že ak na mňa z kríkov vyskočí nejaký maniak, asi mi nepomôže, ak mu len zakývam a smutne prerečiem: „Aj ja som v tom namočený, kamoš.“

Bál som sa. Bože, ako som sa bál. Ak by mal môj príbeh naďalej pokračovať tak cynicky ako doteraz, oslepil by ma žiarovkou nejaký strážca verejnej bezpečnosti, vynadal by mi a odviedol ma domov. No také šťastie som nemal.

Nieko ma chytil za plece. Myslel som, že od ľaku vyplvne dušu, ale kým som sa stihol spamätať, neznámy ma prinútil kľaknúť na zem. Po prvotnom úľaku som si uvedomil, že som naozaj presne tam, kde som nikdy nechcel byť ani v tých najhorších snoch. *Toto sa obyčajným ľuďom ako ja nestáva.*

Nevedel som, aká úchylka vyhnala tohto muža do ulíc o takomto čase, tak som nevedel, o čom s ním vyjednávať a jediné, na čo zaberali všetci – peniaze – som nemal.

„Čo tu chceš?“

(Tento sebavedomý, bezočivý výkrik nebol môj.)

Nevedel som, kto to je, nevidel som mu tvár, vlastne som nevidel nič. Nemohol som si tipnúť či je to predsa len poliš, (tomu som neveril), alebo vreckár (čo bola blbosť). Nevedel som či patrí k „dobrým,“ alebo „zlým“ a tým pádom ani ktorá odpoveď je správna. Ale ak mám pykať, tak radšej za pravdu. „SOTu.“

Ticho. Asi ma dobre nepočul alebo, ak o SOTovi nikdy nepočul, mi nerozumel, čo bolo pravdepodobnejšie.

Zacítil som pohyb. Nevedel som, čo chce robiť, ale ja som využil chvíľu, keď som sa mohol posunúť, a šmýkajúc sa na kolenách som opakoval meno, ktoré vytlačilo pojem *mama* z môjho slovníka, keď som sa druhýkrát narodil. Viem isto, že sa to stalo, lebo *toto sa obyčajným ľuďom nestáva.* (Už ma netrápili ceny cigariet.)

„Hľadám SOTU!“ stále som to opakoval a kričal, aj keď ma kopol do chrbta a ja som sa doplazil asi o meter ďalej. Potom ma zase chytil.

Pritiahol si moju tvár k jeho, cítil som jeho dych, dych obyčajného starého chlapa z ulice, jedného z mnohých, ktorých som stretával v meste.

„Hlupák!“ zasyčal a potiahol ma dozadu, až som zase stratil rovnováhu. Z ničoho nič sa pouličná lampa rozhodla zasvietiť mi rovno do očí. Prekvapene mi pozeral do tváre a ja som si uvedomil, že on *vie*, on vážne *vie*, kto je SOTA.

Alebo si myslí, že som blázon.

Alebo oboje.

Nečakal som, že ma surovo chytí za krk a potiahne. Urobil to. Veci sa pohli a ja som znovu pocítil živočíšny strach, ktorý vo mne za posledných dvanásť sekúnd trochu uschol. Ťahal ma po ulici a ja som sa mu v tom päťami pokúšal zabrániť, ale akokoľvek som sa vzpíeral a metal, znova a znova ma zovrel a povedal: „Je neskoro.“

Áno, bolo neskoro, bolo určite niečo okolo polnoci, to viem, nemusel si mi hovoriť takúto šokujúcu informáciu. Úporne som sa snažil myslieť na hlúposti a nie na to, čo bola pravda, lebo by som za zosypal, lebo som nikdy nečakal, že by pre mňa niekedy mohlo byť *neskoro*. V hĺbke duše som bol presvedčený, že aj tie milióny ľudí, čo umierajú pri autonehodách, pri tsunami alebo v parkoch museli predsa celý život tušiť, že sa im niečo také stane.

Ťahal ma medzi budovy. Začínal som chápať, ako sa to skončí. Už som mu nemohol ujsť. Takže už aj ja som mal v sebe to vedomie – to ma vydesilo najviac. Už som nevnímal, čo sa okolo mňa deje alebo to bolo viac moje pranie – túžil som sa zobudiť, už som sa zobudil toľkokrát. Vedel som, že keby som ešte dostal šancu, žil by som svoj život inak a vedel som, že to nie je pravda.

Keď sme vošli hlbšie medzi domy, svetlo pri parku načisto skapalo a ja som pocítil niečiu ruku aj na druhom pleci. Už nebolo nič len tma a tá ruka a ja ako nezúčastnený svedok. Ťahali ma uličkou pomedzi chladné múry, ja spútaný, oni dozorcovia a odsúdil ma vlastný život. Len nasledujúca chvíľa mi mala ukázať, ako som sa mýlil, lebo môj sudca sa opíeral o jednu z tých plesnivých stien.

„Sám sa tu pýtal,“ ozval sa môj prvý únosca.

„Tak prečo sa tak moce?“ precedil cez zuby druhý.

V tmavých uličkách bolo cítiť pohyb a ruch, všetci sa ponáhľali na určené miesto a mňa tam ťahali ako obeť na oltár, aby mohli predstúpiť pred veľkňaza. Dnešná obeť mala byť krvavá a hoci som *bol* nevinný, čakal som, že ma odsúdia. Sám som začal veriť, že je to správne.

Zhodili ma na mokrú zem. Opäť tu svietilo sliepňavé svetlo, tentoraz z okien bytov. Báľ som sa, že tam uvidím tváre ďalších divákov, preto som urputne civel do zeme. Keby som zdvihol hlavu, zistil by som, ako sa mýlim. Boli sme sami.

Muži, ktorí ma viedli, ma nechali na zemi a postavili sa k ďalším dvom, ktorí stáli za SOTom.

„Prečo si prišiel?“

„Musíš im povedať pravdu!“ Môj hlas znel opäť vyššie, ako by mal.

„Tú už vedía, ale ja nedovolím, aby došlo k ďalšej vražde. Nenechám ťa tu, odvezú si ťa úrady. Tvoju obeť tu nepoznali.“

V kútoch medzi bytovkami to zašumelo. Nenechá ma tu, odvezú si ma. Nepomstia sa tomu, čo zabil v ich parku.

„Nech je spravodlivosť k tebe milosrdná a slepá, ako som nemohol byť ja.“

Niečo na jeho hlase bolo veľmi zvláštne, aj na jeho postave, na strieborných einsteinovských chuchvalcoch vlasov toho bolo zvláštne trochu viac. Nebolo mi však dožičené ho i naďalej sledovať, lebo ma zase chytili tí dvaja chlapi a vtedy opadol môj záujem o jeho frizúru.

„Hej! Čo...?“

„Prídu si po teba,“ odpovedal ľadovo pokojným hlasom.

„ALE JA SOM NEVINNÝ!“

Viem, že v nadhľade som za SOTom zaostával, ale čo by mi bolo platné, keby som len dramaticky predniesol nejaký

monológ? Takto som si aspoň mohol myslieť, že pre svoju záchranu niečo robím.

Nieko pri SOTovi pokrútil hlavou. Nie? Takže podľa nich som vrah? Ja?! Snová clona, v ktorej akoby som sa v niektorých chvíľach prípadu ocitol, sa rozpadla akoby tam ani nikdy nebola. A bola? Odrazu bolo všetko také reálne, že ani SOTov šedý oblek a elegantné topánky nedokázali vrátiť vízií môjho zadku v cele absurdný podtón.

„Ja som to neurobil! Čo to nevidíte?! A pravý vrah? Bude vraždiť ďalej! Komu pomôže, ak ma zatknú? Len jemu! Ak to urobil raz, urobí to znova! Dokázal to zhodiť na mňa, myslíte, že urobiť to znova bude pre neho problém?!“

Podobnými výkrikmi bola lemovaná moja cesta späť zo sídliska. Takže koniec, žiaden spasiteľ sa nekonal. SOTA tam stál neohrozene ako sama smrť, ale veď ňou aj bol, bol... Za chladnokrvnú vraždu, koľko to bude? Dvadsať, tridsať rokov? Doživotie? Kreslo?

Potil som sa, až som za sebou zanechával slizkú stopu, a aj tak som sa im nemohol vyšmyknúť. No asi to bolo aspoň na niečo dobré, lebo ma odrazu hodili do stredu cesty a odstúpili. Na rohu ulice sa objavilo auto. Ani som sa nestihol báť, keď ma oslepilo halogénmi a vyrazilo priamo na mňa, kým so zavrzgáním brzd zastalo.

Policajné auto!

Rozutekali sa ako krysy. Bol by som sa im vysmial do ksichtu, keby tu nejaký ostal.

Dvere auta zatreskla mohutná čierna postava, ktorej sa po uličné svetlá odrážali od lysej hlavy.

„No konečne! Ja...“

Ale poliš, hoci obrátený ku mne, pozeral na niekoho za mnou. Náhlivo som sa obzrel... stál tam SOTA.

„Povedal som mu, aby ma nehľadal. Keby som mal viac času, nemuselo to takto skončiť.“

Poliš sa tváril tak naštvane, ako som sa ja cítil, ale neopovážil sa ani ceknúť, len ma chytil za ruku a postavil zo zeme.

„Ale... veď vy sa nikdy nemýlite! Stelesnená...“

Nevedel som, na koho sa obrátiť či na SOTu, alebo na tlštocha, tak som pendloval pohľadom, až ma polišov výraz tváre umlčal. Čo je? Čo sa deje? Prečo nepovie ani slovo tomu malému panáčikovi? Lebo áno, teraz, keď som mal viac času, som si všimol, že polišovi nesiaha ani po plecía. Čo je to za chlapíka skrytého za oblekom, strapatými vlasmi a okuliarmi odrážajúcimi svetlo tlštochovej plešiny? Stavil by som sa, že mu cez ne nevidno tvár ani vo dne, ak ten týpek cez deň vôbec vychádza. No nech to bol ktokoľvek, mrazilo ma z neho a nebolo to len tým, že som päť minút presedel v studenej mláke.

„Rob si s ním, čo chceš, Dick, no nemyslím, že sa z toho nemôže dostať.“

Ďalšie SOTove slová a zase tým čudným hlasom. A poliš akoby ho ignoroval, neodvážil sa naň siahnuť jediným pohľadom. Zaujímal sa výhradne o mňa, skontroloval, v akom som stave, a zatiahol ma na zadné sedadlo auta. Bolo mi však jasné, že všetky jeho myšlienky niesli na sebe vypálený znak štyroch písmen.

Nemal som prichystaných tisíce otázok, len som cítil, že ešte tisíce vecí o tom všetkom potrebujem vedieť, ale nevedel som ktoré. Dnes však nie. Ešte je čas.

Mýlil sa, ten chlapík, pre mňa ešte nebolo neskoro.

Viezli sme sa ulicami, kde som pred chvíľou prežíval svoje nočné mory a ja som si nadával do hlupákov, keď som uvidel, ako blízko som bol známych miest – v podstate som sa celý čas motal v kruhu. Môj nový bytík sme však prešli a Dick ani nespomalil. A mlčal. Celý čas. A ja som sa nemohol pýtať. Na SOTu nie. Práve tak nie, ako na to či a prečo má týždeň sedem dní.

Kým sme spomalili, skoro som zaspal – odrazu bol svet zase gombička. Dick na mňa za to vrhol odsudzujúci pohľad, ale mal pritom smiešne einsteinovské háro, tak sa mi to asi len snívalo. Potom sme šli po schodoch, veľa, veľa schodoch – to už nebol sen, stále ma bolia nohy.

Dickova garsónka – super tuctové meno na môjho záchrancu – bola malá, plná starých prázdnych skríň s dvoma vreckami kávy a jedným použitým od čaju, dvojizbová – ako z učiteľského platu. Napriek tomu tam niekde našiel stoličku, posadil sa na ňu, na druhú posadil seba a oprel si hlavu o stôl (bez obrusu).

Potom, ale až potom, čo mi nalial čaj s cukrom, začal rozprávať, čo bolo super – keby *on* nerozprával, svet by sa musel zbláznit a mňa by stiahol so sebou. Strašidelná predstava, svet podľa SOTA.

„SOTA je ako živý boh medzi ľuďmi – chodí pomedzi nás a na koho ukáže, ide do zatratenia.“

Obaril som sa čajom, na ktorý som v nasledujúcich chmúrnych dňoch spomínal ako na studený (to lepšie zapadalo do mojej nálady úbohého študáčika).

„Som mŕtvy?“

„Ešte nie. Dnes večer trochu namakáš ramená, nech zajtra v správach vyzeráš dobre, a mne hoď tú vidličku, zlomil som hrebeň.“

Ako? Aj keď, na takej tvrdej hlave, jasné, že mu tam nechce nič rásť. (Haha.) Bolo zvláštne uvedomiť si, že existujú aj také banálne problémy ako vzhľad, ktoré ešte treba riešiť.

„A zajtra,“ hovoril, kým sa dával do poriadku, „navštívime slepecký ústav. To sa predsa patrí, nie?“

A tak sme sa na druhý deň viezli. Cítil som sa podvedený, lebo žiadni novinári neboli. Viem, znie to čudne, ale... Dočerta, môjmu prípadu by sa aspoň niekto venoval, možno by vyhlásili zbierku na moju záchranu, keby si niekto všimol,

že som v tom nevinne! Aj keď neviem, na čo by sa tie peniaze dali použiť – dá sa okresný sudca tak ľahko podplatiť? Nemal som skúsenosti ani s tým, nemal som skúsenosti v ničom, ako študent som bol rád, ak som si uvaril ryžu a trafil do práčovne, preto som len dúfal, že ma Dick bude aj naďalej viesť všade za ručičku ako doteraz.

Ci jo, dokážete si predstaviť, že sme *naozaj* zastali pred slepeckým ústavom?!

Žiadna kontrola, sem-tam sestra v bielom alebo slušne oblečená vnučka ktoviekoho (ani on to zrejme nevie, že má slušne oblečenú vnučku, veď nevidí, nie?).

Čo tu hľadáme? Štuchol som Dicka nenápadne do pleca.

„Čo máš svrab či čo? Ukludni sa!“

Čakal som inú reakciu, ale to bolo jedno.

„Čo tu hľadáme?“

„Snáď koho, nie? Myslíš, že je tu slepecká farma alebo sklad?“ odpovedal na môj vkus až priveľmi hlasno a na vkus slušne oblečenej vnučky tiež.

„Ako mi to pomôže? To ako vážne chceš vylepšiť moju reputáciu v telke?“ zašepkal som. Je možné, aby Dick včera netáral do vetra?

Prevrátil očami a keď skončil tento dôležitý úkon, cival na mňa ako na blázna.

„Chceš oblafnúť SOTu?“

„Nie, chcem mu dokázať, že som nevinný!“

Videl som na ňom, že mu s tým už leziem na nervy, ale prekonal sa a len zašomral: „To je skoro to isté, nie?“

Dobre, dobre, kašlime na formality, dôležité je, aby ma, sakra, pustili! A prečo musel zmĺknúť práve teraz?!

„Nevravel si, že SOTA sa nikdy nemýli?“ Nič nepovedal, ale to som vedel, na to som nepotreboval odpoveď. „Existuje niekto... lepší?“

Zastal a počúchal si bradu.

„Nie,“ rozhodol sa, „ale aj SOTA má nepriateľov.“

„No... Tak to by som bol nerád jedným z nich, ak všetci skončili tu.“ Dúfal som, že to vyznelo smiešne a nie tak zúfalo, ako som sa cítil.

„Nie,“ mávol rukou, „to bola moja práca.“

Nemôžem povedať, že by ma tým upokojil.

Zhrozený som bol aj z toho, čo nasledovalo – dostať sa na izbu chovanca bolo ľahšie ako navštíviť izbu 215 a to bola fakt mizerná ochrana. Možno ju nepotrebuje, bleslo mi hlavou.

A opäť tá bizarná predstava mocného ochrancu. Kedy ma konečne opustí ten syndróm Šípkovej Ruženky?

No nemal som čas filozofovať, Dick sa už vrátil so izby.

„Prišiel si obsmrdať, Dick? To naozaj neexistuje diera, do ktorej by si za mnou nevliezol?“ privítal nás slepec.

„Máš dobrú pamäť, Marv.“

„Nie, to robí tvoj ksicht, vždy, keď ho vidím, vybavujú sa mi sentimentálne spomienky.“

„Marv, si slepý.“

„Ďakujem, Dick, všimol som si.“

Bol som v pekelných rozpakoch a stále som sa musel obzerať po dverách či sa dnu nevrúti nejaká sestra, lebo Dick práve robil vec, ktorá bola na mojom zozname ohavností hneď za okradnutím dieťaťa – vysmieval sa postihnutému človeku.

„Marv, tuto slečna má problém,“ ukázal na mňa. Neviem prečo, asi zo zvyku, ale cítil som sa ako vystavený na pranie ri.

„Viem. Ale bude to horšie, keď sa zapletie so Sofiou Law.“

Netušil som, prečo by som sa mal obzerať po nejakej Sofii. Každopádne som sa nevedel zbaviť strašného pocitu, že Marv o všetkom vie a pozerá, áno, pozerá na mňa ako na špinavú fuseklu.

„Som nevinný!“ počul som sa zapišťať.

„Áno,“ uškrnul sa Marv, „ale to ti môže byť ukradnuté.“ Dick sa tváril, že ma nepozná, tak som musel čeliť Marvovi sám. „Dick, nikdy ti neodpustím, čo si urobil s mojimi očami.“

Dick konečne prejavil nejaký záujem (nie o mňa): „Na čo by ti boli, keď sú už aj tak vonku?“

„Zapchal by som si nimi uši,“ zazrel na mňa.

Odvážne som pozrel do jeho zavretých očí: „Pomôž mi!“

Pohrdavo sa usmial: „To nezávisí odo mňa. Musíš presvedčiť SOTu.“

„Ako?“ pýtal som sa, keď sme sa prechádzali po dvore. Bol naozaj krásny slnečný deň.

„Zmiznúť by bolo najlepšie.“

„Nechcem odísť! To nech ma radšej odkrágľujú!“

„Héj, Dick, to ty ho učíš podobné výrazy?“

Nenávidel som ho a to som s ním strávil asi desať minút.

„SOTA nemôže *nevedieť* pravdu, to znamená, že tu pôsobí ďalšia stránka.“

Ticho.

„Kto?“

Dick zasa prevrátil očami – čo ho od toho platia?!

„To ešte nevieme.“

„To ako niekomu nadržíava?“

„Alebo niekto veľmi presvedčivo prekrúca dôkazy a motívy.“

„Ale kto by to robil?“

Prisahal by som, že teraz prevrátil očami aj Marv.

„Vrah,“ odpovedal stručne s náznakom súcitu. Ach jaj.

„Viete,“ osmelil som sa, „ja som dúfal, že...“ tak nič. Naďalej sme sa prechádzali v chovaneckom parku v stave zvláštneho očakávania, ako keď sa má narodiť dieťa, len som si nebol istý, na čo tí dvaja čakajú. Odrazu som zastal.

„Počkať! Ak SOTA vie, kto je vrah a zámerne to zvaľuje na mňa, hoci vie, že ja som to neurobil...“

Dick zastlieskal: „Výborne! Zajtra sa ešte naučíš jesť príborom a uvidíš, že mnohé veci budú zrazu jasnejšie!“

Skosil som ho (dúfam) zničujúcim pohľadom a Marv poznamenal: „Detektívka sa zasekla na trápnom bode, keď sa zistí, že Poirot je vrah. Dobré, krpec, vitaj v matrixe!“

„Čo?!“

„V našom svete,“ objasnil Dick, „kde ti nikto neukáže vzorec, ako sa dostať k správne mu riešeniu.“

Keď sme sa viezli späť, pozoroval som mesto, od ktorého ma oddeľovalo sklo okienka a ešte čosi. Kvôli Dickovi som si nevedel vyhnáť z hlavy myšlienku, že v Matrixe bola podobná scéna. Vyhnanec vo vlastnom meste. Je zaujímavé, ako každý hneď považuje mesto, v ktorom žije, za vlastné, pričom to vôbec nie je pravda. Ak by to tak bolo, človek by v ňom mohol žiť, aj keby bol hľadaným vrahom, ale tak to nie je. Nie je žiadne vlastné mesto, sme len otrokmi spoločnosti.

Aby som vyhnal z hlavy choré myšlienky, rozhovoril som sa na neutrálnu tému.

„Je ten SOTA zločinec alebo poliš?“

„Je to hroch.“

„Hm, hroch, fajn.“

„Vieš, ako v tej rozprávke, čo je to fotón. Je to hroch. Ak by bežný blbec z Európy, čo pozná len kone a prasce, cestoval po Afrike a uvidel hrocha, pre neho by to bolo len zviera, čo sa niekedy správa ako kôň a niekedy ako prasa, niečo medzi prasaťom a koňom a možno by rozmýšľal, až kým by nedošiel k tomu, čo z toho to naozaj je. Neprijal by, že je to proste hroch, muselo by to byť buď prasa alebo kôň. Hrochy nie sú. Tak ani ty nerozmýšľaj či je poliš alebo kriminálnik, je niečím iným. Ak chceš, vymysli mu meno, osobne si ho zaradím do slovníka.“

„Máš na všetko také premakané odpovede?“ opýtal som sa mierne zelený.

„Hej,“ zahryzol sa s úsmevom do šišky, „Ale neviem variť.“

„Možno sme tam nemali ísť,“ ozval sa po chvíli a otočil sa ku mne. „Asi ti návšteva slepeckého ústavu veľmi nepomohla.“ Potom chvíľu mlčal a hrýzol si peru. V späťáku som videl, ako mu čelo zrolovali vrásky. Osobne som z Marva nebol nadšený, mal som z neho zvláštny pocit v žalúdku ako z jednonohého žobráka, proste, narušil moje kruhy, ktorými som sa ako správny asertívny sebec obrnil.

„Vieš, prečo Marv vidí, aj keď je slepý?“

Tak teraz môj žalúdok zareagoval spoľahivo. Vedel som to, sakra...! Áno, tak toto bola jedna z vecí, ktoré som medzi svoje kruhy s radosťou prijal. Ako dieťa, ktoré sa síce pred jaskyňou skoro odbaví, ale ostane, lebo chce vidieť draka.

„Stále síce verím v hrocha, ale neukazuje sa a ak je to pravda a ja sa to dozviem, to ti hovorím, že zošalím, až z toho skapem. Podpísal zmluvu s diablom, rovnako ako SOTA. Pred mnohými rokmi.“

No dobre, skvelý pocit bol fuč. Isteže. Presne toto som od Dicka mohol čakať. Ale on, stále si hryzúc peru, pokračoval: „Dúfam síce v hrocha, ale zatiaľ to nádejne nevyzerá. Niekedy sa mi na to podarí nemyslieť, ale je to ťažké, najmä ak je človek sám...“

Jeho posledná poznámka ma trochu upokojila, neviem prečo, asi myšlienka, že som v rukách psychoša bola únosnejšia ako predstava takého blízkeho dotyku človeka s diablom. Chcel som podotknúť niečo v tom zmysle, že mu to asi lezie na mozog (samota), ale dal som priestor dôležitejšej otázke.

„S akým diablom?“

„Simon Cover.“

Skrčil som sa na zadnom sedadle a hystericky sa rozrehoval. Simon Cover! Spevák z Demons, jednej z najuznávanej-

ších metalových kapiel súčasnosti stagnujúcej kvôli ľahším drogám, ktoré by sa dali maskovať a prespievať, nebyť večne v niečom naloženého gitaristu. Ale musím uznať, že na tých pár sekúnd ma dostal. Tuším som ho poznámkou o trefných odpovediach inšpiroval.

Ale Dick zvyšok cesty neprehovoril a vážny pohľad ani vrásky z čela mu nezmizli. Na chvíľu sa mu ma podarilo rozptýliť, ale teraz ma už nemohol oklamať. Starosti som mu určite spôsobil ja a to znamenalo návrat do reálnych trablov. Prečo aj ja nemôžem byť hroch v zákone?!

Išiel som zošalieť z tej postele, umývadla, vzduchu, ktorý som dýchal, akoby ho dýchal ešte niekto predou mnou a ja som sa musel uspokojiť s výdychom s jeho úst – ako umelé dýchanie alebo prosté bozky, ale bez dotyku pier. Nemohol som tu dlhšie ostať, nebol som predsa väzňom a nechcel som viac žiť vo svete, kde mi všetko pripomínalo, že ešte chvíľu a možno nebudem slobodný, veď prečo? Nemôžu... mám rovnaké právo žiť ako chcem ako ostatné miliardy ľudí, nemal som sa im dať, nikdy som sa nemal nechať zastrašiť a odvieť do tejto diery s dementným starcom. Kašlem na SOTu! V záznamoch nebol nikto, koho by usvedčil, a sám ma odovzdal do rúk zákona, v ktorom už on nehrá žiadnu rolu, a tak som vzal život a vetrovku do vlastných rúk a vyšiel do ulíc (zase). Ak si myslíte, že by to normálny človek neurobil, mýlite sa, po tom, čo sa mi stalo, som si pripadal *nesmrteľný* – ak ma nedorazilo stretnutie so SOTom, tak už prežijem všetko. (Zabudol som, že SOTA ma v skutočnosti dorazil, ale na také niečo sa ľahko zabúda.)

Opäť bary, opäť zvratky na chodníku, ale tentoraz fungujúce svetlá a žiarivé neóny, schody, čo vedú nahor, nie pod zem – toto bol študentský život, do ktorého, ako som si tvrdohlavovo nahováral, sa čoskoro vrátim.

Sedela na barovej stoličke, v pozadí nejaká hudba a možno stena, ale pri pohľade na ňu neexistovalo nič. Pre niekoho obyčajná blondína s nafúkaným úsmevom, ale mňa dostala. Možno tu už zajtra nebudem, aby som ju znova videl, pomyslel som si, a možno tu nebude ona. Nech mi vzal SOTA čokoľvek, dal mi dar týrať sám seba, až kým nedostanem, čo chcem – vďaka nemu som vedel, čo znamená prchavosť každej chvíle a slovo *možno*. A dal mi túto noc – práve tak ako mi všetky nasledujúce vzal.

Zrazu som bol pri nej a ona hľadela iba na mňa (lebo som sa tak postavil).

„Ahoj!“ opustila ma odvaha. *Čo som si, dočerta, myslel?*

„Ahoj!“ ľahostajne ma vyzvala, čoho som ďalej schopný.

Sebavedome som sa usmial. *Tak toto bude bolieť!* No, tak rozmýšľaj, čo spraviš?

Usmial som sa. (Dobre!)

„Vieš, už nejaký čas bývam v mizernom bytíku, nejakú noc dozadu som strávil za mrežami, väčšinu včerašej na ulici s divnými bláznami. Neprijali ma na školu a chcú ma zabásnuť, lebo moja hysterická kamoška odprisahala, že som nejakého chlapa zabil hygienickou vreckovkou. Okrem toho sa desím dňa, keď na to všetko prídu moji rodičia.“ Stále na mňa tak vyzývavo pozerala. „A ty... ty si to...“ uprel som zrak na stenu a rozmýšľal, „to naozaj najkrajšie, čo som za posledný... áno, za taký mesiac videl. A to je pravda. Nebudem sa tváriť ako eso alebo ako niekto, kto má na také, ako si ty, neviem tancovať a nie som ani ktovieako vtipný, ale ak myslíš, že sa na mňa dá pozrieť, tak sa pozri, lebo je dosť možné, že tu už nikdy neprídem a takú ako ty už nestretnem. A možno by som ti mal zaplatiť drink, lebo si to fakt zaslúžiš.“

Keď som skončil svoju ódu a rozmýšľal, ako to zo mňa, doppekla, mohlo vyliezť, usmiala sa.

„Hovoríš, že nevieš tancovať?“

Prekvapene som na ňu pozrel.

„Tak pod!“ schytila ma a viedla do davu, kde sa to všetko hmýrilo. Chvíľu som to vydržal, lebo svetlo sekalo každý môj pohyb a väčšinou ma ani nebolo vidno, ale nakoniec som sa od hanby sklátil pri bare. Napočudovanie si prisadla ku mne.

„Nie je to môj štýl...“ začal som.

Rýchlo ma pobozkala.

„Toto nie je ani môj štýl,“ povedala a zahľadela sa mi od očí.

„Toto vôbec nie je môj štýl.“

Prebozkávali sme sa až k jej dverám. Naozaj som nečakal, že ma dovedie až sem, ale nemal som námietky. Čo som videl (veľa toho nebolo), mala pekný bytík. A na môj vkus trochu veľkú posteľ. To ma donútilo k otázke: „Ako sa voláš?“

Odlepila sa odo mňa len na jediné slovíčko: „Alice...“

Fakt neviem, prečo som sa to pýtal, v respektíve viem, kvôli tej veľkej posteli, ale prečo práve toto? Asi som si myslel, že budem mať lepší pocit, keď budem vedieť, či manžel ma ráno a možno ešte skôr strepe, až sa nespamätám, lebo som nebol zvyknutý rýchlo si zbalíť švestky.

„Miláčik...“

„Nie!“ ozvalo sa z kúpeľne. Cez otvorené dvere som videl, ako si prečesáva vlhké vlasy. Chápem, ďalšia emancipovaná žena, ktorá nedovolí, aby ju akýkoľvek muž považoval za závislú od ich vzťahu. „Nevolaj ma ako jogurt!“

„To nie je jogurt, je to... lahodná krémová pena... Sakra, je to jogurt!!“

„Jasné, že je! Veď viem, čo jem každý deň na raňajky.“

Takže som sa mýlil, je to moje zlatíčko!

Ale inak, raňajky by neboli zlé. Vylihoval som si zakrytý v perinách a cez dvere pozeral do kúpeľne. Bolo mi fajn. Bude

mi smutno za tými veľkými modrými očami, tam, v base... No čo, bola to romantická predstava! To ešte neznamená, že som to s tou basou myslel vážne, bolo proste jednoduché rozmýšľať o tom ako o niečom abstraktnom.

Odzrazu sa dvere do kúpeľne zatresli a na ich mieste sa zjavila ďalšia ženská. Pozerala priamo na mňa s veľmi nepríjemným výrazom tváre a ja som tam ležal bezbranný a strašne som si chcel vytiahnu paplón aspoň po krk, ale uvedomil som si, že nemôžem, lebo by bolo hneď jasné, že sa jej bojím. Ale ja som sa jej nemal prečo báť, bolo to len pomenšie mladé dievča s myšacími vlasmi a kyslím úsmevom oblečené vo veľmi modernej bezďácekej bunde a rifliach. No aj tak musela vidieť, ako sa jej strašne bojím.

Pohrdavo si ma premerala a povedala tým zvláštnym hlasom. „Sofi, nechala si v posteli nejaký bodrel!“

Stekal po mne pot a zo všetkého najviac som túžil, aby som sa mohol obliecť a utekať a už nikdy viac sa nevrátiť. Pred očami som mal zvláštne tvary jeho postavy a sivá bunda zapínajúca sa na zips pripomínala sako, okrem toho mala mužské nohavice, ale to býva bežným výstrelkom.

Moje prianie sa mi vzápätí splnilo, lebo odišla a ja som na seba v priebehu troch sekúnd nahádzal všetko, na čo som dočiahol. Pri vešiakovkej stene som sa zrazil s mojou blondínkou. Jej priateľka nás bez slova alebo gesta vyšachovala z bytu, obaja sme sa viezli dole výťahom bez jediného spoločného pohľadu ako cudzí ľudia a pred panelákom sme sa rozišli.

Vybehol som na ulicu a s rozšírenými očami sa obzeral po okolí. Kde to som? Som blízko? Zvláštne, vždy, keď som vyšiel do ulíc, zabľúdil som alebo si narobil nepríjemnosti, no dnes som sa veľmi rýchlo dostal na izbu 215. A zase som ležal. A, dočerta, zase som bol v maléry.

Keď som už nemohol ležať, posadil som sa a čakal Dicka. Nedohodli sme sa, ale bolo nevyhnutné, aby prišiel. Keď sa

tak stalo, uvidel ma sedieť na kraji postele s rukami zložený-
mi v lone. Prisadol si.

„Tak?“ opáčil som nervózne.

„Spal si s jej milenkou, čo čakáš?“

„Ale veď... nepovedala mi, že je Sofia, vymyslela si iné me-
no.“

„Teraz je to už aj tak jedno. Ten profesor, čo si ho zabil...“

„Nikoho som nezabil!“

„To je fuk! Bol to profesor, ktorý ťa ráno vyhodil zo školy.“

Sedel som tam a čakal, kým mi na hlavu spadne aj posled-
ná tehla múru, ktorý som si budoval na svoju ochranu.

„On ma nevyhodil, len ma neprijal a to nie je až také zlé.“
Musel som to vysvetliť, nemohol som dovoliť, aby uveril, že
by som mal motív. „Možno mi dokonca zachránil kariéru!“
neprirodzene som sa zasmial. Ale Dick sa nesmial, vlast-
ne, prvýkrát, čo ho poznám, sa tváril primerane situácii. To
s tým musel začať práve teraz?

„Čo budeme teraz robiť?“

Teraz sa kyslo usmial: „Myslíš, že ešte môžeme niečo ro-
biť?“

Túto otázku som mu nechcel nikdy položiť: „To... akože
ma zavrú?“

Dick si dával a načas a vo mne vyvolával falošné nádeje. No
nech robil, čo chcel, tie slová raz museli prísť.

„To dievča prisahalo...“

„Ale prečo?! Ako? Ako mohla? Veď to vôbec nebola prav-
da!“

Dick sa zase uškrnul. „Aj pravda potrebuje niekoho, kto by
ju vyslovil, ináč nie je ničím.“

„Ale veď ja ti ju hovorím!“

Mávol rukou akoby chcel čo najskôr odohnať tie hlúpe slo-
vá.

„Ty si nikto!“

„A kto by bol niekto?! Pološialený bezoký úchyl, čo ma vystriíha pred šetkami a pozerá televízor?!“

„Ten by mohol. Len neviem, kto by ho počúval.“

„SOTA...“

„Ale veď SOTA už dávno vie, kto je vrah! Treba to dokázať tým hore!“ ukázal smerom, kde niekde stála policajná stanica. „Máme telo a nemáme vraha a kým nemáme vraha, vrahom si ty!“

„Kebyže som na strednej, tak z tejto rovnice odčítam telo.“

„Kebyže si v škole tak to máš za päť, nemôžeš telo odstrániť len z jednej strany rovnice, ostalo by ti na druhej v zápornej podobe.“

„Pre mňa má už aj teraz celkom zápornú podobu.“ Hlava mi klesla do dlaní. Mal som vlhkú tvár, ani som si neuvedomil, kedy som sa rozplakal. „Prečo si mi toho o SOTovi nepovedal viac?“

„A myslíš, že by ti pomohlo, keby si vedel to, čo vieš teraz?“

„A Sofi to o nej vie?“

Dick si odfrkol: „Mohla by nevedieť?“

„Ona vie o... pamätáš, hrochy, fotóny...“

„Vie,“ vzdychol si, „ale nechápe. A ja si tiež nenahováram, žeby som to pochopil.“

Vstal. Zúfalo som za ním hľadel. Musel som ho zdržať, ešte aspoň na sekundu, nemohol ma tu nechať.

„A...“ začal som rýchlo, kým nezavrel dvere, „ako sa volá?“

„Alice,“ povedal hlasom ako na pohrebe. „Alice Cover.“

„Prečo si mi klamala?“

„Prečo si mi klamal ty?“ Prstom nakreslila na pult srdiečko a pokračovala. „Mňa tu poznajú. Ju nie, tak som použila jej meno.“ Keď to hovorila, nepozerala na mňa, ale cez okno za

mnou na ulicu. Super, najprv Dick, teraz mi to robí aj ona. Nadýchol som sa, ale ona bola rýchlejšia: „Prepáč, ja... musím! Uvidíme sa!“ Schytila kabelku a zbehla dole schodmi.

Keď vyšla z baru, preletela parkovisko a ocitla sa na vlastnom sídlisku. Videla ho niekde tu – nemohla pochybovať, kde mal namierené, a tak bez zastavenia bežala ďalej, ospravedlňujúco sa usmievajúc na susedov.

Na treťom poschodí sa pred vchodom do bytu skoro zrazila s chlapíkom s polodlhými hnedými vlasmi. Privítal ju širokým úsmevom a srdečným bezokým pohľadom. Striaslo ju. Teraz nesmie zakolísť, musí ho dostať, aspoň jeho! Bála sa, že po tom, čo urobila Alice, sa už nebude môcť spoľahnúť na SOTovu ochrannú ruku.

„Čakal som na teba,“ zotrel jej úsmev z tváre. „A to s tým vedením a nevedením je trošku zvláštne.“

Trasúcimi sa rukami odomkla dvere a vošli dnu.

„Dáš si niečo?“

„Nie.“

Dočerta a teraz akože čo? Uhádol jej rozpaky, ale chvíľu sa v nich vyžíval, až potom zasadil posledný úder: „Počkám na SOTu.“

Sofi vyschlo v hrdle.

„Nemusíš tu byť.“

„Prečo?“ vôbec sa jej to nepáčilo.

„Lebo práve prichádza.“

Otvorili sa dvere a na prahu stála Alice. Sofi myslela, že odpadne, ak tu bude musieť zostať ešte chvíľu, a tak znova chytila kabelku a neostávalo jej iné ako utekať.

Alice zavrela dvere.

„Prečo si s ňou nebol?“ spýtala sa placho, ale na rovinu.

V očiach sa jej mihlo niečo ako neistota. Možno preto na chvíľu uveril, možno to bola aj pravda...že ešte môže byť čistá, že sa ešte môže vykúpiť. A ak ona môže, tak on môže jedine s ňou. (Alebo si to nahováral, lebo chcel.)

Celkom blízko pri nej na ňu hľadel a prvýkrát po dlhom čase natiahol ruku, lebo sa chcel niečoho dotknúť. Prvýkrát po dlhom čase niečo chcel. (Veď nebolo čo chcieť, keď mohol všetko mať.) A po prvýkrát po mnohých rokoch sa dotkol preto, že nevidel, jeho oči ostali slepé, lebo sa nemohol dívať, nechcel dívať na vypálené znamenie na jej čele. Keby ho len mohli vidieť aj všetci ostatní, prestali by si rozprávať mýtus o vševedúcom a všemohúcom SOTovi. Je len otrok. Rovnako ako on a mnohí ďalší.

„Marcellus Kayne?“ prečítal som si nápis na kľúčenke, ktoré som naveľa dostal od vrchnej sestry.

„To som ja,“ zjavil sa za mnou Marv a zobral mi ich z rúk.

„Nemám rád tvoje oči,“ vyletelo zo mňa po krátkom pozdrave pohľadom.

„To je od teba nerozumné,“ odpovedal, kým odomykal dvere do izby, „odsúdiť niečo, čo si nikdy nevidel.“

Stále ma fascinovalo, s akým pokojom o tom hovoril a s akým pokojom sa stretával s Dickom. Vôbec celú tú ich historku som túžil pozbaviť mystéria, ktoré sa okolo nich vznášalo, pre bežných ľudí, ku ktorým som sa už nerátal, neviditeľné.

Za posledné dni som tu bol niekoľkokrát a nikdy som ho nezastihol. Zakaždým som sa pýtal tučnej správkyni, kde alebo kedy by som ho mohol nájsť, ale vždy len zakrútila hlavou.

„Takže ty sa flákaš,“ bez vyzvania som sa hodil na gauč.

„A čo? Slepým vychádzky zakázané?“

„Mohol by si nosiť paličku, aspoň pre efekt. Tu naozaj nikoho nezaujíma, že si preč?“

„Videl si. Pri kontrolách si vždy nájdu výhovorku a ľudské práva nahrávajú ich nezájmu do karát. Naozaj si myslíš, že toto je vhodná zašiváreň?“ Myslel som, že hovorí o sebe, ale pritom sa obrátil ku mne. „SOTu sa bojíš, lebo o tebe vie všet-

ko, mňa neznášaš z rovnakého dôvodu. Práve si môjmu dôvtipu zrazil hrebienok. Fakt netuším, o čo ti ide.“

„Mlčal som.“

„Od Dicka si zdrhol, lebo sa podľa teba dosť nestresoval pre tvoju jemnú drážku a SOTA ťa desí chladnokrvnosťou, s akou všetko drží v rukách. Tak si tu, lebo máš pocit, že akurát my dvaja stroskotanci sme sa ocitli na jednom pustom ostrove. Konečne som viditeľný, aká to zmena!“

Bol rozčúlený, čoho dôvod som vo svojej zaujatosti sebou ani nemohol pochopiť, no ani to odo mňa nežiadal. Každopádne som vedel, že musím niečo povedať.

„Som s Dickom, hoci ma môže hocikedy zabásnuť, vy máte tiež nevyjasnené účty, ale z nevysvetliteľného dôvodu to medzi vami funguje. SOTA sa nado mnou skláňa ako Fazónov meč...“

„Damaklov.“

„To je jedno! Ja... musím vedieť či so SOTou spíš!“ Potreboval som návod, ako sa plaviť na dvoch lodiach a nespadnúť do vody. Nebol som tak celkom čistý, napáchol som špinou činu, z ktorého ma obvinili a SOTA mohla byť avivážou, čo by ma dostala späť do spoločnosti. Aby som mohol byť voľný ako Marv.

„So SOTom, bol by som rád, ak by si hovoril v mužskom rode.“

Civel som na neho s otvorenými ústami.

„Si obyčajný úchyl!“

„Mýliš si pojmy,“ odpovedal pokojne. „Ak chceš vedieť či som bol s Alice Cover – áno, bol, ale ak hovoríš o SOTovi, nie. Je to iba mýtus, ktorý sme ja, Dick a pár iných priviedli k životu.“

Zrazu som v tom mal jasno.

A zároveň som bol zmätenejší ako pred chvíľou. To akože všetci majú ruky v jednom rukáve? Ale iné som chcel...

„Jedného dňa tomu mýtu uveríte aj vy sami,“ vstal som.
„Jedného dňa vás to pohltí.“

Pokýval hlavou. V očiach mal sústredený, trochu smutný výraz... Čo to trepem?!

„Áno, ak sa nenájde nič, čo by dovtedy SOTu zastavilo, tak sa jedného dňa, keď už budú všetky dni zrátané, začne mstiť. A my všetci,“ veselo sa usmial, „ako sme tu – mnou počnúc a Dickom končiac, stretneme sa...“

„Len mi nehovor, že v pekle.“

„Isteže tam. Nepočul si Demons?“

„Áno a tiež si myslím, že je to rachot,“ zašramotil som skôr, než začal spievať a rozhodol som sa odísť.

„Zasa zdrháš? Čo, nepasujú ti odpovede, ktoré ti dávam, do predstavy o svete, ktorú si si tak krvopotne vybudoval?“ Surovo sa zasmial – vôbec to k nemu nepasovalo. „Mal by si prestať žiť v matrice.“

„Čo s tým stále máš?!“ vybuchol som.

„Je to môj obľúbený film.“ Na moje civenie iba mykol plecom: „Sú tam dobré hlášky.“

Dobre, kašľať na to, pre niečo som sem prišiel.

„Ako si vedel, že sa stretnem so Sofi?“

„Povedal som len, že...“

„Viem, čo si povedal, ale ty si to *vedel*, vidno ti to na očiach,“ rozhodol som sa s (dúfam) odporným úsmevom hrať jeho hru. Tú skutočnú hru. „Ty toho vieš tiež dosť, nie len SOTA...“

Nech sa dialo čokoľvek, neopýtal som sa ho na to hlavné – SOTu som sa nepýtal, lebo som nemohol, jeho som sa nepýtal, lebo mi mohol dať odpoveď. Bol som presvedčený, že som príliš malý na to, aby som odkryl tajomstvo ich mýtu (ak je to vôbec mýtus).

„SOTA ma chce dať zavrieť, lebo sa mi chce pomstiť... Vedel, že to urobím, už vtedy na tej ulici, pravda?“ pokračo-

val som radšej vo veciach, z ktorých ma nemrazilo až niekde v zadku.

Vydal zo seba zvuk, čo mal byť najskôr prekvapeným smiechom, ale pripomínal skôr zdochýnajúceho vtáka.

„To je neuveriteľné! Aj po toľkých nociach v tej blbej izbe 215 a toľkých trápeniach a ľuďoch, ktorých si videl, si stále tak neuveriteľne vzťahovačný, že veríš, že celý ten prípad sa točí okolo teba! Si iba jeden z článkov krutej náhody a ľudskej márnivosti, ktorých výsledkom bola vražda. Teba našli pri tebe a tak máš pocit, že si ten najväčší chudák na svete. Povedz, za celý ten čas, pomyslel si aspoň raz na to nešťastné dievča, čo tam bolo s tebou a uverilo, že si vrah, že si možno chcel zabiť aj ju, a na to, že sa zrejme do konca života neodváža dôverovať ľuďom, nehovoriac o tom či si s niekým vyjde von?“

„Áno!“ Naozaj som si na ňu spomenul. (Tuším dvakrát)

„Tak to je o to horšie, lebo ťa ani raz nenapadlo ozvať sa jej alebo niečo poslať, nech sa netrápi. A pomyslel si vôbec na Sofi, do akých malérov ju dostávaš, keď ťa ťahala do *manželskej* postele? A potom, keď si zistil, že si kvôli tebe pošťovala SOTu?!“

Zaujato som ho počúval, možno aj s otvorenými ústami. Jeho slová zneli tak odporne povedome, akoby som ich už počul, najskôr v nejakom romantickom filme, alebo čítal na serveri, kde majú básnici pocit, že chápu celý svet a preto musia písať tak, aby si každý normálny človek pripadal pri čítaní tých nepochopiteľných zlátanín ako idiot, ale mne dávali zmysel. Zrazu som začínal tušiť, že viem, kam tým mieri...

„Si sebec.“

Keby to aspoň zakričal alebo sa pritom rozplakal (tak nie), alebo mi jednu-dve tresol, aby som sa mohol rozdrapiť a vrátiť mu to, ale nie. On si to proste povie a ja s tou hanbou musím žiť. On je sebec! (Bol som fakt tlík.)

„Prečo moralizuješ?“

„Lebo ešte nie je neskoro!“

Uprene na mňa hľadel, ale nie do mojich očí, na čelo – asi chcel demonštrovať, že je vyšší.

„Každý si myslí, že som zabil, a ty ma buzeruješ pre sebestvo?“

„Neexistuje menšie zlo.“

„No... teoreticky vzaté...“ Uprel na mňa pohrďavý pohľad, no pokračoval som. „Ak by si veril, že som vrah, hovoril by si o tom.“

„Ty nie si vrah. Ale na tom predsa nezáleží, v tomto prípade šlo o nehodu, vrah to už nikdy nezopakuje, ide len o to, kto si zaslúži trest.“

Bolo mi jedno či to budem ja alebo hocikto iný. Marvove slová na mňa nezabrali ani na chvíľu, vôbec som nemal pocit, že nie som najväčším chudákom na svete a nenávidel som toho, kto ma do tejto situácie priviedol.

„Kto to bol?“

Neodpovedal.

„Ide o princíp. Kto to bol?“

„Si si istý, že to chceš vedieť?“ opýtal sa ma s blahosklonnosťou, ktorú som u neho a jemu podobných (Dick) neznášal.

„Áno.“

„Tak dobre. Bola to Sofi.“

Neuveriteľne ma šokoval. Fakt som si nemyslel, že to urobí.

„V ten večer zbalila tvojho profesora. Bola to náhoda. Išli do parku a tam pili niečo, na čo bol alergický. Jemu napuchol jazyk, ona spanikárila a utiekla. Chlapík uvidel vás a najmä teba. Bol si istý, že si naliaty, lebo si sa sklátil...“

„Potkol som sa! To nebolo alk...“

„...tak bežal za vami. Keď si vstal, niečo si si priložil na tvár.“

„Vreckovku! Rozbil som si nos.“

„Myslel si, že je to fľaša. Potreboval sa napiť. Tak ti chcel vytrhnúť vreckovku z rúk...“

„Aha! To som hovoril! Sám si ju...“

„A ňou sa udusil. To je všetko.“

Kolísal som sa na pohovke a čakal, kým mi prázdnu hlavou preletí nejaká myšlienka.

„Takže SOTA celý čas... kryl ju?“

„Takých ako on vždy prekvapí, keď zistia, že ešte môžu milovať, že je im jedno koho a čo ich to stojí. Vlastne, myslím, že teraz sa to už dlhšie nedá odkladať. Vždy záleží len na tom pred čím a koho chrániť. Aj o teba sa postaráme – vybrali sme pre teba to menšie zlo.“

Ha! Mal som pravdu! Takže menšie zlo predsa existuje! Ale ak sa ujde mne, znamená to, že to väčšie pripadne Sofi. Bolo mi jej úprimne ľúto, ale čo už, nemala sa do toho zaplietť.

Vyšli sme von. Bolo už šero a čochvíľa mala padnúť tma. Prečo sa vždy v takýchto chvíľach stmieva?

Opäť sme kráčali ulicami, kde som prvýkrát stretol SOTu, no už to ani zďaleka nebolo také hrozivé. Vošli sme presne pod tie bytovky a, samozrejme, bol tam. A zasa nie sám. V tme za ním som rozoznal Dicka. Sofi tam nebola. Vtedy som vedel, že ju už nikdy neuvidím, ale pravý dôvod som neuhádol.

„Počkaj tu.“ Marv ma tam nechal stáť a stratil sa v tme za SOTovým tmavým oblekom.

„Dobre, ale čo s ním?“ pýtal sa Dick zmätene.

SOTA si potiahol z cigarety a víťazoslávne sa na špak usmial. Potom sa duchom znova vrátil k nim.

„Znamenie na čele má stále jasnejšie. Takže ak mu nenájdeš právnika, ktorý ho odhovorí od podpísania tejto zmluvy, napadá mi jediné riešenie.“

Odhodila nedofajčenú cigaretu a odkráčala. Dick na ňu bezmocne zavolať: „A... a čo bude teraz?“

„Teraz?“ obrátil sa SOTA k nemu. „Príde ďalší.“

Marv ho chytil za rameno: „A tiež ho zabiješ?“

„Záleží od klientely.“

Toto ako aj iné veci, o ktorých som vám rozprával a vy ste možno usúdili, že som o nich nemal ako vedieť, mi vyrozprával Simon Cover. Pravda, nebolo to tu ani v inom meste, ktoré by ste mohli na mape nájsť, len vám prezradím, že je tam pekne horúco.

A áno, ešte tá vec, na ktorú sa ma bojíte opýtať: nie, nie je to papier, je zošívaná z vecí, ktoré sa nemali stať. A podpisuje sa tými, ktoré sa stanú.

Cena Fantázie 2009

*Časopis Fantázia vyhlasuje poviedkovú súťaž
Cena Fantázie 2009, s uzávierkou dňa 31. mája 2009.*

Súťaže sa môžu zúčastniť doteraz neuverejnené poviedky:

- v slovenskom jazyku
- všetkých žánrov fantastiky
- maximálneho rozsahu 54 000 znakov vrátane medzier (30 normostrán)
- neúčastniace sa iných súťaží

V septembri 2009 budú oznámené finálové poviedky, ktoré pri zachovaní anonymity autora vyberie odborná porota. Prvých päť poviedok bude uverejnených na internete, kde o ich konečnom umiestnení rozhodnú čitatelia.

Prvé tri poviedky budú finančne odmenené:

1. cena – 3000,– Sk (+ Cena Fantázie)
2. cena – 2000,– Sk
3. cena – 1000,– Sk

Poviedky posielajte v piatich tlačенých verziách na adresu:

Fantázia, P. Pázmaňa 3, 927 01 Šaľa.

Priložte zalepenú obálku, v ktorej uvediete názov poviedky, meno a adresu autora, e-mailový, poprípade telefonický kontakt.

Podmienkou je zároveň zaslanie elektronickej verzie poviedky e-mailom na adresu: cenafantazie@fantazia.sk

Zaslaním poviedky do súťaže autor udeľuje súhlas na vydanie diela formou rozmnoženia literárneho diela vydaním v časopise Fantázia, uverejnením na stránke www.fantazia.sk a uverejnením v zborníku v prípade, keď sa uvedené dielo dostane do finále poviedkovej súťaže. Autori budú v dostatočnom predstihu oslovení.

Výsledky Ceny Fantázie 2009 budú slávnostne vyhlásené na medzinárodnom knižnom veľtrhu Bibliotéka 2009 v Bratislave.

ANTOLÓGIA FANTASTICKÝCH POVIEDOK

- výsledky literárnej súťaže Cena Fantázie 2008
- tabuľka s bodovým hodnotením všetkých zúčastnených poviedok
- 5 finálových poviedok
- 5 ďalších vybraných textov
- 1 poviedka ocenená Cenou Bibliotéky
- profily autorov a komentáre poroty
- esej o súčasnej slovenskej vedeckej fantastike
- vyhlásenie ďalšieho ročníka súťaže

fantázia

V PREDAJNIACH BRLOH
WWW.BRLOH.SK

**november
2008**

43

fantázia

október 2008 74 Kč
1,29 €

**kult
menom
lara**

**James Bond
quantum of solace**

**christopher
paolini
rozhovor**

**fantázia v tokiu
tokyo game show 2008**

román na pokračovanie • úryvok románu • poviedka
červenák • stephenson • jedinák